

תפ"ח 38504/06/16 - מדינת ישראל נגד חן אילתי

בית המשפט המחוזי בנצרת

27 אפריל 2017

תפ"ח 38504-06-16 מדינת ישראל נ' אילתי(עציר)

לפני: כבוד השופט אשר קולה, אב"ד

כבוד השופט דני צרפתי

כבוד השופטת רננה גלפז מוקדי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם חן אילתי

נוכחים:

בשם המאשימה - עו"ד איילת פלניצקי

בשם הנאשם - עוה"ד רימונה שלג וסוהאד אגא מטעם הסניגוריה הציבורית

הנאשם - בעצמו

בשם משפחת הקורבן - עו"ד פהד שיח' מוחמד מהסיוע המשפטי

נימוקי הכרעת דין

השופט, אשר קולה, אב"ד

פתח דבר

ביום 28.3.17 הודענו על זיכוי של הנאשם מכל האישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום. עוד הודענו, כי נימוקים לכך יינתנו בהתאם להוראת סעיף 183 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982, תוך 30 יום. להלן, נימוקינו להכרעת הדין.

1. ביום 13.4.16 בשעות הבוקר נמצאה המנוחה מרים אילתי (להן גם: "מרים" או "המנוחה") כשהיא ללא רוח חיים במיטתה, בדירתה שבקיבוץ מחניים (להלן: "הקיבוץ").

2. למחרת היום, ולאחר שלבקשת משפחת המנוחה (לפחות חלקה, ועל כך להלן) בוצעה במנוחה נתיחה שלאחר המוות, נקבע כי המנוחה מתה במוות בלתי טבעי, כתוצאה מחניקה.

עמוד 1

3. הכרעת דין זו עוסקת בעיקרה, מטבע הדברים, בשאלה המתבקשת, האם הוכח שהנאשם גרם למותה של המנוחה.

4. לשאלה זו, תשובת המאשימה, הן במסגרת כתב האישום שהוגש על ידה והן בסיכומיה, הינה חד משמעית ולפיה הוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם, חן אילתי (להלן: "**הנאשם**" או "**חן**") בנה של המנוחה, הוא זה שהביא למותה של המנוחה וממילא, כך לשיטתה של המאשימה, יש להרשיעו ברצח, גם אם זה לא היה בכוונת תחילה, וזאת בהתאם לחלופה הקבועה בסעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. (להלן: "**חוק העונשין**")

5. ההגנה, אינה מתמקדת בשאלה העובדתית, מי גרם למותה של המנוחה, אלא בשאלה המשפטית המתבקשת והיא, האם הוכיחה המאשימה את אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

לשאלה זו ענה הנאשם בתשובתו לכתב האישום וכך גם בסיכומיו בסופו של הליך, בלאו באלף רבתי.

לטענתו של הנאשם לא רק שהמאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה במשפט הפלילי, אלא יש לקבוע, שהוא לא פגע באמו, וממילא לא גרם למותה.

כתב האישום

6. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של רצח אמו וכן עבירות של שיבוש מהלכי משפט וגניבה והונאה בכרטיס חיוב.

הנאשם גר בקיבוץ מחניים (להלן: "**הקיבוץ**") יחד עם אשתו פלישיה סזיווה וואנה (להלן: "**פלישיה**") ושלושת ילדיהם בדירה אותה שכר הנאשם מאמו, מרים. הדירה בה גרו הנאשם ומשפחתו הייתה מעל דירתה של המנוחה והושכרה לנאשם עד סוף חודש יוני 2016. הנאשם שכר דירה זו מהמנוחה ועבר לגור בה בציפייה לרכוש דירה זו בעתיד.

על פי כתב האישום, ביום 12.4.2016, במהלך שיחה עם אמו, בה העלה הנאשם בפניה את מצוקתו הכלכלית ולאחר שהתברר לנאשם, כי אמו איננה מתכוונת להמשיך ולהשכיר לו את הדירה ששכר ממנה והוא נדרש על ידה לפנות את הדירה ולחלופין שאשתו, פלישיה, תעזוב את הדירה, התרגז הנאשם, היכה את אמו מכות קשות שהפילו אותה מכיסאה וגרמו לה לשברים וחנק אותה בכוח בצווארה בכוונה להמיתה ובכך גרם למותה.

למשמע הצעקות, ירדה פלישיה לדירת המנוחה והבחינה בנאשם עומד מעל גופת אמו. פלישיה בדקה אם המנוחה נושמת, הנאשם הרים את יד המנוחה והרפה ממנה והשניים הבינו, כי המנוחה מתה. הנאשם סיפר לפלישיה, כי הוא חנק את אמו למוות וביקש ממנה להעביר את המנוחה למיטתה וכך עשו השניים במטרה ליצור מצג, כאילו המנוחה נפטרה בשנתה ובכך לשבש או למנוע חקירה משטרתית.

עוד על פי כתב האישום, בשתי הזדמנויות שונות עובר לרצח - ביום 5.4.16 וביום 7.4.16, נטל הנאשם את כרטיס האשראי של אמו והעביר אותו לפלישיה, שלא בידיעתה ושלא בהסכמתה של האם, וזאת על מנת שפלישיה תשתמש בכרטיס לרכישת מוצרים למשפחה, וכך עשתה פלישיה. גם לאחר מות אמו המנוחה, הוציא הנאשם מארנקה את כרטיס האשראי החדש שקיבלה, מסר

אותו לפלישיה וביקש ממנה לנסות להוציא כסף באמצעותו, תוך שמסר לה את מספר הקוד המשוער. למחרת בבוקר, ניסתה פלישיה פעמיים למשוך באמצעות הכרטיס כסף מזומן ממכשיר למשיכת מזומנים, וכך ניסתה גם ביום 1.5.16, אך ללא הצלחה.

במעשיו כאמור, גרם הנאשם במזיד, במעשה אסור, למות אמו - עבירה לפי סעיף 300(א)(1) לחוק העונשין, נטל והחזיק כרטיס חיוב, בלא הסכמת בעליו במטרה לאפשר לאחר שימוש בו - עבירה לפי סעיף 16(א) לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו-1986 (מספר עבירות); השתמש בכרטיס חיוב, בצוותא חדא עם פלישיה, בכוונה להונות - עבירה לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו 1986 + סעיף 29 לחוק העונשין (מספר עבירות); ניסה להשתמש בכרטיס חיוב יחד עם פלישיה, בנסיבות מחמירות המתבטאות בכך שהמדובר בכרטיס שנגנב מן המנוחה אגב רציחתה - עבירה לפי סעיף 17 סיפא לחוק כרטיסי חיוב, התשמ"ו 1986 + סעיפים 25 + 29 לחוק העונשין (שני מקרים); ועשה דבר בכוונה למנוע או להכשיל חקירה פלילית או משפט פלילי בעקבותיה - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

העדים והראיות

7. בטרם שנסקור את הראיות שנשמעו בפנינו כמו גם את המוצגים שהוגשו בהסכמה, אבקש להעיר שלוש הערות מקדמיות:

א. ב"כ המאשימה במהלך אחד הדיונים הצהיר, בגילוי לב, יש לומר, לפרוטוקול (פרוט' מיום 12.01.17, עמ' 509 שורות 11-15), כי המאשימה הביאה בפני בית המשפט את מלוא החומר החקירתי, בין שזה הועיל לראיות התביעה ובין אם לאו, על מנת שבית המשפט יוכל, כך כדבריו של ב"כ המאשימה לראות את התמונה כולה ולדלות ממנה את הראיות הרלוונטיות לצורך הכרעת הדין.

משכך אפוא "הוצפנו" בחומר חקירתי, שחלק ניכר הימנו אכן לא היה רלוונטי ולא היה בו כדי לסייע לנו להגיע לחקר האמת. לפיכך, אסקור בקצרה את הראיות ואתמקד בניתוח לגופו, רק בראיות אשר יש בהן למיטב הבנתי, משום פוטנציאל להרשעת הנאשם ואראה כיצד אין בראיות אלו, כדי להביא למסקנה אליה חותרת המאשימה.

ב. להבנת חשיבות ה"סיפור" כולו, יש להידרש בקצרה למבנה המשפחתי של המנוחה וכדלהלן:

המנוחה הייתה נשואה לאיתן אילתי ז"ל ונולדו להם שלושה ילדים, חן, אורי ורוני. לענייננו חשיבות יש לרוני הנשואה לסטס לוין (להלן בהתאמה: "רוני" ו"סטס").

בנוסף יש לרוני, חן ואורי שתי אחיות למחצה מנישואיו הראשונים של אביהם המנוח, חגית טל (להלן: "חגית") וסמדר הררי (להלן: "סמדר").

חן היה נשוי ולמעשה, עדין נשוי וכמפורט בכתב האישום לפלישיה, ולהם שלושה ילדים, תאומים שנולדו בדרום אפריקה, איתן ונתן ובת קטנה, שנולדה בארץ ושמה עדן.

ג. עדת הראיה היחידה, כך אליבא דעובדות כתב האישום ולטענת המאשימה, היא פלישיה, שגם היא למעשה וכך לטענתה, ועל כך בהרחבה להלן, לא ראתה את חן הורג את

המנוחה, אלא ראתה, לגרסתה שלה, את המנוחה מוטלת על הרצפה במטבח הדירה כשהיא ללא רוח חיים, וכן אמר לה שחנק את המנוחה למוות. העדים האחרים, רובם ככולם, הובאו לעדות, כך למיטב הבנתי, כדי להעיד על מניע כביכול שהיה לחן להרוג את אמו או על התנהגותו לפני ואחרי המועד, שבו כך לטענת המאשימה, הרג חן את אמו.

חלק אחר וקטן יותר של המוצגים והעדים התייחס לפעולות חקירה, כאלו ואחרות.

8. לפיכך אפוא, אחלק את סקירת הראיות והעדויות לשלושה חלקים וכדלהלן:

- א. העדים שהעידו על "המניע" כביכול ועל מצבו הנפשי של הנאשם לפני ואחרי אירועי אותו ערב, בו מצאה המנוחה את מותה.
- ב. פלישיה - בהיותה כאמור עדת הראיה, או קרוב לזה ככל האפשר, היחידה.
- ג. עדויות שוטרים, מומחים וכיוצא באלה.

רוני אילתי

9. רוני הייתה זו שמצאה את המנוחה מוטלת מתה במיטתה, היא זו שהזעיקה את כוחות ההצלה והיא זו שהייתה מעורבת בכל ענייני כרטיסי האשראי של המנוחה וכפי שיבואר להלן.

10. רוני העידה בפנינו, כך בחקירה הראשית, על המבנה המשפחתי וכפי שפורט לעיל, על כך שבבית בו גרה המנוחה, יש שתי קומות. בקומה הראשונה, כך בעת מות המנוחה, התגוררה המנוחה, ואילו בקומה השנייה גרו חן ומשפחתו.

עוד העידה רוני, כי עד למועד שיוך הדירות בקיבוץ התגוררה המנוחה בדירה העליונה ולאחר מכן בעקבות שיוך הדירות, קיבלה המנוחה את הדירה למטה ועברה לגור בה ואילו את הדירה שבקומה השנייה רכשה בהתאם לזכות שניתנה לה ע"י הקיבוץ. תחילה השכירה את הדירה לשוכרים חיצוניים ואחר כך לחן ולמשפחתו וזאת חרף התנגדותה וחוסר שביעות רצונה של רוני.

עוד העידה רוני, שקודם לכן רצתה היא לקנות את הדירה שבקומה השנייה ועל חזרתה בה מרצונה זה עקב התנגדות אחיותיה למחצה, סמדר וחגית, והתנגדותו של חן. באשר לנסיבות החוזה, העידה רוני, שאחת בשם לאה אביטל (להלן: "לאה") חברתה של אמה היא זו, שהייתה מעורבת בהכנת החוזה, שעותק הימנו נלקח על ידה מעורכת הדין שערכה אותו והוגש כמוצג שסומן ת/1 ("החוזה").

לחוזה זה צורף נספח התחייבות אישית של חן לעמוד בתנאי החוזה ועל כך להלן.

11. עוד העידה רוני על סכסוך קודם עם אחיותיה למחצה וזאת על רקע השכרת הדירה לחן ועל רקע רצונה של אמה המנוחה לנשל את סמדר וחגית מירושתה של המנוחה ומירושת אביהן המנוח.

12. עוד סיפרה על שימוש בכרטיסי האשראי של המנוחה בשנת 2014, תוך שיחסה לחן גניבת כ- 10,000 ₪ באמצעות שימוש בכרטיס האשראי (תיק החקירה בעניין זה הוגש על ידי התביעה וסומן ת/124).

סופו של יום, כך לפי עדותה של רוני, אמה חזרה בה מן התלונה דאז במשטרה, שכן רצתה לחפות על חן ופלישיה. חרף העובדה שהמנוחה חזרה בה מן התלונה, הרי שיחסיה עם פלישיה הורעו מאוד.

13. רוני הוסיפה וסיפרה על סכסוך קודם ואלים בין חן לפלישיה, שבמהלכו, כך סיפר לה חן, זרקה

- עליו פלישיה תנור חימום, חן ברח מהבית כשפלישיה רודפת אחריו, הוא הגיע לדירתה של רוני, הוזעקה לשכת הרווחה, וכן והילדים גרו אצלם תקופה מסוימת.
14. עוד העידה רוני על כך, שסמוך לפני מותה של המנוחה, נעלם כרטיס האשראי של המנוחה ובוצעו באמצעותו רכישות שונות, שלא על ידי המנוחה.
- רוני העידה שהקוד הסודי של כרטיס האשראי היה ברשותה ושאמה המנוחה סמכה עליה בעניין.
- עוד העידה רוני, שבסביבות 7-8/16 בוטל כרטיס האשראי (להלן: "**הכרטיס הישן**").
15. באשר לנסיבות מציאת הגופה, העידה רוני, שאמה המנוחה קבעה שתיקח את ילדיה ליום קניות ומשכך, ניסתה כמה פעמים להתקשר לאמה ואולם זו לא ענתה. רוני, שעובדת כעוזרת לגננת בגן הילדים בקיבוץ, עזבה את הגן למספר דקות עובר לשעה 09:30, וזאת משום שמי מילדיה קרא לה בגלל נדל שנמצא בבית. לאחר מכן חזרה לגן, שוב התקשרה לאמה, ומשזו לא ענתה גם בפעם הזו דאגתה גברה ולכן עזבה שוב את הגן והגיעה לדירת אמה.
16. בהגיעה לדירה, הצליחה רוני לפתוח את הדירה באמצעות מפתח שהיה ברשותה וזאת למרות, שהמפתח של אמה היה נעוץ בחור המנעול מצידה הקדמי של הדלת, לכן הסיקה רוני שהמפתח הפנימי "נמשך" מעט החוצה מחור המנעול (עמ' 102 שורות 20-26 לפרוטוקול).
17. משנכנסה לדירה הבחינה רוני, כי אמה שוכבת במיטתה ללא נוע, היא ניסתה לגעת בה ואז "לחצה" על לחצן המצוקה המצוי בדירת המנוחה, הגיעו נציגים רפואיים של החברה המפעילה וכן אנשי מד"א ומשטרה. לבקשת השוטרים חיפשה את תעודת הזהות של המנוחה ואז שמה לב שבארנק היה מונח גם כרטיס האשראי החדש שהוצא על ידי המנוחה יומיים קודם לכן (להלן: "**הכרטיס החדש**").
- רוני לטענתה הבחינה, הבחן היטב, שמדובר בכרטיסה החדש ולא הישן עקב צבעו וצורתו השונים (עמ' 99 שורה 4 - 17 לפרוטוקול מיום 13.11.16).
18. עוד העידה רוני על נסיבות הגעתם של חן ופלישיה לדירה, בבוקר מציאת הגופה. תחילה חן, שנכנס לחדר השינה בה הייתה מוטלת הגופה על המיטה ושהה בחדר זה לבדו כ-5, 10 דקות (עמ' 104, שורות 21 - 29 לפרוטוקול הנ"ל), לאחר מכן הגיעה פלישיה, הצטרפה לחן בחדר השינה ויצאה אחר מספר דקות.
19. רוני הזעיקה עוד קודם לכן את בעלה סטס, וזה חשד עקב הסמיכות לגניבת הכרטיס הישן, שמא מדובר במוות בלתי טבעי, ולכן פנה לרוני והציע שתבוצע במנוחה נתיחה שלאחר המוות וזו הסכימה לכך מיד, וכך גם אחיותיה. לטענתה, בתחילה חן סירב לביצוע הנתיחה.
20. עוד הוסיפה רוני, שחן סיפר לה על שיחה קשה בינו לבין אמו בערב הקודם, אולם לא סיפר לה, מה היה נושא השיחה.
21. לאחר שגופת המנוחה נלקחה, נשארה רוני במקום לסדר את הבית ואת חדר השינה, היא סגרה תריסים וחלונות, נעלה את הדירה במפתח שהיה ברשותה והשאירה את המפתח של המנוחה בדירה.
22. בתום ה"שבעה" ולאחר שהוחזר להם מפתח הדירה (על כך להלן) שבה רוני עם סטס לדירה וביקשה מסטס שיתקשר לחברות נותני השירותים למיניהן על מנת לבטל את ההתחייבויות של המנוחה בכרטיס האשראי.
- סטס התקשר לחברת "יס" והתבקש למסור את מספר כרטיס האשראי של המנוחה. סטס כך עשה ואולם נאמר לו שזה לא מספר הכרטיס. סטס פנה לעזרתה של רוני, וזו שמה לב שכרטיס

האשראי שממנו הקריא סטס את המספר הוא כרטיס האשראי הישן ולא זה החדש, שהיה בארנקה של המנוחה ביום מציאת הגופה.

23. עוד העידה רוני, שחן במרבית הזמן לא ישב איתם "שבעה" וכי במהלך השבעה הוקראה הצוואה שלפיה זכויותיה של אמה המנוחה חולקו ל - 5 חלקים שווים (כולל לאחיותיה למחצה).

עדות סטס

24. גם סטס העיד בקצרה על מבנה המשפחה, על הסכסוך בין חן לפלישיה על רקע זריקת התנור והוסיף, כי פלישיה ניסתה להתאבד.

סטס העיד, שעקב גניבת/אובדן הכרטיס הישן חשד שמדובר במוות בלתי טבעי ולכן פנה לרוני ולאחיות וביקש הסכמתן לביצוע נתיחה שלאחר המוות.

לדבריו חשדו גבר, גם בגין העובדה שרוני הצליחה לפתוח את הדירה מבחוץ הגם וכאמור לעיל, שהיה נעוץ בחור המנעול המפתח הפנימי (ראה עמ' 37, שורות 2-4).

מכל מקום, הוא הגיע למשטרה ב- 14.4 כדי לברר מה היו תוצאות הנתיחה ואז מסר למשטרה את מפתח דירת המנוחה, זה שהיה אצל רוני.

ב- 21.4 קיבל את המפתח בחזרה ואז שב לדירת המנוחה, לקח את המפתח של המנוחה וניתק את לחצן המצוקה.

ב- 24.4 חזר שוב עם רוני לדירה ואז שם לב, שמפסק הפחת שבדירה היה "מורד" ולא היה חשמל, וזאת הגם שבביקורו הקודם ב- 21.4 כן היה חשמל בדירה.

סטס, התקשר לחברת "יס", ביקש לנתק את החיבור באמצעות כרטיס האשראי שהיה בארנקה והפקידה ב"יס" אמרה לו שמספר הכרטיס אינו נכון.

סטס הפנה תשומת לב של רוני ואכן זו אישרה, שהכרטיס שהיה מצוי באותו מועד בארנקה, הוא הכרטיס הישן ולא זה החדש שהיה בארנקה במועד מציאת הגופה. ממצאים אלו נמסרו על ידו לקצין הימ"ר אייל הררי.

25. **חגית טל** - אחות למחצה - העידה, שהגיעה עם סמדר, ראתה את פלישיה נכנסת כשהיא (חגית) יצאה לעשן, פלישיה יצאה תוך כדי עישון הסיגריה, ביקשה סיגריה והלכה. העידה שחן אמר שלא צריך נתיחה, דיברו על כסף בארנקה ואז פלישיה כבר לא הייתה בדירה. סיפרה, שחן אמר לה שערב קודם הייתה לו שיחה "מאוד מאוד קשה" עם אמו שהלכה לישון בלב כבד. עוד סיפרה בשמו, שהלכו (הוא והמנוחה) לכלבו לקנות בירה, לא קנו, חזרו ושתו ויסקי. העידה שחן לא ישב איתם ב"שבעה", כי רצה להיות עם פלישיה והילדים.

26. **סמדר הדרי** - אחות למחצה - העידה שהגיעה עם חגית, ראתה שפלישיה נכנסה לבית בסערה גדולה, ממש בחצי ריצה, מאוד נסערת (יותר ממנה) ושאלה "מה קרה לאימא? איפה חן?", ונכנסה לחדר בו שהה חן לבד עם מרים. הם יצאו ביחד ופלישיה עלתה לדירה שלהם.

סמדר סיפרה על אירוע שאירע כשבועיים לאחר שחן ופלישיה חזרו לארץ, שבו נעלה פלישיה את חן מחוץ לבית, סמדר הלכה ודיברה עם פלישיה שלא עושים דברים כאלה בארץ. עוד סיפרה, שהרגישה שמרים לא מרוצה מפלישיה בגלל מערכת היחסים בינה לבין חן ועל דאגתם שפלישיה תחטוף את הילדים נוכח העובדה שאלה אינם רשומים על שמו של חן ולא ניתן להוציא כנגדם צו עיכוב יציאה מהארץ. עוד הוסיפה באשר למערכת היחסים בין חן לפלישיה, כי בתחושתה כאחות של חן הרגישה, כי "יש פה בעיה של תלות של הגדרתי את זה ככישוף" (עמ' 106, שורות 10-11 לפרוטוקול מיום 4.12.16).

27. **אביטל קורקוס - עו"ד**, אפוט' של ילדי פלישיה וכן - מונתה עקב האירוע בו פלישיה פגעה בחן - הוגשה הודעתה במשטרה (ת/101), מזכר של השוטר חולי (ת/102 מיום 23.5.16) וכן תרשומת של עו"ד ולטר (ת/103). העידה במשטרה, שב - 12.4 חן היה מאוד נסער. אישרה שחיפש אותה תחילה בשעה 18:28 וחזרה אליו ב- 20:27 ואז לדבריה, ניהל איתה הנאשם שיחה שבה היה נסער הרבה יותר מהרגיל, הרבה להתפרץ וניכר היה שהוא במצב נפשי קשה. ממזכרו של השוטר דוד חולי (ת/102) עולה, כי לאחר סיום עדותה ניגשה אליו אביטל וסיפרה לו, ששמעה מהעובדת הסוציאלית הילה גבע (להלן: "**הילה**"), שחן אמר לה שבאותו לילה שלפני מציאת הגופה ואחרי השיחה הקשה שהייתה לו עם אמו ירד לדירת אמו וראה שהכל בסדר, ואז חזר לדירתו. עם זאת בראיון משלים, שנערך לאביטל בפרקליטות (ת/103) אמרה עו"ד אביטל, שאיננה בטוחה ששמעה זאת מהילה ויכול ששמעה זאת ממישהו אחר.
28. **הילה גבע**, עובדת סוציאלית במחלקת הרווחה של מועצה אזורית גליל עליון, העידה על הכרותה עם המשפחה בתוקף היותה עובדת מחלקת הרווחה. עוד העידה, כי ביום 13.4.16 בשעה 07:40 השאיר לה הנאשם הודעת ס.מ.ס, בלתי אופיינית ולכן חזרה אליו טלפונית. במהלך השיחה הטלפונית הנאשם היה נסער מאוד, סיפר לה על מצוקותיו הכלכליות ועל ריב בינו לבין אמו ערב קודם. עוד אמר לה שהשיחה ביניהם מוקלטת. לאחר מכן ובסביבות 09:40 התקשר אליה שוב הנאשם, מסר לה, שאחותו רוני סיפרה לו, שאמו נמצאה ללא רוח חיים וביקש ממנה להתקשר לפלישיה, וכך עשתה. עוד העידה הילה שלאחר מציאת הגופה, שבה וביקרה בדירתם של חן ופלישיה ואז אמרה לה פלישיה, שבבילילה שלאחר מציאת הגופה בשעה 05:00 ירד חן לשתות קפה עם אמו (עמ' 349, שורות 10 - 15). לשאלתנו, הבהירה הילה שהכוונה הייתה להתייחד עם אמו רוחנית. באשר לעדותה של עו"ד אביטל, זו בפני השוטר חולי, הכחישה הילה, שכלל דיברה עם אביטל ובוודאי שלא מסרה לה, ששמעה מחן שירד לבילה שבין 12.4 ל- 13.4 לדירת אמו המנוחה.
29. **מ.א.מ** (להלן: "**מ'** - עקב צנעת הפרט בפרטים הנוגעים לעדותה של עדה זו סברתי, כי מן הראוי לחסות את שמה). מ' סיפרה שמכירה את פלישיה משהותן המשותפת ב"אשפוז היום". יוער, כי לטענת העדה מדובר במחלקה נפרדת ששם שוהים המטופלים מהשעה 08:00 עד השעה 13:00, לעניין זה חשיבות שאדרש אליה בהמשך הכרעת דין זו. מ' הוסיפה והעידה, כי מעת לעת נסעה יחד עם פלישיה מראש פינה לצפת "**עם מישהו שהיה גר בראש פינה**..." (עמ' 371 שורות 17 - 22).
- עוד העידה, כי מדי פעם היו לה שיחות טלפוניות עם פלישיה. במסגרת זו, בבילה של 12.4.16, בשעות הערב (העדה לא ציינה את השעה ואולם מתוך דו"חות התקשורת ת/88א(2) עולה, כי השיחה הייתה בשעה 21:47, לכך חשיבות שתבורר בהמשך). התקשרה אליה פלישיה, ובשיחה זו מצבה הנפשי לא היה טוב, כך לדברי מ'. אולם, מ' לא זכרה את תוכן השיחה, והגם שב"כ המאשימה ניסה לחלץ מעדה זו פרטים נוספים, כל שידעה לומר לנו הוא "**שלא טוב לפלישיה בארץ ושיש לה בעיות עם בעלה**". סופו של דבר הודעתה במשטרה הוגשה וסומנה ת/100 (כתב היד) ונוסח מודפס שסומן ת/101.
30. **עינת הירש**, שימשה כמדריכת הורים וכסומכת לבני הזוג חן ופלישיה- הגישה תרשומות שונות

המתייחסים לטיפול במשפחה (ת/90) כמו כן העידה, ששימשה כמשפחת קלט עבור ילדי הזוג לתקופה של שלושה וחצי חודשים. עוד העידה, כי באחת הפעמים שחן ופלישה חזרו מהמשטרה, סיפר לה חן שחקרו אותם והוא חושש שיש האזנה בבית ולכן ביקש שידברו למטה. בחקירתה הנגדית הובהר, שדיברו למטה רק על החקירה ועל הקושי של חן. עוד הוסיפה עינת, שפלישה אמרה לה שרוני חושדת בה, שהיא זו שרצחה את מרים.

31. **השוטר בוטרוס רושרוש** - השתתף בחקירותיו של הנאשם והגיש עותק מחקירותיו, ת/73ב' "דיסק" צילום החקירה ו-ת/73א'-ג', ת/81 ו-ת/82.

השוטר רושרוש אישר, שהוא זה שתפס את ארנקה של המנוחה ב-24.4.16, מועד בו סטס ורוני הגיעו למשטרה לספר על מציאת הכרטיס החדש בארנקה של המנוחה. עוד העיד, שאינו יודע מהיכן נלקח הארנק וכן הוסיף שהוא לא תפס או ביקש לתפוס את התיק שבו היה מונח הארנק ושהוא גם לא יודע, מדוע עד מועד הגעתם של רוני וסטס לתחנת המשטרה לא נתפס הארנק או התיק (עמ' 310 - 311 לפרוטוקול).

32. **השוטר עוז סבתו** (להלן: "עוז") - משמש כסייר בתחנת ירדן של משטרת ישראל - הגיע לזירה מיד לאחר קבלת ההודעה על פטירתה של המנוחה. יחד עמו היה גם השוטר אוריאל דדון. הגיש את דו"ח הטיפול באירוע (ת/3) ואישר שהגיע לזירה בשעה 10:33. לטענתו, הסביר לרוני שהבית צריך להיות סגור ונעול ואכן הבית ננעל על ידי רוני, לאחר פינוי הגופה.

עם זאת, לא זכר היכן נשארו מפתחות הדירה וגם לא נרשם על כך דבר בדו"ח שלו, כשם שגם לא נרשם דבר על "סגירת הזירה".

33. **השוטר אוריאל דדון** (להלן: "דדון") - סייר בתפקידו בתחנת ירדן. לדבריו, הגיע לדירת המנוחה וכאמור יחד עם עוז ואז פגש בדירה, לדבריו, את רוני, חן "ועוד אחד מהקיבוץ" (עמ' 327 שורה 9).

גבה באותו מועד הודעה מהנאשם שהוגשה וסומנה ת/67. באשר לנסיבות גביית ההודעה, העיד השוטר דדון, כי הנאשם "לא היה רגוע, הוא היה סהרורי, הוא כל הזמן הלך וחזר הלך וחזר היה במצב שהוא שם ידיים על הראש...". לאחר סיום גביית העדות מהנאשם, כך לטענת דדון, פנה אליו הנאשם ואמר לו כך: "אם יש משהו שאני מצטער עליו זה שלא ביקשתי סליחה מאמא" (עמ' 328, שורות 27 - 28). עוד הוסיף דדון, כי הנאשם ביקש ממנו שלא לרשום זאת.

דדון הבהיר, לאחר ריענון זכרונו על ידי ב"כ המאשימה, שהמילים המדויקות של הנאשם היו "...**שלא הספקתי לבקש סליחה מאמא**...". עוד העיד דדון, שסטס העלה בפניו את עניין כרטיס האשראי שנגנב לפני כחודש מהמנוחה (עמ' 330 שורה 20) וכן את העובדה, שהמטפלת של המנוחה שכבר הגיעה לדירה (לא צוין על ידי אף אחד מהשוטרים מתי זו הגיעה לדירה), סיפרה שכמה ימים קודם לכן היא הייתה עם המנוחה בבנק ואינה יודעת האם המנוחה "משכה", באותה עת, כסף מהבנק.

רוני התקשרה באותו מעמד לסניף הבנק וביררה, שאכן נמשך כסף, אולם זה לא נמצא בדירה. עוד העיד דדון, שכאשר הוא היה בדירה, חן לא נכנס לחדרה של המנוחה ולא רצה להצטרף לרוני כדי "להיפרד" מאמו ואמר לרוני, שהוא (חן) לא מסוגל לראות את הגופה.

סופו של יום ולאחר חקירה ראשית ארוכה של דדון הוגשו בהסכמה הודעתו של העד ת/93 וכן מזכר

- מפגישה, בעניין עדותו, עם ב"כ המאשימה (ת/94).
- בחקירתו הנגדית אישר דדון, שב-ת/67 (אותו גבה כזכור מהנאשם) לא ציין דבר וחצי דבר אודות "סהרוריותו" של הנאשם בעת מתן הודעתו.
- עוד בחקירתו הנגדית לא היה לדדון הסבר, מדוע "בזמן אמת" לא כתב את אמירתו של חן ולפיה, לא הספיק לבקש סליחה מאמו.
- לטענתו, ביקש מעוז שיכתוב זאת בדו"ח הפעולה, אינו יודע מדוע עוז לא עשה כן וגם אינו יודע מדוע בהודעתו שלו (ת/93) לא סיפר לחוקר המשטרתי שביקש מעוז לכתוב וזה האחרון, לא כתב!
- עוד התייחס דדון לסוגיית סגירת הזירה, ואדרש לכך להלן בהרחבה.
34. **תומר בירנבך חוקר זירה** - הגיש את ת/9 דו"ח חקירת מז"פ ות/9א' - ג' וסיכום חקירת מז"פ ת/92.
- לדבריו בתחילה לא היה חשד למעשה פלילי, אבל ביקשו לשלוח את הגופה לנתיחה.
- הבת "סגרה" את הדירה והוא לא בדק איך בוצעה הסגירה. לא בדקו חלונות, דלתות וכד' (עמ' 316 לפרוטוקול), כשם שגם אין לו הסבר מדוע בשלב זה, לא נלקח הארנק של המנוחה לצורך הפקת מעתקים לט.א. גם לעניין העולה מעדותו של זה, אדרש להלן באריכות.
35. **רב פקד אבי אבו חצירה** (עמ' 408 - 411 לפרוטוקול) ק. אג"מ תחנת ירדן - הוגשו באמצעותו ת/106 וכן, דו"ח ביקור קצין בזירת מב"ט (מוות בלתי טבעי) והודעתו במשטרה, ת/107 ו- ת/108.
- בחקירתו הנגדית אישר, שאת האמור בת/106 שמע מה"פרמדיק".
- עוד אישר, כי בהתחלה הבין שמדובר במוות טבעי.
- גבה עדויות ממספר אנשים שהיו בזירה, פגש שם שכנה של המנוחה ואולם לא ניסה לברר פרטים לגביה (עמ' 408, שורות 24 - 26 לפרוטוקול). עוד לגרסתו, כשהגיע לזירה כבר הבין, שיש חשד למוות בלתי טבעי (עמ' 409, שורה 14) ולכן הורה על סגירת הזירה ועל פינוי כל האנשים מהבית וזאת עד להגעת מז"פ לדירה (שם, שורות 6 - 10). עוד לטענתו, העובדת הסוציאלית היא זו שהעלתה את החשד למוות בלתי טבעי. באשר לסוגיית "סגירת הזירה", אדרש באריכות להלן. את ההנחיה נתן לשוטרים עוז ודדון ולא בדק, שאכן הזירה נסגרה. הורה על החזרת המפתח לאחד מבני המשפחה, לאחר שהמז"פ יסיימו עבודתם.
- זכור לו שנגנב כרטיס אשראי, לא היה ידוע לו לגבי כסף מזומן.
36. **צבי ניסין** - בודק פולגרף - ערך לחן בדיקת פולגרף וכן בדיקת פח"מ (פרטי חקירה מוכמנים), לטענתו, חן ציין בפניו שהוא אינו יודע איך אמו מתה.
- עם זאת, משניסין הציג בפניו 7 אפשרויות של מוות, השיב חן שהוא מנחש שזו חניקה. בבדיקה לא הייתה תגובה פיזיולוגית לתשובה זו והנאשם לא ידע להסביר למה בחר דווקא בחניקה, ורק ציין שהוא גר מעליה. עוד הוסיף ניסין, כי חן אמר "חניקת המנוחה כמו בכרית או משהו כזה...".
- עוד העיד ניסין, שבמסגרת ההכנה לבדיקת הפולגרף שאל את הנאשם למעורבותו הישירה או העקיפה ברצח, לרבות בכך שאולי חיפה על משהו, ידע בדיעבד ועוד (עמ' 424). עוד טען ניסין, שחן ניסה באופן מלאכותי לשלוט בנשימותיו ואף הציג לנו גרפים לעניין זה. לעדותו של זה ולמשמעותה, אתייחס בהמשך.
37. **פקד נועם עמר**, קצין במעבדת ניידת - ערך את ת/10, ות/10א' ות/110 - דו"ח תפיסת מוצגים

וכן דו"ח ביקור חוזר בזירה, ת/111.

לעדויות, בעיקר בחקירתו הנגדית, אדרש להלן.

38. בנוסף וכאמור לעיל, הוגשו על ידי עדים שונים וביניהם שוטרים, מזכרים שונים כשבעניינינו יש חשיבות למוצגים הבאים:

א. חוזה שכירות בין הנאשם לאימו שאליו צורף נספח (ת/1).

ב. ת/29, מזכר של השוטר דוד חולי, שהפיק מתוך מצלמות האבטחה של "כספומט" בנק המזרחי בחצור תמונה ובה נראית פלישיה בשעה 08:25 כשהיא מנסה למשוך כסף מה"כספומט".

ג. ת/32, מזכר נוסף של דוד חולי ולפיו נמצאו בדופן המיטה של המנוחה, ביום 14.04.16 מעטפה של בנק הפועלים ובה 1,300 ₪ במזומן וטופס משיכה על סך 1,500 ₪ מיום 11.04.16.

ד. ת/42, בקשה להוצאת צו מעצר כנגד פלישיה וכן מיום 14.04.16 חתומה על ידי שופט!

ה. ת/104, תיקה הרפואי של פלישיה במחלקת אשפוז היום בבית החולים בצפת.

עדות פלישיה

39. סיפרה תחילה על המשפחה הקשר עם חן ועם הילדים. סיפרה היכן התגוררה. סיפרה שבעברה שתתה אלוהול ולקחה סמים. סיפרה על התעללות של אביה בה ובאחותה בילדותן.

סיפרה על המעבר לארץ ועל כך שחמותה שמחה מאוד על כך.

סיפרה שנסעה פעמיים לדרום אפריקה. פעם אחת, כי סיפרה לחן, שאבא שלה מת וזה היה שקר ופעם שנייה, לטקס התבגרות של ילדיה.

העידה על יחסיה עם המנוחה, שלא היו טובים במיוחד והתדרדרו לאחר שב-2014 חן גנב את כרטיס האשראי, מסרו לה, והיא הוציאה באמצעותו כספים, באישור חן.

סיפרה על זריקת התנור, על כך שחן ברח והיא הלכה אחריו (עמ' 38 לפרוטוקול מיום 16.11) ועל כך שלקחו את הילדים. ניסתה להתאבד, הייתה במזרע, אובחנה כדיכאונת והלכה ל"אשפוז יום" בצפת. תיארה מריבות עם חן, על טענותיה שהיא עצלנית ועל כך, שהוא (חן) עשה את רוב העבודה עם הילדים.

סיפרה על עבודתה בבית אבות ועל פיטוריה, כי זרקה דלי על אחת העובדות ומאז לא עבדה (סוף 2015).

סיפרה על מריבות בין חן לאמו על רקע כספי, בקשות להפחתת שכ"ד ועל כך שמרים רצתה שהיא תצא מהדירה.

סיפרה על ליל ה-12.4. בסביבות 18:15 עמדה בחלון דירתה, ראתה את חן חוזר מהעבודה והולך היישר לבית אמו ואז שבה ועמדה בחלון לעשן ושמעה צעקות. בתחילה לא יחסה לזה חשיבות ואחר כך התגברו הצעקות וירדה למטה וראתה "גופה של מרים וכן עומד שם..." (שם, עמ' 47). הגופה הייתה בין המטבח למקרר. חן כרע ברך על ידה, שאלה אותו "מה עשית?" והשיב, "בלאגן" "בואי תעזרי לי".

פלישיה בדקה, לטענתה, אם מרים נושמת. תיארה, שחן הרים את ידה של המנוחה וזו צנחה, ואז "הרגישה שאולי מתה אולי לא" (שם, עמ' 49). חן ביקש ממנה להעביר את הגופה למיטה. לאחר מכן, חן פתח את הארנק של מרים, נתן לה את כרטיס האשראי ולקח לעצמו 1,600 ₪ שהיו בארנק. היא ידעה שזה כרטיס האשראי החדש, כי חן אמר לה שהישן אבד ושרוני הוציאה

חדש. לקחה את הכרטיס והשתמשה בו למחרת לקניות. עוד סיפרה שחן לקח את כפכפי המנוחה ושם אותם על יד מיטתה.

לאחר מכן, עלתה הביתה ובדרכה פגשה את איתן, אחד מילדיה התאומים, שחזר מביקור אצל חבר שלו, "נועם הבן" (שם, עמ' 53, שורות 11 - 19).

התקשרה לחברה שלה, מירב, בסביבות 21:20 לשיחה שאורכה כ- 12 דקות (הנתון המדויק הופק מדו"חות התקשורת. בשלב עדותה של פלישה, ציין ב"כ המאשימה, כי שעת ההתקשרות הייתה 21:21:47, ואולם מדו"חות התקשורת עולה שהשיחה הייתה בשעה 21:47:44) לטענתה החלה לשוחח עם החברה מיד כשעלתה לדירתה, אמרה לה "משהו נורא שזה קרה" (שם, עמ' 54, שורה 28). אבל לא אמרה לה מה קרה.

אחר כך חן עלה וכעס עליה שהתקשרה, כי אמר לה לא להתקשר ולא לדבר עם אף אחד. לגרסתה, חן סיפר לה שחנק את אמו, כאשר "היה מחפש בארנק" (עמ' 56, שורה 17). לגרסתה של העדה, רק אחרי שחן אמר לה שחנק את אמו, היא הבינה בדיעבד שהצעקות ששמעה היו של מרים בעת החניקה ולפני כן שמעה צעקות על כסף (עמ' 58, שורות 7 - 13). פלישה אישרה, שרק ב- 31.5, בעת העימות בינה לבין חן, אמרה בפעם הראשונה, שחן אמר לה שחנק את אמו.

פלישה אישרה, שעד לאותו רגע שיקרה במשטרה ואמרה שכלל לא פגשה את חן באותו ערב. עוד סיפרה, כי תחילה רצתה לקחת על עצמה את האשמה, כדי שלילדים יהיה עם מי לגדול. לטענתה, הטיחה בחן את מה שהטיחה בו, רק כי הוא אמר לה שהיא רצחה את אמא שלו. עוד סיפרה, על הבוקר שלמחרת (13.4.16), חן הלך לדירה של אמא שלו, דפק בדלת ואז חן נסע לתל-חי, והיא לאשפוז יום דרך ראש פינה. בשעה 10:00 קיבלה טלפון מהילה, שביקשה ממנה להתקשר לחן וכך עשתה. חן בכה בטלפון ואמר לה שאמא שלו מתה, ואז היא שאלה "מה קרה - מה קרה", ואישרה לפניו, שאכן במשטרה הודתה ששיתפה פעולה עם ההצגה שחן עשה. עוד העידה שבאותו מועד ביקשה כדור הרגעה מהאחות ושיזמינו לה מונית, נסעה למחניים לדירה שם פגשה את כולם, נכנסה לחדר של מרים, פגשה את חן ואז לדבריה חיבקה אותו ואמרה לו "הסוד שלך בטוח איתי" (עמ' 76, שורה 5).

העדה התייחסה להודעת "ווטסאפ", ששלחה לאחותה ביום מציאת הגופה, שם כתבה לאחותה "האם הוא יכול לעשות משהו כזה", ואף אישרה שכתבה שהיא שונאת אותה (הכוונה למרים - א' ק') וייחלה למותה.

אחר כך עברה לספר על חקירתה הראשונה במשטרה ב- 8.5, שאז חזרה יחד עם חן הביתה, וחן אמר לה לא לדבר באוטו, עשה לה סימנים לשתוק ואמר לה "שיש משאית גדולה ושאלו מאזינים להם". היא שאלה אותו "מי יכול להרוג את אמא שלך" ולטענתה (כך בעדותה בפניו) אכן עשתה הצגה, כי חן אמר לה שיש באוטו הקלטה (עמ' 83 לפרוטוקול).

לאחר מכן הגיעו הביתה, שם הייתה אותה עת עינת. כשהגיעו אמר לה חן, שיכול להיות שגם בתוך הבית יש הקלטה וגם עינת שמעה זאת, ולכן אמרה לחן שידברו מחוץ לבית. פלישה אישרה שביום 13.4 ניסתה להוציא כסף פעמיים בחצור עם כרטיס האשראי החדש, שחן נתן לה ולא הצליחה להוציא כסף.

לטענתה, גם ב- 1.5 עשתה שוב ניסיון משיכה ואז המכשיר "בלע" את הכרטיס (עמ' 91 שורה 4).

באשר להגעתה ביום 13.4.16 לאשפוז יום בצפת, העידה שנדמה לה שנסעה באותו בוקר עם מונית ממחניים לראש פינה ומשם "בטרמפ" עם מישהו בשם יאיר (עמ' 70, שורות 20 - 32). בסיומה של החקירה הראשית אישרה פלישיה שלקחה כדורים פסיכיאטריים בזמן האשפוז ושאת אותם כדורים לקחה גם בבוקר יום עדותה.

חקירה נגדית

אדרש להלן רק לעיקרי הנקודות והסתירות שעלו בחקירתה הנגדית, ולאחר מכן, וככל שיהיה בכך צורך אפרט את הנקודות המהותיות (מספרי העמודים להלן מתייחסים לפרוטוקולי הדיון במהלך חקירתה הנגדית של פלישיה).

- אובחנה כפוסט טראומתית כבר בדרום אפריקה (עמ' 103).

- אישרה שקיבלה כסף מחברת האשראי, עקב טענתה שמשכו לה כסף בדרום אפריקה.

- משעומתה עם זה אמרה שהכרטיס אבד, שעה שידעה שהשתמשה בו.

- מאשרת ש"התקף" החרדה היה הצגה (עמ' 111, 112).

- הייתה בדיכאון בגלל העדות בבית המשפט (עמ' 118, שורה 18).

- ידעה שיש לה מדובבת והזהירה את חן (עמ' 119, שורה 32).

- לא זוכרת למה אמרה למדובבת "מחצתי או לחצתי" (עמ' 120, שורה 11).

- יודעת שמוקלטת ומערבת את רוני (עמ' 125 שורה 28 - עמ' 126 שורה 23).

- אמרה לחן (והוקלטה) שאין סימן לאלימות - ממשיכה בהצגה (עמ' 127 עד שורה 30).

- מעומתת עם טענות שונות הגיוניות ושותקת (עמ' 128, שורה 6).

- חזרו עם בירות (עמ' 137 שורה 19, כך לטענתה - פרט שאינו נכון).

- לוקחת כדורים ואחר כך עייפה וישנה חזק (137, שורה 32).

- אותו לילה לא לקחתי כדורים! (עמ' 183, שורה 9).

- מודה שהתעייפה בחקירה במשטרה ולכן מסרה 5 גרסאות לגבי כרטיס האשראי, חזרה ואמרה שחן נתן לה! (עמ' 143 - 144 עד שורה 4).

- אין לה הסבר מדוע לא מפלילה את חן כבר בחקירתה מיום 26.05, (עמ' 145 שורה 13, עד עמ' 147 שורה 12). במהלך חקירתה דאז במשטרה, ניסתה "להתנפל" על השוטרים ולצאת מחדר החקירות. לגרסתה, כך בפנינו, רצתה להביא את חן שיענה במקומה, וחרף זאת אין לה הסבר הגיוני לכך כשם שגם אין לה הסבר של ממש מדוע התמהמה בהפללת חן במהלך העימות.

- שלל גרסאות סותרות לגבי החזרת הכרטיס החדש לארנק.

- אומרת במשטרה שהחזירה את כרטיס האשראי החדש כשרוני חיפשה ת.ז (עמ' 155 שורה 28, עמ' 156 שורה 11).

- אמרה לחוקרת, ש"הורידה" את החשמל והכחישה זאת בחקירתה בבית המשפט (עמ' 157).

- סתירות לגבי זמן חזרתה לדירה למעלה (עמ' 163, שורה 24, עמ' 164 שורה 10).

- מסתירה את החלק שלה (עמ' 164 שורה 11).

- בחקירה במשטרה אמרה שהיא לקחה את איתן "לעשות פיפי" ובבית המשפט סתרה זאת (עמ' 166, שורה 10 - 17).

- מאשרת שהיה לה קשר מיני עם נהג מונית למרות שקודם הכחישה (עמ' 187 שורות 1 - 16).

- ניסתה להתאבד ב- 1.1. (עמ' 189, שורה 31). קושרת את ניסיון ההתאבדות לטענה שאולי

הונתה בדרום אפריקה בכל הקשור לכרטיס האשראי.
- עמ' 210 שורות 18 - 23 - זוכרת, שאמרה שלא אכפת לה שאמא של חן תמות.
- עמ' 210 שורות 30 - 31 - עמ' 211 - דיברה בעבר על מותה של מרים.
- שיקרה לחברת האשראי בעניין סירובה להיבדק בפולגרף (עמ' 223 - 224).
- הסיפור שנעלו אותה מחוץ לבית, הוא "המצאה" ובכך מודה היא (עמ' 231 שורות 28 - 32).

טיעוני המאשימה

40. המאשימה מודעת לבעיותיה האישיות של פלישיה, כמו גם לכבישת עדותה, לסתירות בעדותה ולשקריה השונים במהלך חקירתה.
עם זאת, טוענת המאשימה, שבאשר לגרעין המרכזי שבעדותה, לא נפלו פגמים וסתירות בעדותה וגרסתה הייתה סדורה וברורה ולפיה, היא ראתה את המנוחה שרועה על הרצפה, היא שמעה קודם לכן צעקות מדירת המנוחה, וכן התוודה בפניה, שאכן חנק את המנוחה ולבקשתו סייעה לו להניח את הגופה של המנוחה במיטה.
באשר לגרסה זו, כך לטענת ב"כ המאשימה, וחרף החקירות הנגדיות הקשות שעברה, הרי בגרעין היסודי של גרסתה לא נפלו סתירות ומשכך, יש לקבל גרסתה כאמת, ללא עוררין.
41. עוד מפנה המאשימה למניע שהיה לחן לרצוח את אמו, לסערת רוחו בערב בו נרצחה המנוחה, לעובדה כי היה לו יכוח סוער עם אמו עובר למותה, ולהתנהגותו המפלילה בתקופה שלאחר תחילת החקירה, שבמסגרתה הותקנה לחן ופלישיה האזנת סתר.
לטענתו של ב"כ המאשימה, התנהגותו של חן, בה אמר מספר פעמים לפלישיה שלא תדבר, כי מאזינים להם וכך גם אמר לעינת, הינה התנהגות מפלילה, אשר יש בה כדי להוות חיזוק לראיות התביעה.
42. עוד מבקשת המאשימה להסתמך על עדותו של בודק הפולגרף, מר צבי ניסין, אשר במהלכה, כך לטענת ניסין, ניסה חן לשלוט באופן סדור וקצוב בנשימותיו, חרף העובדה שהתבקש שלא לעשות כן. מכך מסיק ב"כ המאשימה, שלחן היה מה להסתיר.
עוד מפנה ב"כ המאשימה לכך שניסין העיד, שמסר לחן 7 סיבות אפשריות למותה של המנוחה, וכן השיב שלדעתו המנוחה מתה בחניקה, וזאת הגם שמדובר בפרט חקירה מוכמן, שאותו מי שלא היה הרוצח, לא יכול היה לדעת.
43. עוד לטענתה של המאשימה, דו"ח הנתיחה (ת/8) מחזק את החשד כנגד חן, שכן נסיבות המוות המפורטות בו מעידות על מעורבותו של חן ברצח ומעידות על כך, שגרסתה של פלישיה הייתה אמת.
44. ב"כ המאשימה מציע בסיכומיו שלוש אפשרויות לזיהוי הרוצח של המנוחה ועל דרך האלימינציה ולאחר ששולל הוא את האפשרות שזו נרצחה על ידי פורץ חיצוני כלשהו, וזאת בהעדר סימני פריצה, ולאחר ששולל הוא את האפשרות שפלישיה היא הרוצחת, מגיע ב"כ המאשימה למסקנה שחן הוא הרוצח ואין בלתו.
45. חיזוק לכך מוצא ב"כ המאשימה בשקרי הרבים של חן לאורך כל החקירה ובהטחה הראשונה בפלישיה, רק בשלב מאוחר מאוד בחקירה, שאז גם "נזכר" חן לפתע פתאום, שפלישיה אמרה לו באותו לילה שבין 12/4 ל- 13/4 בשפה האנגלית "I did it".

46. עוד מוצאת המאשימה סתירות מסתירות שונות בין הודעותיו השונות של חן, בין לבין עצמן, כמו גם בין לראיות חיצוניות.
47. חיזוק נוסף מוצא ב"כ המאשימה בכך, שנעלי הבית של המנוחה היו מונחות מתחת למיטתה של המנוחה באופן התואם למה שמסרה פלישיה, ובמיוחד מכך שנעלי הבית היו עם חלקם הפנימי כלפי המיטה.
48. על סמך כל האמור מגיעה המאשימה למסקנה, שאשמו של הנאשם הוכח מעל כל ספק סביר, ושעה שהורג אמו אינו צריך לכוונה מיוחדת על מנת שיחשב כרוצח, הרי שממילא ניתן להרשיעו ברצח.
- הוא הדין גם ביחס לגניבת כרטיסי האשראי וההונאה בהם, וזאת שוב בהסתמך על עדותה של פלישיה.
- טיעוני הנאשם**
49. ב"כ הנאשם טוענות, שלא ניתן ליתן אמון כלל בעדותה של פלישיה, אשר סתרה עצמה פעם אחר פעם, אשר הודתה ששיקרה פעמים רבות במהלך עדותה ואשר לא היססה להוסיף ולשקר או להתחמק ממתן תשובות כל אימת שהשאלות היו קשות לה, שכן הציגו את שקריה.
50. באשר ל"מצב רוחו" של חן בערב בו מצאה המנוחה את מותה, אכן הוא היה סוער ונרגז וזאת עקב הבעיות הכלכליות הקשות שהיו לו, לרבות בגין הוראות תשלום שחזרו עבור שכר הלימוד של בתו ובגין העובדה שרשויות הרווחה לא סייעו בידו.
- הנאשם אמנם אמר, שדיבר עם אמו בטונים גבוהים ואולם, כעסו כלל לא היה מופנה כלפיה, ומכל מקום לא די בסערת רוח, כדי להעיד שהנאשם רצח את אמו. מה גם, שהעובדה שהלך עם אמו לחנות ה"כלבו", כמו גם לוח הזמנים שהציבה פלישיה לא תומכים כלל בטענה ולפיה, חן הוא זה שרצח את המנוחה.
51. בבחינה של למעלה מן הצורך טוענות ב"כ הנאשם, שלא ניתן כלל לקבל את עדותה של אביטל אודות מצב רוחו וסערת הרגשות בה היה נתון חן, שכן עדותה של זו הייתה מגמתית ומתוך רצון להפליל את חן.
52. באשר לעדותו של בודק הפולגרף הרי, שלבד מהעובדה שמדובר בעדות בלתי קבילה בעליל, ולבד מהעובדה שלמעשה בדיקת הפולגרף, שלא הוצגה, מאשרת שחן לא שיקר בעדותו, הרי שאין בעדותו של גיסין, אודות בדיקת הפולגרף, דבר וחצי דבר שיש בו כדי להחשיד את חן. מה גם שסופו של יום, ניסין אישר שיכול וכן היה נרגש ועשה פעולות נשימה בלתי רצוניות, או שניסה להרגיע את עצמו.
53. באשר לפרט המוכמן של מותה של המנוחה בחניקה, לטענת ההגנה, בהינתן שהאפשרויות האחרות ברובן (יריה, דקירה, טביעה וכד') כלל לא היו סבירות אזי ניחוש ולפיה המנוחה מתה מחניקה, הינו ניחוש מושכל. מה גם, כך לטענת הנאשם, המדובר ב"הושתל" בתא, הוא זה שאמר לחן שהמנוחה מתה כתוצאה מחניקה.
- זאת ועוד, גם פלישיה ידעה, בתורה היא, להגיד למדובבת "שאומרים שלחצתי או מחצתי את המנוחה..." (ראה עמ' 120 לפרוטוקול שורות 11 - 13).
54. באשר לשקריו של הנאשם הרי, שככל שהיו כאלה, אין בהם די כדי להרשיעו, שכן תחילה יש לבחון את עוצמת הראיות של המאשימה, ושעה ש"היש" דל, אין כל חשיבות ונפקות לשקרי חן. מה גם, שלטענת ההגנה, לא מדובר בשקרים ובסתירות של ממש, אלא בבן אדם מורכב

שהתנהגותו לא תמיד רציונאלית.

55. פרק נכבד מקדישות ב"כ ההגנה למחדלי החקירה אשר גרמו, כך לטענת ההגנה, לכשלים ראייתיים שיכול והיו מועילים להגנתו של הנאשם.

56. סופו של יום, כך לטענת ההגנה, לא עליה מוטל הנטל להוכיח מי הרג את המנוחה, כל שעליה להראות הוא, כי המאשימה לא עמדה בנטל הראייתי המוטל עליה. משכך ובהתאם לחומר הראיות שבתיק, יש להורות על זיכוי של הנאשם.

דין והכרעה

57. על שבעה אדנים מבקשת המאשימה לבסס את אשמו של הנאשם.

- על עדות פלישיה.

- על המניע.

- על התנהגותו של הנאשם עובר לרצח.

- על התנהגותו של הנאשם לאחר הרצח.

- על שקריו של הנאשם בחקירתו.

- על פרט מוכמן שידע.

- על כבישת עדותו.

58. בטרם שאראה, שאין לה למאשימה על מה שתסמוך, אבקש להציב תמונת ראי ולהראות שעל בסיס אותם אדנים בדיוק, ניתן היה להגיש כתב אישום כנגד פלישיה, ולשיטתה של המאשימה להרשיעה ברצח, בדיוק על סמך אותם אדנים.

- על עדות חן.

- על המניע.

- על התנהגותה בסמוך לרצח.

- על התנהגותה לאחר הרצח.

- על שקריה בחקירתה ובכלל.

- על פרט מוכמן שידעה.

- על כבישת עדותה.

וביתר פירוט;

- כשם שפלישיה מפלילה את חן, כך חן מפליל את פלישיה, עדותו כבושה, אך גם עדותה כבושה.
- מניע - לחן מיוחס מניע כספי, אזי אותו מניע בדיוק ובעוצמות רבות יותר, ניתן לייחס לפלישיה, שידעה ידוע היטב שהמנוחה מבקשת לסלקה מחיו של חן ומכל מקום, אינה מוכנה להוסיף ולהשכיר להם את הדירה כל זמן שחן חי עם פלישיה. ביטוי לכעסה כלפי חמותה, ניתן לראות גם בהודעות ה"ווטסאפ", שבינה לבין אחותה.

- התנהגותה בסמוך לרצח - כשם שחן היה בסערת רגשות, כך פלישיה בשיחתה עם מירב, הייתה בסערת רגשות.

- התנהגותה לאחר הרצח - כרטיס האשראי נמצא ברשותה (!) היא זו שניסתה להוציא כסף ביום מציאת הגופה בסביבות השעה 08:30! היא זו שכרטיס האשראי שב לידיה בסמוך לפני 1.5 והיא זו שלא ידעה ליתן הסבר הגיוני כיצד זה הוחזר הכרטיס לארנקתה של המנוחה.

יוער, כי לעניין זה לו ספק היה לי שמא רוני טעתה, הרי שמה פשוט היה מזה, שפלישיה תסביר, שאכן מעולם לא החזירה את הכרטיס לארנק או לחן, וכזכור ולעניין זה פלישיה הסתבכה בקורי

שקריה (וכפי שעוד יפורט להלן).

- שקריה בחקירה ובכלל - כפי שסקרתי לעיל ובקצרה וכפי שעוד אדרש לו להלן, הרי שעדותה של פלישיה שזורה בשקרים הן בחקירותיה במשטרה והן בפנינו. לגבי חלק משקריה הודתה פלישיה, שאכן שיקרה, לגבי חלק אחר לא היה לה הסבר הגיוני לסתירות או לחוסר ההיגיון שבעדותה, והגם שאיני רוצה לקבוע מסמרות כי גם בזה שיקרה פלישיה, הרי ברור הוא, שלא ניתן היה ליתן אמון בעדותה זו.

לכך יש להוסיף את שקריה והכחשותיה בעבר, לגבי כרטיס האשראי הישן בשנת 2014, את שקריה בתחילת הדרך לגבי השימוש בכרטיס האשראי החדש ואת שקריה לגבי גניבת כסף מכרטיס האשראי שלה בחו"ל, כמו גם את שקריה לחן על מנת לנסוע לדרום אפריקה בתואנת "מותו" כביכול, של אביה.

- פרט מוכמן שידעה - כשם שחן ידע "לנחש" אצל בודק הפולגרף שהמנוחה מתה ב"חניקה", כך גם פלישיה ידעה להגיד למדובבת שחושדים בה ש"לחצה או מחצה" את חמותה. לענין זה יוער, כי הדבר בא לידי ביטוי במפורש בפרוטוקול הדיון (בעמ' 120), שם נשאלה מדוע אמרה למדובבת שחושדים בה ש"לחצה או מחצה" את המנוחה, ותשובתה הייתה "לא יודעת". לו אכן, לא כך אמרה למדובבת, הרי שתשובתה צריכה הייתה להיות, "לא אמרתי"!

- באשר להתנהגות מפלילה - שעה שידעה שמקליטים אותם, אזי כשם שחן היה מודע לכך, וניסה לרמוז זאת לפלישיה, כך גם פלישיה ידעה היטב, שמאזינים להם ואף אמרה זאת לחן והשתתפה, לדבריה, ב"הצגה". כשם שגם בשלבים מאוחרים יותר, עת שנפגשו היא וחן בבית המשפט, בדיוני הארכת מעצר, ניכר היה שהיא מדברת ל"הקלטה" ויורחב בענין זה, להלן.

הינה כי כן, בהתאם להיגיון שהנחה את המאשימה לקבוע שחן הוא הרוצח, הרי שבאותה הקשה לוגית והסתברותית ניתן היה להגיע בנקל למסקנה ההפוכה ולפיה, פלישיה היא הרוצחת. 59.

ודוק, איני מתיימר כמובן לקבוע זאת. איננו נצרכים לכך ואין לנו הכלים לכך. כל שביקשתי הוא להראות שהניתוח "הלוגי" שהביא את המאשימה למסקנה, מעל לכל ספק סביר, ולפיה חן הוא הרוצח, יכול היה, באותה מידה של וודאות, להוביל למסקנה ההפוכה!

כזכור, עניין לנו בהליך פלילי, ועל המאשימה לבסס הרשעה בראיות שמובילות למסקנה שהיא מכל ומעבר לכל ספק סביר, שאכן חן הוא הרוצח!

ניתוח לוגי, הסקת מסקנות על סמך הסתברויות, או על דרך האלימינציה, אינה ובכל הכבוד, תחליף להוכחה מעל לכל ספק סביר.

בטרם שאעמיק יותר בפרק הדיון וההכרעה, שבו אראה, כי גם ללא השוואה לראיות שכנגד פלישיה, אין באדני התביעה משום בסיס להרשעה, אבקש לפתוח ובאופן חריג, בפרק של מחדלי החקירה ואולי, גם מחדלי התביעה, אשר בשלב מסוים פרקליט מטעמה ליווה את החקירה וכדלהלן. 60.

מחדלי חקירה

המאשימה מבקשת "לגמד" את מחדלי החקירה ולטעמה סביר היה להניח, שהמנוחה כבת 75 במותה, מתה מוות טבעי. לא נמצאו במקום סימני מאבק, סימני פריצה, או סימנים מחשידים אחרים ולפיכך, היה זה סביר להתייחס לזירה כזירת מוות טבעי ולהתנהג בהתאם. כאמור, "הנחה" גדולה עושה המאשימה לגוף החוקר. 61.

אכן, ברגעים הראשונים ניתן היה לסבור שמדובר במוות טבעי, אולם שעה שסטס העלה את 62.

החשד הראשוני, ושעה שבעקבות חשד זה, נשלחה הגופה לנתיחה, שומה היה על המשטרה להתייחס, כבר בשלב זה, למותה של המנוחה, למצער בחשד, של מוות בלתי טבעי. יוער עוד, כי סטס הרגיש ב"זמן אמת" שהשוטרים לא מייחסים ברצינות לדבריו, וכשהעלה בפניהם את ענין המפתח השיבו לו "תבדוק אתה" ואז הבין שעליו לדבר עם הקצין, דבר שבדיעבד ידוע לנו שלא עזר (ראה עמ' 38 לפרוט' מיום 13.11.16 ושם בשורות 17-19 וכן בשורות 27-28). עוד יוער, שבהתאם לת/167, עדות שנמסרה על ידי רפ"ק אבו-חצירה, מסביר שם אבו חצירה את החשדות שהיו לו, לרבות בגלל המפתח לכך, שלא מדובר במוות טבעי. יתר על כן, רפ"ק אבו חצירה, העיד כאמור, שחשד זה בוסס גם על ידי העובדת הסוציאלית, ולכך התווסף גם החשד שהכסף נגנב, כאמור בעדותו של דדון.

משכך, שומה היה על המשטרה, כבר בשלב שלאחר לקיחת הגופה, ל"סגור" את הזירה, לקחת את המפתחות הן של המנוחה והן של רוני ולהודיע, כי מדובר ב"זירה סגורה".

דבר לא נעשה וזאת הגם, שרפ"ק אבו חצירה העיד שנתן הוראות לסגור את הזירה (עמ' 409 שורות 6-18) ואולם השוטרים שהיו במקום לא פעלו כך ולטענתם לא זה מה שהורו להם! (ראה עדותו של דדון ועדותו של סבתו).

כל שהורו הם ובעל-פה לנציגי המשפחה, שאין להיכנס לדירה, אבל מעבר לכך, לא נעשה דבר!!

עוד יצוין, כי הגם שרפ"ק אבו חצירה, לשיטתו, נתן הוראות לפנות את הדירה מיד לאחר שהגיע למקום, הרי, שדבר זה, ככל הנראה, לא נעשה ומכל מקום, איש מהעדים הרבים האחרים שהיו בזירה (רוני, סטס, סמדר, חגית ועוד) לא העיד על כך. כשם שגם השוטרים שהיו בזירה לא העידו על כך. נהפוך הוא, השוטר דדון העיד שאמר לרוני, לאחר פינוי הגופה לנעול את הדירה ולא להיכנס אליה! (עמ' 341 שורה 11).

63. גם אם ניתן להתייחס בסלחנות מה להתנהגות הגוף החוקר ביום 13.4, יום מציאת הגופה, הרי שלמחרת היום, 14.4, שעה שכבר התקבלו תוצאות ראשונות של הנתיחה והתברר שמדובר במוות בלתי טבעי, שומה היה על המשטרה לסגור את הזירה באופן מיידי ולוודא "שאין יוצא ואין בא" ושכל מפתחות הדירה נמסרו למשטרה!

והנה, רק כאשר סטס הגיע למשטרה לברר את תוצאות הנתיחה, הורו לו למסור את המפתח שבידו תוך שכלל לא דרשו ממנו למסור גם את המפתח של המנוחה, ותוך שכלל לא חקרו למי יש מפתח נוסף.

גם בדיקת המז"פ ביום 14.4 הייתה בבחינת לעג לכל חקירה רצינית. חוקרי המז"פ, לא בדקו את החלונות, לא בדקו את הדלת האחורית, לא בדקו אפשרות שמא המנוחה נגררה למיטתה או הובלה לשם ממקום אחר, שהרי אך ברור הוא שהיא ספגה חבלות רבות ולא רק נחנקת, וממילא סביר יותר שמאבק, ככל שהיה, לא היה בעודה שכובה על מיטתה!

זאת ועוד, מנח הגופה במיטה בוודאי שצריך היה לעורר חשד, שמישהו סידר את הגופה ואת המיטה כדי שתראה כמתה במוות טבעי, וממילא צריך היה להתעורר חשד שמא המאבק והחניקה היו באזור אחר של הדירה! (ודוק, מתעלם אני מהסתירות ואי הבהירות לגבי מצגי מנח הגופה, שכן יכול להיות שזו הוזזה על ידי רוני, כוחות ההצלה הראשונים שהגיעו למקום או הפרמדיק שהגיע אחרים).

גם דבר זה לא נבדק ותשובותיו של חוקר המז"פ, היו ובכל הכבוד, מביכות! לשם המחשה,

אצטט חלק מהשאלות והתשובות שהופנו לפקד עמר בחקירתו מיום 12.01.17 וכדלהלן;

"עו"ד שלג: אני מתייחסת ל - 10/ת כן אדוני. הדו"ח המסכם ואני רואה פה שלקחת כל מיני חומרים באמת ביולוגיים ואני שואלת למה למשל לא בדקתם חלונות...

עו"ד שלג: את החלונות למשל, טביעות אצבע מהחלונות, אני אשאל אותך שאלה - שאלה ואז נמשיך, למה בחלונות לא בדקתם?

העד, מר עמר: חלונות איפה?

ש: בבית. במטבח, בסלון, הרי יש חשד לרצח אולי מישהו נכנס אולי מישהו פרץ לבית? נמצאה במיטתה, זה נתונים שאני מניחה שאתה יודע לפני שאתה מגיע לזירה, נכון?

ת: כשאני מגיע לזירה אני מקבל את הנתונים האלה.

ש: אוקי.

ת: מן הסתם אני מתחיל באזור בו הגופה נמצאה שזה חדר השינה שלה.

ש: אוקי.

ת: ולאחר מכן אני מרחיב את הסריקות שלי בזירה שמבחינתי זה הזירה עצמה.

כב' הש' קולה: זה לא מה שהיא שואלת אותך, היא שואלת אותך שאלה נורא ממוקדת, למה לא לקחת טביעות אצבע מהחלונות, זאת השאלה שלה.

העד, מר עמר: אדוני, אז אני מגיע, אנחנו סורקים ואנחנו מנסים לצמצם איפה היה האירוע הפלילי. מכיוון שלא נראו סימני פריצה בחלונות ולא עלה חשד שמישהו בא במגע עם החלונות, החלונות לא נבדקו מעבר לבדיקה ויזואלית.

כב' הש' צרפתי: מה זאת אומרת חשד? בן אדם נכנס, מה?

עו"ד שלג: בדיוק.

כב' הש' צרפתי: מאיפה אתה יודע אם היו סימני פריצה או לא אם אתה לא בדקת אין לך אינדיקציה מאיפה הם נכנסו.

העד, מר עמר: חלונות שבורים.

כב' הש' צרפתי: גם לא מצאת פריצה בדלת.

העד, מר עמר: נכון, בגלל זה הדלת לא נבדקה.

כב' הש' צרפתי: כאילו זה התנאי,

העד, מר עמר: הרי אני חייב לצמצם את מגוון הפעולות שלי. אני יכול לבדוק הרי,

כב' הש' קולה: לא, זה שאתה צריך לצמצם זה נכון, אבל קודם כל

צריך להרחיב,

עו"ד שלג: אבל איך תצמצם?

כב' הש' קולה: כי אתה לא יודע, אין לכם שום מידע ברגע הזה מי החשוד הפוטנציאלי.

העד, מר עמר: נכון, לכן אנחנו,

כב' הש' קולה: הוא יכול להיות בן משפחה, יכול להיות לא בן משפחה, יכול להיות חבר קיבוץ יכול להיות לא חבר קיבוץ. יכול להיות מישהו מבחוץ. צריך לבדוק.

העד, מר עמר: ולכן החלונות נבדקו.

כב' הש' קולה: איך נבדקו?

העד, מר עמר: ויזואלית, הסתכלנו,

כב' הש' קולה: לא, מה זה ויזואלית? אבל יכול להיות שנפתחו ונסגרו. יש לך איזה שהוא דו"ח שאומר שהחלון נבדק ויזואלית ומצאתי שהוא נעול מבפנים כך שאי אפשר לפתוח אותו מבחוץ?

העד, מר עמר: לא. אין לי דו"ח.

כב' הש' קולה: יכול להיות שזה חלון כזה שאפשר לפתוח אותו גם בחוץ וגם בפנים. אתה לא יודע.

העד, מר עמר: אני כרגע לא זוכר את מצב החלונות בזירה.

כב' הש' קולה: אני לא מצפה שתזכור, אנחנו מצפים שזה יהיה רשום באיזה שהוא מקום. שאתה בדקת חלונות והם כאלה שאי אפשר לפתוח אותם מבחוץ. והם לא נפתחו מבחוץ. זה פעולה של חצי דקה.

העד, מר עמר: נכון, אבל מכיוון שאנחנו לא מתעדים את מה שאנחנו לא עושים אלא רק מה שאנחנו עושים.

כב' הש' קולה: לא, אבל זה כבר צריך לעשות לבדוק שהחלון הזה הוא חלון שאי אפשר לפתוח אותו מבחוץ. זה דבר שצריך לעשות לתפיסתך.

כב' הש' צרפתי: אתה יכול לאשר מבחינת הנוהל, לא במקרה הספציפי הזה, אתה מבצע בדיקה על פתחים אם הם סגורים ורק אם הם לא נעולים אתה מבצע,

העד, מר עמר: אין כזה נוהל, לא. אין כזה נוהל.

כב' הש' צרפתי: אין כזה נוהל.

העד, מר עמר: אין כזה נוהל. במקרה הזה,

כב' הש' צרפתי: היתה לך אינדיקציה מאיפה הוא נכנס אותו רוצח פוטנציאלי?

העד, מר עמר: לא, אבל אנחנו בדקנו את החלונות ושללנו אפשרות שהוא נכנס מהחלונות.

כב' הש' צרפתי: למה? אם החלון היה פתוח לא נעול למה
אתה שולל את זה?

העד, מר עמר: אני לא מציין את זה שהחלון היה,
כב' הש' קולה: אתה לא מציין להפך.
עו"ד שלג: נכון.

כב' הש' קולה: אני אומר יש חלונות שנעולים מבפנים, יש חלונות
שלא נעולים מבפנים. אתה לא בדקת בזמן, זה כבר
אחרי האירוע מישהו כבר היה יכול לנעול זה היה ב -
14, אבל אם המישהו הזה נעל היו מגלים טביעות אצבע
על החלון. חיפשתם טביעות אצבע?

עו"ד שלג: גם אני אומרת לך שאין לזה שום התייחסות אתה לא
רושם בדו"ח מסכם מז"פ בדקתי או הבחנתי בחלונות
ולא סברתי שיש לקחת א'. אתה לא מתייחס בכלל, כמו
שאתה אומר אתה מאוד ספציפי רק בחדר השינה. שם
לכאורה בוצע הרצח, כך אתם מניחים כנראה.
העד, מר עמר: נכון.

ש: נכון. אני אומרת לך שדווקא כדי לשלול אפשרות
למשל שנכנסו מהחלון או לשלול אפשרות שמישהו נכנס
גם עם הדלת עם מפתח, מאיפה אנחנו יודעים? אולי זה
בן משפחה עם מפתח שיש לו?

ת: יכול להיות, אבל אין לי דרך לדעת את זה.

ש: אז בודקים. אז אני אומרת לך ,

ת: אין לי דרך לבדוק את זה.

ש: סליחה. רק רגע. אני רוצה להבין משהו, דווקא כדי
לשלול אפשרות אני אומרת לך שלהפך, תנסה לקחת
טביעת אצבע מהחלון ותגיד לא נמצאו. תנסה, אתה לא
בודק אפילו, אתה מראש שולל את האפשרות בלי
לבדוק.

ת: במקרה הזה לא נבדקו החלונות.

ש: במקרה הזה לא נבדקו...

עו"ד שלג: אוקי. עכשיו, אני אומרת לך גם עוד משהו בזירה עצמה
ב - 13/4 אני מניחה כשאתה מגיע ב - 14 אתה קורא
את דו"ח מסכם המז"פ של הצוות שהיה ב - 13?

העד, מר עמר: לא.

ש: למה לא? הם הגיעו מיד עם מציאת הגופה זה לא
חשוב לך?

ת: אני מקבל מהם את המידע בלתי אמצעי, אני מדבר
עם החוקר שהיה שם.

- ש: אוקי.
- ת: ביום שאני מגיע.
- ש: והוא מעדכן אותך.
- ת: בוודאי.
- ש: אוקי. אז שם למשל נרשם, תומר בירנבך שהיה במקום, אני מפנה אותך ל - 9/ת, שהדלת לדירה, דלת אחורית עשויה מפלדלת שהיתה נעולה מבפנים עם מפתח...
- עו"ד שלג: אני שואלת אותך למה הדלתות לא נבדקו? יש בדירה דלת אחורית ודלת קדמית גם הדלתות לא נבדקו. ולא מפתח שבתוך הדלתות.
- העד, מר עמר: הדלתות לא נבדקו מכיוון שכשאני הגעתי לזירה מספר אנשים כבר נכנסו ויצאו מהדלתות האלה, נגעו בהם ללא כפפות ולכן לא היתה משמעות לבדיקה.
- כב' הש' קולה: גם בדלת החיצונית?
- עו"ד שלג: איפה זה כתוב?
- כב' הש' קולה: גם בדלת האחורית גם?
- העד, מר עמר: כן. כן.
- עו"ד שלג: איפה זה כתוב בדו"ח שלך? שאתה הבחנת שמספר אנשים נגעו ולכן לא לקחתי ט. א.
- העד, מר עמר: שוב פעם, אנחנו לא כותבים כל דבר שאנחנו לא מבצעים אנחנו כותבים רק פעולות שביצענו, אחרת היריעה רחבה.
- כב' הש' קולה: לא, זה מה שביצעת, לדעת שזה הפעולה, לדעת שיש אנשים שנגעו בדלת זה הפעולה.
- עו"ד שלג: בדיוק. לכן אין מקום, זה הפעולה.
- כב' הש' קולה: זה הפעולה.
- עו"ד שלג: אז מה אתה זוכר את זה היום? אתה אומר לי את זה היום מהזיכרון שלך אתה זוכר מה קרה לפני חצי שנה בזירת רצח?
- העד, מר עמר: מה השאלה?
- ש: אני שואלת אם עכשיו אתה עונה לי מתוך הזיכרון, זה לא כתוב הרי. מאיפה אתה זוכר לומר היום היו אנשים שנגעו ולכן לא לקחתם ט. א.?
- ת: כי אני זוכר, זה לא רשום, אני זוכר...
- עו"ד שלג: זה מה שאני שואלת. אתה הרי מתעדכן מחוקר הזירה היה ב - 13 ויש לך מידע שהמפתח היה טיפה

בחוק, בדלת הקדמית. שזה גם משהו שיכול לעורר
חשד, בטח בתיק רצח. למה אתם לא בודקים את
הצילינדר של הדלת הקדמית?

העד, מר עמר: בדיקות צילינדר הן לא בתחום מומחיות שלי בכל
מקרה.

ש: מה זאת אומרת?
ת: אני לא יודע לבדוק צילינדר.
ש: מי כן יודע?
ת: אני לא יודע, אולי אנשים במעבדות,
ש: אה, בכלל,
ת: מעבדות מטה ארצי, אני לא בודק צילינדרים."

64. בכך לא תמו מחדלי החקירה! ב- 21.4 הוחזרו מפתחות הדירה לסטס, מדוע? האם הסתיימה
החקירה? והלא בדיעבד יודעים אנו שמישהו נכנס לדירה בין ה- 21.4 ל- 24.4 וניתק את מפסק
הפחת (או לפחות יש חשד כזה), מדוע לאחר שהוברר שמדובר במוות בלתי טבעי, לא שבה
וסגרה המשטרה את הזירה באופן הרמטי? מדוע במועד זה לא בוצעה חקירה למי יש מפתחות
לדירה? מדוע במועד זה לא ביררה המשטרה בחנויות שכפול המפתחות למיניהן באזור, האם
מישהו שיכפל מפתח כזה או אחר?

מדוע לא הציבה המשטרה מארבים כאלה, או אחרים או מעקבים כאלה, או אחרים אחרי
החשודים המרכזיים? מדוע לא נבדקה טענת סטס ורוני, ולפיה המפתח הפנימי היה משוך קמעא
פנימה? מדוע לא נבדק "הצילינדר"? מדוע לא נבדקה אפשרות כניסה או יציאה מהדלת
האחורית ועוד ועוד.

65. הגוף החוקר ידע כאמור כבר ב- 14.04.16, כי מדובר באירוע של הריגה או רצח, ומדוע לא
החלו בפעולות חקירה באופן מיידי? מדוע רק ב- 1.5 ביקשו (וקיבלו) היתר להאזנת סתר, ומדוע
רק ב- 8.5 הופעל "תרגיל" חקירה שבעקבותיו בוצעו האזנות סתר? מדוע לא נחקרו שכנים האם
שמעו צעקות, או רעש חשוד בשעות הערב של 12.4. יש לזכור, מדובר לכל הדעות בשעות
מוקדמות יחסית, לכל המאוחר עד השעה 21:47 (ועל כך להלן), מדובר בתקופת האביב,
ובתקופה זו כבר נכנס לתוקפו שעון קיץ, כך שיש להניח שאנשים עדין ערים, וככל שהיו צעקות
חריגות, וכשם שפלישיה, לטענתה שמעה אותן, הרי שגם מי מהשכנים צריך היה לשמוע צעקות
אלו!! מדוע לא נחקרו סוגיות אלו כנדרש וכדבעי.

זאת ועוד, רפ"ק אבו חצירה אישר וכן אישרו השוטרים, שהיו שכנים בדירה (בסמוך לאחר מציאת
הגופה), ולמרות זאת הם לא נחקרו.

זאת ועוד, ראינו לעיל, שכבר ביום 14.04.16 הוצא צו מעצר נגד פלישיה וכן ומדוע בפועל
נעצרו הם רק לאחר 09.05.16? תחילה פלישיה ורק אח"כ חן? אילו פעולות חקירה סמויות
נעשו בין 14.04.16 ל- 08.05.16? (שאז הותקנה האזנת הסתר).

66. הגוף החוקר היה ער לגרסאות פלישיה וכן באשר למעשיהם ביום 13.4.16 בין השעות 07:00 -
10:00, ומדוע הדבר לא נבדק באמצעות חקירת עדים ניטרליים, כמו הסטודנטים במכללת תל-
חי, שם טען הנאשם שהיה אז, או הסטודנטים שהסיעו אותו למחניים, כך לגרסתו.

באותה מידה לא נחקר כלל (או למצער לא הובא לידיעתנו) מתי פלישיה הגיעה באותו יום לבית החולים? בשעה 09:00 או ב- 09:30, ודוק, איני יודע אל נכון מהי שעת תחילת אשפוז היום, שכן חן לפחות העיד ששעת ההתחלה היא 09:30 (ראה ת/68 עמ' 9, שורה 275) ומאידך, פלישיה וכן מ' העידו ששעת ההתחלה היא 08:00 (פלישיה בעמ' 40 שורות 31 - 32 לפרוטוקול ומ' בעמ' 370, שורה 27), כאשר ברור שב- 08:00 פלישיה לא הייתה בבית החולים! (יוער, שלאחר תום פרשת הראיות, ביקש ב"כ המאשימה לצרף את הודעת אחת מרופאות המחלקה שתשפוך אור על סוגיה זו, ב"כ הנאשם התנגדה לכך, ואולם אין בכך כדי לפתור את המחדל הראשוני באשר לאי צירוף מידע מבוסס, באשר לשעת ההתחלה "באשפוז היום").

בחקירתה במשטרה לעומת זאת, מיום 17.05.16 נ/א' העידה פלישיה, כי אישפוז היום נפתח "בין רבע לתשע לתשע" (עמ' 5, שורה 27).

מדוע לא טרחה משטרת ישראל לברר כיצד הגיעה פלישיה באותו יום לבית החולים ומי הסיע אותה? ומה פשוט יותר מלבדוק את רשימת נהגי המוניות בטלפון הסלולרי של פלישיה ולתחקר אותם בשאלה זו, או לחלופין, לבדוק אצל כל נהגי המוניות בחצור ובראש-פינה, כשאני סבור שמדובר ביותר מכמה עשרות!

דבר מזה לא נעשה וכאמור גם בפרקליטות לא נתנו דעתם לחוסר בפרטים אלו, חוסר שניתן היה להשלימו גם במועד מאוחר יותר, עת עבר התיק לפרלקיטות?

נכון הוא, שבסיכומיו מפנה ב"כ המאשימה לדו"ח הרפואי של פלישיה ת/104, שממנו עולה כביכול, שביום 13.4.16 לא הגיעה פלישיה באיחור לבית החולים (שכן בימים בהם איחורה הדבר מצוין בתיקה הרפואי). אולם, ברור הוא שבאותו יום ובהנחה שמתחילים ב- 08:00, (וכזכור, כך העידה גם מ'), שפלישיה לא יכולה הייתה להגיע לפני 09:00, שכן ב- 08:30, עדין הייתה בחצור! שם ניסתה כזכור למשוך כסף באמצעות הכרטיס החדש!

זאת ועוד, בדיווח על מפגש הבוקר ביום 13.4.16 מצוין, כי "פלישיה סיפרה שמאוד קשה לה הבוקר, מתארת תחושה של ייאוש וחוסר מוצא, מעדיפה לא להרחיב ורוצה לדבר על כך עם יושי". המנחה, באותו בוקר, כך לפי ת/104, הייתה מישהי בשם ענת. לאחר מכן נכתב על ידי מישהי בשם פאולינה, שפלישיה הגיעה ונראתה מבוהלת, מסרה על שיחה שניהלה בדבר מותה של חמותה, והיא פלישיה, הייתה בשיחה עם יושי. אותו יושי מתאר, שאכן ב- 10:15 נכנסה פלישיה לחדר ספרה שהיא ב"שוק", ונשמעה "נסערת ומבולבלת ...". מכל מקום, איש מהמוזכרים בדו"ח לא נחקר, או מכל מקום, לא הובא לידיעתנו מה העלו חקירות אלו!

67. עוד עולה מהראיות שבפנינו, כי דו"ח הנתיחה (ת/8) לא ציין את שעת המוות, ואף לא את זו המשוערת.

לא מצאתי בחומר הראיות שנשלחה לעורך הדו"ח בקשה להשלמתו, או להתייחסות לשעת המוות, ולא מצאתי שלא ניתן היה לקבוע את שעת המוות.

באותו עניין אבקש להעיר נקודה נוספת. המוות נקבע על פי פרמדיק (ת/106) סבורני, כי שעה שהיה למשטרה או צריך היה להיות לה, חשד שמדובר במוות בלתי טבעי, הרי שמן הראוי היה לבקש שיגיע לדירה רופא שיקבע את המוות ואז יכול שניתן היה באמצעותו לברר שעת מוות משוערת.

למעשה, גם ב"כ המאשימה לא ידע להצביע על שעת המוות מתוך הראיות שבפנינו. כל שטען הוא (לראשונה במסגרת סיכומיו בעל-פה), כי שעת המוות הייתה, ככל הנראה, בין מועד סיום

שיחתו של הנאשם עם אביטל (דהיינו 20:43) ועד מספר דקות, לפני תחילת שיחתה של פלישה עם מ' (כזכור, השיחה עם מ' התחילה בשעה 21:47, וזאת לאחר שהיא פלישה, ירדה לדירה, סייעה לחן להעלות את המנוחה למיטתה והספיקה לחזור לדירתה שלה ולהתקשר למ'). להלן נראה שמועד זה, לפחות בסופו, אינו אפשרי והוא מסתמך כולו על עדות פלישה שנסתרת, כך אראה להלן, בנקודה זו.

מכל מקום וארמוז כבר עתה ובהתייחס למחדלי החקירה, כי פלישה לעדותה שלה, פגשה בדרכה חזרה מדירת המנוחה את בנה איתן כשהוא חוזר מחבר. אומנם רק לראשונה מעל דוכן העדים סיפרה פלישה, שאיתן חזר "מנועם הבן". אולם, מה מנע מהמטרה מלכתחילה, לברר מהיכן חזר איתן? כידוע איתן נחקר, כך נמסר לנו בעל פה, על ידי חוקרת ילדים. חקירה זו לא הוגשה לעיונו, ככל הנראה, עקב בעיה בהערכת מהימנות העדות. אולם, מה מנע מחוקרת הילדים מלשאול שאלה פשוטה מהיכן חזר איתן? ואז לברר אצל אותה משפחה באיזה שעה איתן עזב את ביתם, ומכך לגזור את השעה המשוערת שפגשה פלישה, לטענתה, את איתן, שעה שהיא עזבה את דירת המנוחה?

מדוע דבר פשוט זה לא נעשה? לו היה בידינו פרט זה, ניתן היה לשלול, או לאשר את גרסת פלישה, שכן לעדותה שלה, מיד לאחר שהעלו את המנוחה למיטה, יצאה את הדירה ופגשה את איתן! (דברים אלו נכתבים בזירות, שכן במקום אחר אמרה פלישה שפגשה את איתן כשירדה לדירת המנוחה ועל כך להלן).

68. עיקרם של דברים, שום נציג מהגוף החוקר, לא הסביר לנו על שום מה ולמה, עד למועד מסוים החשד רבץ על פלישה וברגע אחד עבר החשד מפלישה לחן, מדוע? איזה התפתחות חקירתית הצדיקה זאת? האם רק בגין העובדה שפלישה הפלילה את חן בחקירה זאת? והלא פלישה עשתה זאת רק כשחן הטיח בה שהיא זו שרצחה את אמא שלו?

עוד אעיר לעניין זה, כי מצפייה ב"דיסקים" המתעדים את החקירות ובמיוחד אלו המשולבות מיום 31.05.16 ששיאם בעימות שנערך בין פלישה לנאשם, עולה ברורות, כי ברגע שפלישה הפלילה את חן, החליטו החוקרים שחן הוא הרוצח! כתוצאה מכך, וכפי שעוד אפרט, נפלו, לטעמי, מחדלים של ממש באופן ביצוע העימות, או למעשה, הפסקתו בטרם עת!

69. סופו של פרק זה שמחדלי החקירה בתיק זה היו רבים מנשוא, באופן שניתן לקבוע בצער, שיכול ולו פעלה המאשימה באופן מיטבי יותר, אולי היו תוצאות שונות ואולי ניתן היה לגלות מי הרוצח, או לספק ראיות מעל לכל ספק סביר באשר לזהותו של הרוצח!

התייחסות מפורטת לטיעוני המאשימה

70. אין ספק, כי אבן הראשה בטיעוני המאשימה היא עדותה של פלישה, טול אבן זו ויקרוס הבניין כולו.

גם ב"כ המאשימה, הסכים במסגרת טיעוניו בעל-פה, כי ללא עדותה של פלישה אין מקום להרשעת הנאשם (ראה עמ' 832, שורות 27-29).

71. בטרם שאעשה כן, אבקש שוב להפנות לדרך טיעוניו של ב"כ המאשימה, בה מונה הוא בסעיף 18 לסיכומיו בכתב, שלושה תרחישים אפשריים למותה של המנוחה.

לטענת המאשימה, התרחיש ולפיו אדם אחר כלשהו, שאינו פלישה או הנאשם, נכנס לדירתה של המנוחה ורצח אותה לאחר שהנאשם עזב אותה, אינו תרחיש סביר, שכן לא נתגלו סימני פריצה לבית המנוחה, או אי סדר באופן המעיד על פריצה. אולם, המאשימה מתעלמת מעדות

חוקרי מז"פ, לענין זה, ולפיה, אפשרות כניסה לדירה מחלונות ההזזה, או מהדלת האחריית כלל לא נבדקה על ידם (ראה לעיל סעיף 63).

72. באשר לשני התרחישים הנוספים, רצח על ידי פלישיה או על ידי חן, סבורה המאשימה, כי לתרחיש ולפיו הרצח בוצע על ידי חן, יש תמיכה בעדות פלישיה, בעדויות נסיבתיות ובראיות להתנהגות מפלילה, מה שאין כן לגבי פלישיה, שלבד מגרסת הנאשם ושימושה בכרטיס האשראי, אין ראיות נוספות.

לענין זה כבר הראינו לעיל, שאותן ראיות נסיבתיות, מניע והתנהגות מפלילה, אינם עולים בקנה אחד גם עם גרסת החפות של פלישיה!

אמינות ומהימנות עדותה של פלישיה

73. ב"כ המאשימה ער לכך שפלישיה הינה עדה עם בעיות קשות, ולכך אדרש להלן. אקדים רק ואומר, כי בטרם מתמודד ב"כ המאשימה עם אישיותה של פלישיה, מבקש הוא להעמיד במבחן את גרסתה שלה לעומת גרסתו של חן, ועל סמך השוואה זו, מגיע הוא למסקנה, כי עדותה של פלישיה אמינה יותר.

בכל הכבוד, משולה המאשימה לטובע המבקש למשוך עצמו מהביצה בציציות ראשו! שכן, השאלה הראשונית היא האם להאמין לפלישיה או לחן? רק תשובה ישירה לשאלה זו יש בה כדי לסייע בפתרון התעלומה שבפנינו. השוואות גרסאות, תוך קבלתה מראש של גרסתה של פלישיה, חוטאת, ובכל הכבוד, לאמת.

74. כאמור, ב"כ המאשימה עצמו ער לעובדת היותה של פלישיה "עדה בעייתית", או כלשונו שלו, "עדה יוצאת דופן" (סעיף 161 לסיכומיו). כך, ער ב"כ המאשימה לכך, שפלישיה העידה תחת השפעת תרופות וכך ער הוא לכך שהיא אובחנה ברמה כזו או אחרת כחולת נפש. עוד ער הוא למסכת שקריה שעד לעימות (שיתואר להלן) בינה לבין הנאשם, לרבות שקריה בענין השימוש בכרטיס האשראי. כשם שער הוא לכך שבשלבם מסוימים במשפט נראתה פלישיה "אפאטית" או מנותקת. לטענתו, הדבר בא לידי ביטוי בפרוטוקול בית המשפט. אולם, למיטב התרשמותי, וגם לכך בא ביטוי בפרוטוקול בית המשפט, דומה היה, כי מדובר בטקטיקה מכוונת מצידה של פלישיה, וחברי כב' השופט ד. צרפתי אף העיר על כך (ראה עמ' 140 שורות 23 - 27 לפרוטוקול מיום 4.12.16).

מכל מקום, מקום שחששנו, שאכן פלישיה עיפה ומבולבלת הורינו, לשם הזהירות, על הפסקת חקירתה הנגדית ודחייתה למועד אחר.

יצוין, כי גם במועד האחר, חזרה התמונה על עצמה, ומקום בו היו לפלישיה קשיים עם השאלות, הפסיקה היא לשתף פעולה (ראה למשל עמ' 128 שורה 5 ואילך לפרוטוקול מיום 4.12.16). עוד אעיר כבר עתה, כי ב"כ המאשימה הליו, פעם אחר פעם, על כך שחקירתה של פלישיה התנהלה בעברית ולא באנגלית. אעיר לענין זה, כי התרשמנו, שפלישיה מבינה היטב עברית, יודעת להתנהל בעברית, ומקום בו סברנו שיש קושי של ממש, התנהלה החקירה באנגלית, לעיתים בסיוע מתורגמנית (אעיר עוד כי חלק מחקירותיה במשטרה היו בעברית שוטפת, כך למשל לאחר החלק הראשון של העימות, וכך גם במהלך חלקו השני של העימות ועל כך להלן).

75. סיכומם של דברים, כך לטענת המאשימה, אין מחלוקת שפלישיה שיקרה לאורך חלק ניכר מחקירותיה, אלא שלטעמו "... השאלה איננה אם ניתן לגלות שקרים בעברה, או בחקירותיה, השאלה היא האם יש בעדותה במשפט, בנושא הרצח, "סתירות היורדות

לשורשו של עניין (המרכאות במקור, א' ק') **שנבעו מכך ששיקרה בעדותה ...** (סעיף 172 לסיכומיו).

76. באמירה זו, לעניות דעתי, טועה המאשימה בשתיים; ראשית, שקריה של פלישיה, הן בחקירותיה, הן בעדותה בפנינו והן לגבי מערכת יחסיה בעבר עם חן, לרבות שקריה לחן במערכת יחסים זו, כמו גם שקריה הנוספים כפי שיפורטו להלן, יש בהם כדי להעיד על אמינותה ומהימנותה הכללית של פלישיה. מה לנו, מדוע לא ניתן לסמוך עליה, האם משום שמשקרת היא במזיד, בשוגג, ביוזעין, או בחוסר יודעין? בגין מצבה הנפשי, או בגין נטילת תרופות פסיכיאטריות! סופו של יום, על בית המשפט ועל השופט היושב בדין, להעריך מהימנות של עדים הנשמעים בפניו, על סמך מכלול עדותם!

הערכת מהימנות מטבע הדברים קשה היא ולא תמיד ניתן על פי סימנים חיצוניים ואובייקטיביים לקבוע מתי עד דובר אמת ומתי לאו.

אחד מכלי העזר העומד לפני כל שופט, הוא מהימנותו של עד בעבר. כך דרך משל, שעה שמבקשים להציג לעד מסוים את עברו הפלילי, הרי שהלכה היא, שאם עברו הפלילי קשור למהימנותו בעבר, מותר להציג זאת לעד (ראה והשווה בש"פ 4481/00 **דוד יחזקאלי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(5) 245, 251 וע"פ (י-ם) 9651/05 **אמסלם שלמה נ' מדינת ישראל** (01.12.2005)).

77. בעניין שבפנינו, דומה שרבו עד מאוד הבקיעים במהימנותה של פלישיה בעבר, באופן המטיל צל כבד על האפשרות ליחס לה מהימנות בעדותה בפנינו.

דומני, שאין צורך למנות כרוכל את כל אי האמיתות בהן נתפסה פלישיה. כך, לעדותה שלה, שיקרה לבעלה והציגה בפניו מצג ולפיו אביה נפטר!! כלום יש שקר מפגיע מזה? כלום לא מדובר בעדה בעייתית שאינה מהססת לשקר בדבר הרגיש ביותר לאדם, מות אביו (וער אני לכך שטענה שאביה הטריד אותה מינית בעבר) לאדם הקרוב אליו ביותר (לכאורה, כמוכן) בעלה ואבי ילדיה? כך גם באשר לאי האמת, לגבי קשריה עם נהגי מוניות, לרבות "רומן" שניהלה עם אחד מהם, וקשרים אחרים שאינם רק קשר נהג-נוסע, שלגביהם הכחישה תחילה ורק, לאחר שעומתה עם הודעות מהטלפון שלה, מודה היא בזה, ומאשרת מדוע לא אמרה אמת (ראה דרך משל עמ' 110, 180 ו-185 - 187).

78. הוא הדין גם באשר לשקריה לגבי השימוש שלה בכרטיס האשראי ב-2014, שעה שיש בחקירתה, הכחשה כללית לשימוש בכרטיס של המנוחה, ורק בשלב מאוחר יותר, הסכימה לומר שקיבלה זאת מחן ובהסכמתו, תוך שתחילה טענה, שמדובר בכרטיס של חן שאישר לה לקנות כאוות נפשה, וזאת הגם שקודם לכן העידה על כך שביקש ממנה לחסוך בהוצאות, עקב מצבם הכלכלי הקשה.

79. עניין נוסף שעסקו בו ב"כ הצדדים בהרחבה (יתירה לטעמי) הוא חילופי הודעות ה"ווטסאפ" שבין פלישיה לאחותה. לעניין זה טוען ב"כ המאשימה בסיכומיו (סעיף 171) שהודעות אלו הוטחו בעדה במהירות מבלי להציג לה אותם וללא שצוין מתי היו, ומכך מסיק ב"כ המאשימה שאין חשיבות כלל לעניין זה.

אכן וכאמור, ב"כ הנאשם "התעסקו" יתר על המידה בהודעות אלו ואולם, לליבה העולה מחילופי הודעות אלו, אי אפשר שלא להתייחס וזאת הגם, שהדברים נשמעו משונים מאוד, כך בלשון המעטה.

כך למשל, התכתובת בין פלישיה לאחותה מיום מציאת הגופה (ת/53, עמ' 852, הודעה מיום 13.4.16 בשעה 10:50 הוזכרה בסעיף 65 לסיכומי המאשימה).

עקב חשיבותה של הודעה זו, אצטט אותה גם אני וכדלהלן;

**Coz Im very confused gal and can he do something lyk dat if he did"
it I will never 4give him yes I hated her guts and wished her dead but
"never thought it will happen for real**

צודק ב"כ המאשימה, כי במהלך הדיון היה ויכוח בין הצדדים לגבי תרגומו הנכון של משפט זה ואולם, על שני דברים אין עוררין;

א. פלישיה מביעה תמיהה האם הוא (כשהכוונה לחן - א' ק') יכול לעשות דבר כזה! וזאת שעה שהיא לטענתה יודעת שהוא אכן עשה זאת, ומדוע תכתוב זאת לאחותה? פלישיה נשאלה על כך. תשובתה רחוקה הייתה מלהניח את הדעת, שכן ענתה שאחותה הייתה נגד הנאשם ולא רצתה לתת לה סיבות לשנוא אותו יותר (תשובה זו מגוחכת משהו, לאור חלופת ההודעות שבין פלישיה לאחותה בגנות הנאשם, ועל כך להלן).

ב. פלישיה איחלה, או יחלה למותה של חמותה ושונאת אותה באמת (או את האופי שלה - ראה בפרוטוקול עמ' 77 - 81 את הדיון על התרגום המדויק) כך או כך, הסבריה של פלישיה מדוע שנאה את חמותה ומדוע יחלה (או איחלה) למותה, היו קלושים ובלתי ברורים.

80. לבד מהאמור, הפנו ב"כ הנאשם לפלישיה עשרות רבות של הודעות "ווטסאפ", לאורך כל התקופה, בינה לבין אחותה (צודקות, דרך אגב ב"כ הנאשם שמצופה היה שהמשטרה היא זו שתדאג לתרגום הודעות אלו, משפת "הקוסה" לעברית או לאנגלית). מהודעות אלה עולה בבירור, כי התכתובות ביניהן עסקו רבות בנאשם תוך שהן לועגות לו (ראה עמ' 234 לפרוט' שורה 19).

הודעות אלו עסקו גם ביחסים שבין פלישיה לחמותה המנוחה, כאשר בין השאר, מאשרת פלישיה, שכתבה לאחותה שלא אכפת לה שחמותה תמות ומאשרת גם, שאחותה כתבה לה שחמותה תמות בהתקף לב.

זאת ועוד, פלישיה מאשרת שאחותה כמו גם אביה, עסקו בכשפים כאלה ואחרים.

81. כאמור לעיל, דומני שאין צריך לפרוט לפרוטות את שלל הסתירות והתמיהות שבעדותה של פלישיה. אף על פי כן, אבקש להפנות לעוד שבע נקודות חשובות וכדלהלן;

א. פלישיה מזהירה את חן באשר לאפשרות שיהיה לו מדובב בתא ואומרת לו שיודעת שגם לה יש מדובבת. היא, פלישיה, לשיטתה מודעת, שמקליטים אותה באותה פגישה בינה לבין חן כשהביאו אותם להארכת מעצר, ואז מוסיפה ומדברת איתו על כך, שרוני כעסה שמרים נתנה להם את הדירה, תוך שאין לה הסבר מדוע אמרה זאת, הגם שהיא מאשרת שידעה שמדובר ב"תרגיל" של המשטרה (עמ' 119 שורה 18; עמ' 121, שורה 10, לפרוטוקול מיום 4.2.16).

ב. כך גם בעמ' 125 שורות 23 - 30 לפרוטוקול, שם מאשרת פלישיה, סופו של דבר ולאחר התחמקות בהתחלה, שידעה שהיא מוקלטת ואין לה הסבר מדוע שוב הזכירה את רוני ומדוע אמרה לחן "יום אחד זוכר שאחותך רצתה את הדירה למעלה... ומדוע המשיכה ושאלה "האם זה קשור?" בכל הכבוד הראוי, אין בפיה של פלישיה שיודעת שהיא

מוקלטת, כל הסבר הגיוני לעניין זה!

ג. עוד בהמשך שם עמ' 127 שורות 19 - 28, מאשרת פלישיה, שאכן אמרה "שלא היה שום סימן לאלימות ואם זה יצא שאמא שלך מתה באופן טבעי אנחנו נקבל פיצויים מהמדינה..." בהמשך שם התברר שכוננת פלישיה הייתה לקבלת פיצוי בגין מעצר שווא (מעניין מנין לפלישיה לדעת זאת...!?) בהמשך חקירתה הנגדית מעומתת פלישיה, שוב ושוב, עם העובדה שכל שיחתה מוקלטת, ושידעה שהיא מוקלטת ועם זאת מסרה פרטים כוזבים ושאלה שאלות מטעות ואין לה כל הסבר הגיוני לכך, והיא מרבה לשתוק (ראה עמ' 128 - 129).

גם ב"כ המאשימה, כך בסעיף 145 - 146 לסיכומיו, ער לכך ששאלת פלישיה "מה באמת קרה", אינה תואמת את גרסתה וסבור הוא ששאלתה נועדה כדי "להבין את פרטי האירועים שגרמו לכך שהנאשם רצח את אמו...". הסבר זה אינו הגיוני בעליל, שכן פלישיה, לגרסתה שלה, ידעה בדיוק מדוע הנאשם רצח את אמו!

ד. בעמ' 136 - 137 לפרוטוקול, מעומתת פלישיה עם גרסתה ולפיה, חן ואמו שתו וויסקי והלכו "לכלבו" לקנות בירה, ואף חזרו עם בקבוקי בירות. כידוע לנו, פרט זה אינו נכון! והסבריה של פלישיה שכל הזמן עמדה ליד החלון, או שהיא "באה וחוזרת" לא נשמעו אמינים, מה גם שכאמור בירות לא היו! זאת ועוד, הסיפור ולפיו ישבו בחוץ לשתות וויסקי, הוא סיפור שנשמע בפנינו בפעם הראשונה! שכן בעדותה במשטרה מיום 17.05 (נ/א') סיפרה, שלא היה למרים ויסקי (עמ' 15, שורה 35) לכן הלכו ל"כלבו" לקנות בירה.

ה. באשר לכרטיס האשראי, זה החדש, הרי שבחקירתה במשטרה ב- 31.5, לאחר שמפלילה את חן, אומרת פלישיה, שבהתחלה לא ידעה שמדובר בכרטיס של מרים (מ- נ/א' 12 עמ' 147, שורות 22 - 31). לגרסתה, לא ידעה שמדובר בכרטיס של מרים כי "לא קראתי מה כתוב בכרטיס". מאליו ברור שזו גרסת בדים, שהרי ידעה להעיד שהכרטיס הוצא מהארנק של מרים! וראה שם, עד עמ' 149 שורה 22, את ניסיונות ההסבר של פלישיה, לשימוש שעשתה בכרטיס החדש והסבריה לחוקר, גם לאחר שכבר הפלילה את חן, שחשבה שמדובר בכרטיס של חן, כאשר בפנינו מודה היא שמדובר בגרסה שקרית!

ו. פלישיה אישרה, בעדותה הראשית בפנינו, כי אכן שלחה לאחותה הודעת "ווטסאפ", שבה לא סיפרה לה על כך שחן הוא הרוצח. חרף זאת, בהודעתה במשטרה, בחקירתה מיום 8.6 ושם בעמ' 3, טענה, שאמרה לאחותה במפורש שחן הוא הרוצח, ושאותה ניסתה לשכנע אותה להתלונן במשטרה (עמ' 148 לפרוטוקול מיום 16.11.16 שורות 21 - 32 ובהמשך שם עד עמ' 150).

ב"כ הנאשם כמו גם אנחנו ניסינו "לחלץ" מפלישיה, מה אמת ומה שקר, ואולם, למרבה הצער, לא הצלחנו בכך.

אולם, דבר אחד ברור, פלישיה הודתה בפנינו, שבחקירתה במשטרה מיום 8.6, כזכור לאחר "הודאת האמת" שלה, שיקרה בפרט מהותי ולפיו, כבר בזמן אמת, אמרה לאחותה שחן הוא הרוצח!

ברור, שלו כך אמרה, הרי שהיה בזה חיזוק משמעותי לגרסתה, ויכול שלכן התעקשה בפני השוטרים שאכן כך אמרה לאחותה! אולם, ברור הוא שלא היו דברים מעולם,

ולמעשה כפי שהראיתי לעיל, ההיפך הוא הנכון, היא הרי פנתה לאחותה ביום גילוי הגופה, בשאלה, "האם הוא יכול לעשות משהו כמו זה..."

ז. בנ/א' (לאחר שכבר הפלילה את חן, ומסרה לכאורה גרסת אמת) בעמ' 145 החל משורה 13, מסבירה פלישיה מתי לקחה את איתן לשירותים. בסופו של דבר (שם בעמ' 146, שורה 11) אומרת היא ש"בפעם הראשונה לקחה אותו בשעה 21:30 ופעם שנייה בשעה רבע לאחת עשרה", עוד קודם לכן (עמ' 145 שורה 15) אומרת היא "התעוררתי". צודקות ב"כ הנאשם שלוח זמנים זה לא מסתדר, שהרי לטענתה, דיברה עם מ', מיד לאחר שעלתה לדירתה. כידוע לנו זה היה ב- 21:47, עוד לטענתה כשעלתה (או כשירדה ...) פגשה את איתן, ובכן, ממה התעוררה? והרי לא ישנה! וכיצד זה ב- 21:30 לקחה את איתן "לעשות פיפי" כשחזרה שוב למעלה (עמ' 146, שורה 12) והרי איתן עלה כמה דקות לפניו, ובוודאי שלא נרדם עד אז, ומדוע הייתה צריכה לקחת אותו? בפרוטוקול הדיון מיום 4.12.16 בעמ' 160, לא נתנה פלישיה תשובות הגיוניות לסתירות אלה!

82. כאמור, טוען ב"כ המאשימה ואין דעתנו כדעתו, שעלינו להתעלם משקריה הקודמים של פלישיה ולהתמקד רק בבחינת גרעין עדותה בנוגע להפללתה את הנאשם, לעניין זה טוען ב"כ המאשימה, שלא נפלו סתירות היורדות לשורשו של עניין בעדותה. סבורני, ובכל הכבוד, כי גם לעניין זה טועה המאשימה.

83. עדותה של פלישיה גם לגבי "גרעין" עדותה, דהיינו הפללתו של הנאשם, הייתה רחוקה מלהיות קוהרנטית וסדורה, ולמעשה רבו בה התמיהות והסתירות על ההיגיון ואותות האמת.

84. ראש וראשון, לא ברור כלל ועיקר מתי שמעה פלישיה צעקות, לפני ההליכה של המנוחה וכן ל"כלבו" או לאחריה. גם היא, כמו גם חן, העידו, שחן והמנוחה הלכו יחדיו לכלבו, משמע אותה עת לפחות, העניינים בין המנוחה לבין חן נרגעו, אם כן, מתי התלהטה שוב האווירה? יש לזכור, כי ב"כ המאשימה עצמו כותב, כי בהודעותיה מיום 17.5.16 (נ/8) העידה פלישיה שהנאשם כבר חזר הביתה בסביבות שמונה (בערב - שם, שורות 13 - 14) ועוד מאשרת היא שם שהצעקות היו **לפני** שהלכו "לכלבו" (שם, שורה 15).

לעומת זאת, במהלך חקירתה הראשית בפנינו, כלל לא נשאלה וממילא לא התברר, מתי היו הצעקות לפני ההליכה ל"כלבו" או בחזרה מה"כלבו", כשם שגם לא ידעה כלל לנקוב בלוח זמנים, או בשעות בהן נשמעו הצעקות.

אמירתה, כי כל הזמן היו צעקות, הינה ובכל הכבוד, כוללנית ולא אמינה. לעניין זה יוער, שבנ/8 (החקירה מיום 17.5.16) טענה, שאמנם ראתה את חן חוזר לדירה, אבל לא יודעת את השעה (הגם שקודם לכן אמרה שחזר בסביבות שמונה, ובחקירות קודמות אמרה שכלל לא ראתה אותו באותו ערב!), כי הלכה לחדר שלה לשכב אחר שלקחה כדורים, בעוד שבעדותה בפנינו, טענה שאותו ערב לא לקחה כדורים, ומדוע לא לקחה? אין בפיה הסבר מניח את הדעת!

גם סיפורה הגרעיני, אינו נקי מספקות ומתמיהות, כלום באמת ובתמים עמדה כל העת על יד החלון? והלא מדובר לגרסת המאשימה בפרק זמן של כמעט 4 שעות! מהשעה 18:15 ועד סמוך לשעה 21:47! והלא יש לה ילדים בבית, לרבות בתה שהייתה כבת 4, כלום זו לא הייתה צריכה שישכיבו אותה לישון או לקבל ארוחת ערב, ולכך אין כל זכר בעדותה של פלישיה, אשר חזרה

והתעקשה שכל הזמן עמדה לידי החלון!! ומה בדיוק שמעה? סתם צעקות, כך בעדותה במשטרה ובתחילת חקירתה הראשית, או שמא שמעה קולות של חנק? ובכלל, כיצד יכולה הייתה לשמוע קולות של חנק ולא לשמוע קולות של מאבק קודם לכן? או קולות של צעקות בגין המכות שקיבלה המנוחה? והרי יש לזכור כתב האישום מייחס לנאשם הכאת אמו המנוחה, כשם שמייחס הוא לחלק מהסימנים שעל גופה, חבלות כתוצאה מנפילה מכיסא או ממיטה? והנה פלישיה השומעת כל דבר, את זה לא שמעה!

ולא נלאה לשוב ולשאול, כיצד זה אף לא אחד מהשכנים שמע את צעקותיה של המנוחה ו/או של חן? וכיצד זה פלישיה השומעת ורואה הכל מחלון ביתה, לא שמעה את השיחה הטלפונית הסוערת (12 דקות!!) שבין הנאשם לאביטל? שיחה שלטענת אביטל הייתה בטונים גבוהים במיוחד? דבר מזה לא שמעה פלישיה?

עוד אוסיף, כי לבד מכבישתה הכללית של עדותה של פלישיה (ונניח לרגע שנקבל לצורך זה את הסברי המאשימה), הרי שאין כל הסבר, מדוע רק בבית המשפט, בפעם הראשונה התווספו לצעקות אותם שמעה, גם קולות של חנק!! זוהי כבישת עדות, בפרט מהותי, שאין לה כל הסבר!

פלישיה כזכור העידה וזהו העיקר מבחינת המאשימה, שחן הודה בפניה שחנק את המנוחה ואולם, לא ברור, מהי גרסתה? מתי אמר לה זאת חן, כשהיו למטה בדירת המנוחה או שמא כשעלה אחר כך למעלה, לאחר שנשאר לבדו בדירה? פעם אמרה כך - בעמ' 56 שורות 20 - 24 (וגם בעמ' 116 שורות 29 - 32 לפרוטוקול מיום 16.12.16) ובפעם אמרה היפוכם של דברים (עמ' 164 שורה 10 לפרוטוקול מיום 4.12.16)

וכן ראה בדיסק העימות (ת/76ב) בשעה 2:58:13, שם אומרת פלישיה שהיא יודעת שחן רצח את אמו, כי הוא עלה לדירה וסיפר לה שחנק את אמו!

עוד העידה פלישיה, כך לפנינו, שחן ביקש ממנה לעזור לו להרים את המנוחה ולשים אותה במיטתה, היא הרימה אותה ברגליה וכן בידה וכך הניחו אותה במיטה. כך גם העידה ב"שחזור" (ובאופן פחות ברור בחלקו השני של העימות, ועל כך להלן) ואולם, בעימות (ת/76ג') (שם בעמ' 113, שורות 3 - 17 וכן ראה ב"דיסק" בשעה 02:59:34), מעידה פלישיה, שחן סיפר לה שחנק את אמו והניח אותה במיטה!

פלישיה נשאלת במפורש במהלך העימות, האם עזרה לחן לשים את אמו במיטה והשיבה לא! (עמ' 113, שורות 11 - 14) ומאוחר יותר לפתע מוסיפה פרט שלא אמרה קודם "אני ראיתי!" כלום זו לא סתירה היורדת לשורשו של עניין?!

רק כאשר חן מוצא ובברוטליות יש לומר מחדר העימות, מוסיפה פלישיה פרטים ואף משנה מהותית פרטים שמסרה קודם לכן ומספרת, שלמעשה היא זו שסייעה לחן לשים את המנוחה במיטתה. אולם ושוב אינה ברורה, מתי בדיוק חן אמר לה שחנק את אמו המנוחה! כך למשל ב-3:07:43 אומרת, שרק כשעלה אמר לה שהרג את אמו, ועל זה היה הוויכוח ביניהם!

נקודה נוספת וחשובה הינה, שלטענתה, כך בעימות, מיד כשמעה צעקות ירדה למטה! וזאת שעה לטענתה הצעקות היו זמן רב!

87. כרטיס האשראי - עניין זה קיבל "נפח" יתר על המידה במשפט שבפנינו. אולם, סופו של יום, גם עניין זה עומד לרועץ למהימנותה של פלישיה.

כאמור, לטענת עדת התביעה רוני - ביום מציאת הגופה בשעה 10:00 לערך היה הכרטיס החדש (!) בארנק. לטענת פלישיה, ערב קודם, בליל הרצח לגרסתה, היא קיבלה את הכרטיס מחן. אין חולק,

- שביום 13.4 בשעה 08:25 ניסתה פלישיה למשוך באמצעותו כסף בסניף הבנק בחצור!
 כיצד אפוא, חזר הכרטיס לארנקה של המנוחה בין השעה 08:30 לשעה 10:00?
 פלישיה טענה בתחילה, כי הכרטיס נבלע במהלך נסיונותיה למשוך את הכסף (נ/12 ש' 113) ואילו
 בהמשך טענה, כי לאחר גילוי גופת המנוחה הכניסה את הכרטיס הישן לארנקה ונטלה משם את החדש
 (נ/12 ש' 121), טענה כי היא מבולבלת ובסופו של דבר, טענה כי השיבה את הכרטיס לחן (נ/12 ש').
 גם לגבי האופן שבו הגיע הכרטיס לידיה, טענה, ראשית, כי מצאה את הכרטיס ערב לפני מות המנוחה ליד
 הכניסה לביתה (נ/12 ש' 105), בהמשך, מסרה גרסה אחרת, לפיה לאחר שסייעה לחן להניח את גופת
 המנוחה במיטה, הוציא חן את כרטיס האשראי החדש ומסרו לה (ראו נ/12 ש' 254).
 פלישיה נחקרה על כך באריכות ואולם, לא סיפקה כל הסבר מניח את הדעת (ראה עמ' 137 לפרוטוקול
 מיום 16.11.16 משורה 6 ואילך).
 גם ביחס לכרטיס האשראי הישן, גרסתה של פלישיה מרובה בסתירות ותמיהות. בתחילה טענה, כי כלל
 לא ידעה שהכרטיס נגנב (נ/12 ש' 9). בהמשך, מספרת כי שמעה על כך בשיחה בין רוני לחן לאחר מות
 המנוחה (נ/12 ש' 13). כאשר היא מעומתת עם העובדה שהיא בעצמה נתפסה עושה שימוש בכרטיס
 האשראי, נאלמה דום (נ/12 ש' 18) ובהמשך, העלתה טענה כי סברה שמדובר בכרטיס השייך לחן (נ/12
 ש' 57). היא אף מוסיפה שהתקשרה לחן בצהריים כדי להודיע שלא הצליחה למשוך כסף, אולם מתברר
 כי נסיונות המשיכה בוצעו רק בשעות הערב! (נ/12 ש' 25).
 כאשר מטיחים החוקרים בפלישיה, כי היא והמנוחה ביצעו, לסירוגין, שימוש בכרטיס האשראי, מה
 שמצביע על כך שהיתה לפלישיה גישה לבית המנוחה, טענה כי אין לה מה לומר בעניין (נ/12 ש' 50)
 ובהמשך, לפתע, מוסרת כי לקחה את הכרטיס מכיס מכנסיו של חן (נ/12 ש' 55). באשר לשימוש נוסף
 בכרטיס, טוענת כי גם כרטיס זה, הישן, נמצא על ידה מחוץ לבית המנוחה לאחר שהאחרונה שכחה אותו
 (נ/12 ש' 78), זאת בדומה לכרטיס החדש.
 88. לעיל, התייחסתי לעובדת פגישתה של פלישיה עם בנה איתן שחזר מחבר. גם לעניין זה לא
 קיבלנו תשובות של ממש, האם פגשה איתן בדרכה לדירת המנוחה, שהרי טענה שראתה אותו
 ש"הוא היה בשוקראיתי אותו עולה למעלה אבל עוד לא הבנתי מה הוא ראה, אחרי שנכנסתי
 אצל מרים...." (עמ' 142 שורה 25-13 לפרוטוקול מיום 16.11.16 ובהמשך שם בשורה 25
 מאשרת זאת שוב) או שמא בדרכה חזרה מהדירה (עמ' 53, שורות 18-19 לפרוטוקול שם)
 וכיצד כל זה מסתדר עם העובדה שהספיקה לעלות לדירה, להשכיב אותו לישון, להרדים?
 להתעורר? להוריד אותו לשירותים? לדבר עם חברתה מ' ורק אחר כך חן הגיע? וזאת כשלבדבריה
 שלה חן חזר לדירה לאחר כ-15 דקות (ראה נ/12 א' עמ' 122 שורה 32), וכן, כזכור הגיע
 לדירה, כך לטענת פלישיה, מיד בסיום שיחתה עם מ'.
 89. שיחתה עם מ' - לטענתה אמרה למ' "שקרה משהו נורא...". אולם, מ', הן בחקירתה במשטרה
 והן בעדותה בפנינו, לא מאשרת זאת. ב"כ המאשימה טוען שלא ניתן לצפות מעדה שתזכור זאת
 בעדותה לפנינו כחצי שנה לאחר אותו ערב, ואולם, חקירתה במשטרה הייתה כחודש לאחר
 האירועים ושם כן מצופה היה ממנה שתזכור זאת, במיוחד כאשר נאמר משפט כה דרמטי
 "שמשהו נורא קרה..." והנה ובכל אופן העדה לא זכרה זאת, לא בעדותה במשטרה, ולא
 בעדותה לפנינו.
 90. נסיעות פלישיה לצפת (דרך חצור!) ביום מציאת הגופה. פלישיה, למרבה הצער, וחרף כל
 השאלות שנשאלה, הן על ידי ב"כ הנאשם, הן על ידינו והן במשטרה, לא סיפקה הסבר מניח את

הדעת, או גרסה אחרת אחידה, כיצד זה הגיעה באותו יום לבית החולים? במונית? בטרמפ? עם חבר? עם חן? באוטובוס? יכול שפלישיה בכוונת מכוון הסתירה זאת, שכן היה לה מה להסתיר! שכן יכול בנקל, כפי שטוענות ב"כ הנאשם, שפלישיה חזרה לקיבוץ מיד לאחר שניסיונות המשיכה שלה כשלו והחזירה את הכרטיס החדש לארנק. זוהי אמנם תיאוריה בלבד, ואולם, בהחלט תיאוריה, שאינה תלושה מן המציאות, ומכל מקום, פלישיה לא סיפקה הסבר סביר לפעולותיה באותו יום, בין השעות 08:00-09:00.

יוער ויודגש, לא מדובר ביום "תמים" בו לא מצופה מאדם רגיל, לזכור בדיוק מה עשה וכיצד נסע! מדובר ביום הרה גורל. יום שבא לאחר לילה, שבו פלישיה, כך לטענתה, הייתה שותפה להנחת גופתה של חמותה על מיטתה! יום שבו בעלה, כך לטענתה, מתוודה בפניה שרצח את אמו! יום שבו, עושה היא שימוש בכרטיס האשראי של המנוחה וזאת שעה שהיא יודעת שערב קודם קיבלה אותו לרשותה מבעלה, בסמוך לגופתה של אמו המנוחה! לבד מחוסר הסבירות שבסיפור זה, הרי שברור הוא שאם כך היה, מצופה היה מפלישיה שתזכור כיצד נסעה ומהיכן, באותו יום גורלי!

91. על האמור יש להוסיף את "ביום" שיחת הטלפון, שבינה לבין חן שעה שזה הודיע לה על מותה של אמו! מדוע הייתה צריכה לכל אותה הצגה? הסבר של ממש לא קיבלנו מפיה (ראה עמ' 72 שורות 10-26 לפרוטוקול).

92. עוד יוער לעניין זה, שפלישיה טענה בפני החוקרים בחקירתה מיום 8.6.16, שבאותה שיחת טלפון בה "בישר" לה חן על מות אמו, הוא הוסיף ואמר לה "שיגלו שהוא עשה" והיא השיבה לו, כך לטענתה, "הסוד שלך שמור אצלי". לשאלת החוקר, מאשרת פלישיה שזה היה באותה שיחת טלפון (נ/א' עמ' 182 שורות 28-34) אלא שכידוע לנו, חן הקליט את השיחות שלו וגם שיחה זו הוקלטה על ידו, והנה בתמליל השיחה שבין חן לפלישיה אין זכר לאמירות אלו! משמטיחים בפניה חוקרי המשטרה עניין זה, מתקנת פלישיה עדותה וטוענת, שחילופי דברים אלו היו בשיחה פנים אל פנים (שם, עמ' 52). גם בחקירתה הנגדית, לא סיפקה פלישיה הסבר של ממש לכך!

93. ב"כ המאשימה ביקש אותנו לצפות בעימות מיום 31.5.16 על מנת להתרשם מאמינות עדותה של פלישיה. כך גם ביקשו מאיתנו ב"כ הנאשם, על מנת להוכיח היפוכם של דברים.

אכן צפינו בעימות, ובכל הכבוד, דומה שהכף נוטה דווקא לעבר טענתן של ב"כ הנאשם! יש לזכור, עד שכן לא הפליל את פלישיה בקולו הוא (להבדיל ממה שהטיחו בה החוקרים ולטענתה לא האמינה להם, ראה עמ' 67 שורה 20 לפרוטוקול מיום 16.11.16) לא הפלילה פלישיה אותו.

זאת ועוד, חן מטיח בה פעם אחר פעם, שהוא יודע שהיא הרגה את אמו, ובכל זאת פלישיה אינה מטיחה בו מיד, אתה הרוצח!

צודקות ב"כ הנאשם, כי חולפות דקות ארוכות ותמימות בתמליל העימות מהרגע שבו הנאשם מטיח בה שהיא הרגה את אמו, ועד שפלישיה אומרת לו - שהוא זה שרצח את אמו! בכל הכבוד, סבורני, כי מי שמטיחים בו האשמה כה חמורה כמו רצח, לא ישב וימתין דקות ארוכות, או יתנהג בשוויון לב, עד אשר יטיחו בו שהוא הרוצח!

ער אני להסבר המאשימה בדבר רצונה של פלישיה לחפות על הנאשם, כי דאגה לילדיה שמא יועברו למוסד ואולם, כל זה היה נכון עד השלב בו הטיח בה הנאשם, שהיא זו שרצחה את אמו. בשלב זה, לעניות דעתי, כבר לא סביר שפלישיה "תתנדב" לקחת על עצמה רצח על כל

המשתמע מכך!

לנוחות הקורא, אפנה לעימות החל בדקה 02:48:37, שאז לראשונה חן מטיח בפלישיה שהיא רצחה את אמו ועד לדקה 2:56:43, שרק אז מטיחה בו פלישיה שהוא הרוצח! יוער, כי במהלך העימות ובניגוד לטענות ב"כ המאשימה, דווקא פלישיה נראית ונשמעה רגועה, כך רואים בתחילת העימות ואפילו בעת שסיפרה לראשונה שחן הוא הרוצח.

חן, אכן לעיתים סוער ולעיתים רגוע, ואולם ובכל הכבוד לטענת המאשימה, הרי שרק על סמך הצפייה בעימות איני יכול לקבוע מי דובר אמת ומי משקר! מי עושה "הצגות" ומי באמת סוער! דומני, שצפייה ביקורתית על העימות, יכולה להביא באופן הגיוני למסקנות הפוכות ומשכך, לא ניתן בהסתמך על צפייה ב"דיסק" העימות להסיק את שהמאשימה מבקשת אותנו להסיק!

לעניין זה אבקש להוסיף, כי מספר שניות לאחר השמעת גרסתה הראשונה של פלישיה ולפיה, חן הוא הרוצח, וזאת על פי מה שסיפר לה, יוצאים מרבית החוקרים מן החדר (כ- 7 חוקרים שהו בחדר!) ואז אחד מהם (על פי התמליל מדובר באלי בן לולו ואולם מדובר באייל הררי) פונה בצעקות לחן ושואל אותו, מה פלישיה עשתה לאמא? ואז חן צועק "רצחה את אמא" (במאמר מוסגר אעיר, שלא ברור לי מדוע זה לא הגיוני!) בשלב זה, וללא סיבה נראית לעין וללא שהעימות (שיחסית היה רגוע עד לאותו עת) יימשך, מחליט ראש הצוות, רפ"ק אייל הררי בצעקות ואף באופן ברוטלי משהו להוציא את חן מחדר החקירות!

סבורני, כי לו היו מאפשרים השוטרים את המשך העימות, ולו היו מנסים לברר מפלישיה יותר פרטים באותו רגע, יכול שהיו מגיעים לתוצאות טובות הרבה יותר, הן באשר לחשד שכנגד פלישיה והן באשר לחשד כנגד חן!

מכל מקום ברור הוא, שברגע זה התהפך ליבם של החוקרים, ואם עד לאותו רגע, החשד שכנגד פלישיה היה חזק יותר, הרי שמרגע זה החשד הופנה כלפי חן, תוך שהחוקרים למעשה, אטומים, לאפשרות האחרת!

על האמור אוסיף, כי לאחר חלקו הראשון של העימות, חודשה חקירתה כשבזאת הפעם מוסיפה היא פרטים רבים (וחלקם שונים כאמור) בדבר חלקו של הנאשם ברצח. בתום גרסתה זו, שבים החוקרים ומציעים לה להגיע לעימות נוסף, ולהטיח בחן את הפרטים הנוספים וכך אכן נעשה. אלא, שגם במקרה זה, העימות נמשך כשתי דקות בלבד (5:45:53 - 5:47:33). עימות זה התנהל כולו בעברית (!) פלישיה מטיחה בחן הפעם, שהוא ביקש ממנה לעזור לו להניח את המנוחה במיטה, כאשר גם הפעם ניתן להבין ממנה, שרק כשעלה לדירה סיפר לה מה קרה!

מכל מקום, חן משיב שאינו יודע "מאיפה הסיפור הזה מגיע", ובמקום לאפשר את המשך העימות, שגם הפעם היה רגוע לגמרי, שוב מפסיקים החוקרים את העימות, בעודו באיבו!

בטרם סיכום עניין גרסתה של פלישיה אבקש להידרש לטענות ב"כ המאשימה ולפיהן, חלק מסיפור האמת, כבר עלה בהודעותיה הראשונות של פלישיה, כך באשר לצעקות ולוויכוח על הכסף וכך באשר לשתיית הוויסקי. אולם, בכל הכבוד אין בכך משום ראיה כלשהי, שהרי חן לגרסתו אישר שהיה ויכוח שבו הוזכר כסף והוא אף סיפר על כך לפלישיה, ומהי אם כן הרבותא בכך שבזה פלישיה לא שיקרה!

מה גם שעניין הוויסקי עלה בשיחות שבין חן לאחיותיו ולעובדת הסוציאלית, ובכל מקרה, לא ברור לי כלל, האם באמת פלישיה ראתה את חן יושב ושותה וויסקי עם אמו מחוץ לדירה, כאשר וכאמור לעיל, אם כך היה, אזי הכל כבר היה רגוע!

95. זאת ועוד, וגם אם אקבל, וכאמור בדוחק את הסבריו של ב"כ המאשימה באשר למסכת שקריה של פלישיה, שעד למסירת גרסת האמת הרי, שהיו בחקירותיה הראשונות, שקרים רבים שאין להם כל הסבר. כך למשל, מדוע צריכה הייתה לשקר לחוקרים ולהגיד להם שכלל לא פגשה את חן באותו לילה ושהלכה לישון כבר בשעה 20:00 (ראה נ/7 עמ' 6, שורה 162). מדוע הייתה צריכה לשקר באשר לילדיה? מדוע הייתה צריכה לשקר באשר ל"הורדת" איתן לשירותים? בהנחה שהכל נעשה כדי ל"הרחיק" עדותה, על מנת שהשוטרים לא ישאלו אותה דבר וחצי דבר באשר למעשיו של חן באותו ערב, אזי, לשם מה סיפרה להם כבר בהתחלה, שחן הלך במישרין לדירת אמו, והיא שמעה צעקות? והלא, לו רצתה לחפות, צריכה הייתה להסתיר גם פרט זה, ולדבוק (בחקירותיה האחרות) בגרסתה, שכלל לא ראתה את חן, לא לפני שהגיע חזרה מהעבודה, ולא לאחריה.
96. זאת ועוד, אין כל היגיון שהנאשם, אשר לטענת פלישיה היא שומרת את סודו ויטיח בה, שהיא זו שרצחה את אמו והרי צריך להיות ברור לו שמיד שיעשה כן, היא תחשוף את סודו ולמה לו להסתכן בכך? והלא עד לאותו רגע לא נאמר לו שפלישיה מפלילה אותו!
97. סיכומה של גרסת פלישיה כעולה מהאמור, שלא ניתן ליתן בה אמון ולא ניתן על פיה לבסס את הרשעת הנאשם, ברצח אמו.
- ודוק, איני נדרש כלל לסוגיה המשפטית אותה העלו ב"כ הנאשם, "עד מדינה לשיטתו". סבורני, שאיננו זקוקים לכך וגם לולא שמדובר "בעד מדינה לשיטתו" (במאמר מוסגר, איני סבור, שפלישיה היא "עדת מדינה לשיטתה", שכן במועד הודעתה בדבר הפללת חן, טרם ידעה מה יכיל כתב האישום שיוחס לה) הרי שכמפורט לעיל, לא ניתן ליתן אמון בעדותה של פלישיה. עדות זו אינה ברורה, היא נסתרת מתוכה, אין בה פירוט הצריך לצורך מתן אמון בה וכל האמור הוא בנוסף לעובדות אליהן נחשפתי בדבר המניפולטיביות של פלישיה, כמו גם מסכת שקריה הקודמים, שעליהם אין חולק.
98. צודקות ב"כ הנאשם בטענתו, שדי בכך כדי לזכות את הנאשם ואין צורך לדון בעדותו ובשקרי, ככל שאלו נטענו על ידי המאשימה. כלל נקוט בידנו, ששקרי של נאשם לכשעצמם אינם יכולים לעולם להביא להרשעתו (ראה ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.10) וכן ע"פ 8002/99 אלי בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135 (2001)).
- כבר נאמר לא אחת שההסבר לשקרי נאשם יכול להיות מגוון ונרחב, ואין די בשקרים אלו לכשעצמם, ללא תשתית ראייתית מסבכת נוספת כדי לגרום להרשעתו של נאשם, ראה דברים שכתב כב' השופט י. עמית בעניין פלוני דלעיל, דברים שהם מושכלות יסוד וכדלהלן;

"ברם, אין הבור מתמלא מחוליותיו ואין שקרי נאשם יכולים להוות תחליף להיעדר ראיות מספיקות של התביעה (השוו: ע"פ 836/81 חיים לביא נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 692, 700-699 (1982); ע"פ 4086/91 יוסף מימון נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(2) 868, 874-875 (1992)). נאשם אינו מורשע אך מחמת היותו שקרן, מה עוד שניתן להסביר את שקרי המערער בכך שביקש להרחיק עצמו מכל המיוחס לו. עמד על הדברים השופט א' א' לוי בע"פ 8002/99 אלי בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135 (2001), האמורים ביחס לשקרי של נאשם במשפט פלילי:

"אין להפריז במשקלם של שקרים אלה, הואיל וניסיון החיים לימדנו, שלעתים מגיב באותה דרך גם מי שלא חטא אך נקלע למצוקה עקב החשש שהכחשתו את המעשה הפלילי המיוחס לו, לא תזכה לאמון, ואז הוא

מחליט לפנות להסברים כוזבים. לפיכך, לו עמדו לחובת המערער שקריו בלבד, לא הייתי מציע לחברי להשאיר את ההרשעה על כנה..." (שם, בעמ' 141 - 142).

עוד ראה תפ"ח (ב"ש) 50292-03-11 מדינת ישראל נ' מיכאל טנסקי, 02.03.2014:

"יש

לנקוט משנה זהירות קודם שמייחסים משמעות ראייתית לשקרים של נאשם. זאת, שכן לעיתים שקרי הנאשם נובעים ממתח נפשי או ממצוקה שבהם הוא נתון, או שמטרתם להרחיקו מעבירה שלא ביצע או למנוע הסתבכותו בה, או שהם נובעים מתוך רצון לחפות על אדם אחר (ראו למשל והשוו: ע"פ 235/60 מנצור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד טז(1) 645, 647 (1962); ע"פ 950/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(3) 561, 569 (1982); ע"פ 632/83 הרוש נ' מדינת ישראל פ"ד לט(1), 253, 268-269 (1985); ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל, בפסקה 15 (17/10/95); ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001); ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 134 לחוות דעתו של כב' השופט י' עמית (18/10/10); ע"פ 3751/11 אבו טראש נ' מדינת ישראל, בפסקה 65 (2/9/12); ע"פ 7832/04 פלוני נ' מדינת ישראל הנ"ל, בעמ' 22-23; קדמי, על הראיות, חלק ראשון, 305).

דברים שנאמרו בפסיקה לעניין שקרי הנאשם, כוחם יפה גם להתנהגות מפלילה, ראה לעניין זה,

ע"פ 10221/06 פיראס ג'ורן נ' מדינת ישראל (17.01.08):

"הלכה היא כי יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר מניח את הדעת, די בה כראיה נסיבתית, ובמיוחד כשאליה מצטרפות ראיות אחרות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים. הראיה הנסיבתית אינה מוכיחה במישרין עובדה מהעובדות הטעונה הוכחה אלא מוכיחה קיומה של נסיבה שממנה, על דרך היסק הגיוני, ניתן להסיק את דבר קיומה של העובדה הטעונה הוכחה" (הדגשה בקו שלי - א' ק').

עוד ראה ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' אושרי כהן (19.09.07):

"ודוק: דברי כזב המועלים על ידי נאשם כדי להרחיק עצמו מאירוע פלילי אין בהם בדרך כלל כדי להוות כשלעצמם ראיה פוזיטיבית להוכחת איזה מיסודות העבירה (ראו ע"פ 565/77 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד לב(1) 692, 697-695). אולם משנשמט הבסיס להכחשה זו יש לדבר "תוצאות לוואי ראייתיות", במובן זה שהמערער יתקשה להעלות טענה חלופית הסותרת את הכחשתו הרחבה ולטעון עתה כי אמנם היה במועדון בעת הדקירה אך לא ביצע אותה (ראו והשוו: ע"פ 417/83 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(1) 670, 671 (1984); ע"פ 3644/91, 3398/91, 3124/91 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(3) 406, 415-416 (1993); ע"פ 149/86 רבייב נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 371, 373 (1986)). זאת ועוד. לאחר שנעצר מסר המערער גרסה מטעמו אך סירב

לענות לשאלות שהפנה אליו חוקר המשטרה, למשל באשר לפרטי הלבוש שלו ולחפצים אותם נשא בליל האירוע. טענת המערער כי כך נהג משום שחוקר המשטרה העליבו נדחתה על ידי בית המשפט ובצדק נדחתה, וכבר נפסק כי "סירוב נאשם לשתף פעולה בהליכי חקירה שבכוחם לתרום להוכחת חפותו עשוי לשקף התנהגות מפלילה. בהעדר הסבר תמים לסירוב, עשוי חוסר שיתוף פעולה כאמור לחזק את הראיות הקיימות נגדו ואף להיות בעל כוח ראייתי עצמאי, בבחינת ראייה נסיבתית לחובת הנאשם" (ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (לא פורסם, 1.9.2003)). הנה כי כן, התנהלותו של המערער במהלך החקירה אף היא מחזקת את הראיות נגדו" (ההדגשה בכתב שלי - א' ק').

99. עם זאת אדרש בקצרה גם לראיות הנסיבתיות, גם לעניין המניע כביכול וגם לעניין ההתנהגות המפלילה, תוך שאקדים ואומר, כי לא לכל מהלכי התנהגותו של הנאשם מצאתי הסבר הגיוני צורף, ואולם, אין בכך וכאמור די לבסס הרשעה בפלילים.

הסברי הנאשם לטענות המאשימה

100. טרם שאדרש לעדותו של חן, לכבישת עדותו, ואולי גם לחוסר האמינות שבדבריו, אבקש לציין ולהדגיש, כי חן הינו בעל אישיות מורכבת, כך למיטב התרשמותי הן מעדותו בפנינו והן מצפייה בהקלטות של השעות הרבות והארוכות של חקירותיו. באור זה, כך דומני, יש להשקיף על הסבריו להתנהגותו הן במהלך החקירה, הן זו הגלויה והן זו הסמויה, כמו גם להתנהגותו, הבלתי רציונלית לעיתים והבלתי מובנית למתבונן מבחוץ. לשם המחשה, אבקש להפנות לעדותו, כך בעמ' 519 לפרוט' שורות 11 - 14, שם סיפר על אירוע קודם בו חש תחושת מצוקה וכישלון עד כי הלך לקבר אביו ונשכב על יד הקבר, עד שחבר טוב שלו, אחד בשם דרור שוורץ, בא והוציאו משם. סיפורו זה, דומה במידת מה ל"סיפור" המאוחר יותר אותו סיפרה כזכור הילה ולפיו, בלילה שלאחר גילוי הגופה, ירד חן לדירת המנוחה על מנת ל"שתות איתה קפה". יוער, כי ב"כ המאשימה לא חקר בחקירה נגדית את חן על הסיפור בעברו ולפיו, שכב ליד קבר אביו, ומשכך, יש להניח כי מדובר בעובדה נכונה.

כאמור, ב"סיפור" זה יש כדי להעיד על אישיותו הבלתי מפוענחת של הנאשם שבפנינו. 101. עוד אדרש לטענת המאשימה ולפיה, כבר מלכתחילה "זרע" הנאשם את הזרעים אשר יביאו סופו של יום, להפללתה של פלישיה (ראה סעיף 11 לסיכומיה). אם כך הוא, מדוע היה על הנאשם ל"זרוע" זרעים ולא לספר מיד שפלישיה היא הרוצחת? אם מלכתחילה זו הייתה מטרתו אזי למה חיכה? מאידך גיסא, כמובן, נשאלת השאלה ההפוכה, למה כבש חן את עדותו והאם אין בכך משום שקר? יכול שכך הוא, שאכן רק משכלתה אליו הרעה, ולפי תפיסתו, שלא באשמתו, החליט ל"המציא" שקר! ויכול, גם אם בדוחק, שהסבריו ולפיהם הדחיק את אירועי אותו ערב, ורק "פגישתו" עם המדובב היא שגרמה לו להבין מי היא פלישיה ולהשתחרר מפחדו ממנה, הוא ההסבר הנכון (ראה עמ' 614 שורה 5 ושורות 13 - 16 ועמ' 637 שורות 23 - 25 לפרוטוקול). כך או כך, וכאמור, פטור אני מלהידרש להסברי שקרי הנאשם ודי לי אם אוכל, ולו גם בדוחק, ליישבם.

102. המאשימה מרבה להסתמך על שיחות שערך הנאשם עם גורמים שונים, שיחות שהוקלטו (!!)
והלא הנאשם ידע ששיחות אלו הוקלטו ומדוע שיפיל עצמו בשיחות אלו? זאת ועוד, מדוע בכלל
שיודה בפני אחיותיו או בפני הילה (בשיחה מוקלטת על ידו כאמור) שהייתה לו שיחה קשה עם
אמו? והרי יכול היה שלא לספר זאת כלל!

103. המאשימה מפנה לכך, שהנאשם הסתיר את שיחתו עם אביטל אותו ערב, כך בתחילת חקירותיו
ורק משעומת עם שיחה זאת, אישר אותה! לשעצמי, אני רואה בכך סתירה של ממש (ודוק, אם
ב"משקל" סתירות ושקרים עסקינן, הרי שהסתירות והשקרים אצל פלישיה יכריעו את הכף). ויכול
שבאמת ובתמים שכח חן שיחתו זו, והרי וכאמור השיחה עם הילה, שהייתה לא פחות סוערת,
הוקלטה על ידו.

התיאוריה אותה הציג ב"כ המאשימה, כי לאחר השיחה של הנאשם עם הילה, חמתו בערה בו
ואז רצח הוא את אמו, אינה סבירה ואינה הגיונית בעליל, שכן לכל הדעות כעסו של חן, כך כדברי
אביטל עצמה, היה מופנה כלפי רשויות הרווחה ולא כלפי אמו! מה גם שפלישיה העידה (וכך גם
העיד חן) שאמו המנוחה הייתה מוכנה, ואפילו באותו ערב, לתת לו צ'יק (ראה נ/11א בעמ' 15
ונ/12א עמ' 53 שורות 11-14; ובפרוטוקול בעמ' 216, שורה 3).

ובכן, מדוע דווקא לאחר שיחה זו, ולאחר שלכאורה, כבר נרגעו הרוחות, שהרי הלכו ל"כלבו"
וחזרו, ובשלב זה, ובוודאי שלא במפורש, לא העידה פלישיה על צעקות, או מתחים והיא כזכור,
לטענתה שלה, ראתה אותם בלכתם ובשובם!

בעניין זה אדגיש שוב, שגרסתה של פלישיה שכל הזמן ראתה אותם מבעד לחלון נסתרת, שכן זו
העידה כזכור, שהם חזרו עם "בירות" ואולם ידוע לנו (ראה ת/117 ות/118) שה"כלבו" כבר היה
סגור בשעה זו, ומכל מקום, אין כל תיעוד המאשר קניית "בירות" באותו מועד!

על האמור אבקש להוסיף, מבלי להטיל דופי במהימנותה של אביטל, שקשה לקבוע ממצאים
על סמך עדה זו בכל הנוגע לאמירה לכאורה של הנאשם על כי ירד לדירת אמו לפנות בוקר.
גירסה זו לא תועדה מלכתחילה כאשר עוה"ד אביטל עצמה אישרה מאוחר יותר, כי אין היא
עומדת עוד על "מקור" השמועה כשבפנינו הוברר שהדברים לא נאמרו על ידי הילה, כפי שסברה
עוה"ד אביטל תחילה.

כאמור, התיאוריה של המאשימה הינה, שלאחר שחמתו של חן בערה בו בעקבות השיחה עם אביטל, רצח
"בחמת זעם" את אמו. אולם, יש לזכור, כי כפי שהעידה אביטל על שיחה יוצאת דופן בערב שלפני גילוי
הגופה, כך העידה הילה, על שיחה יוצאת דופן שבה היה הנאשם סוער בבוקר מציאת הגופה. מעניין, שהן
הילה והן אביטל מעידות שהשיחה נסבה על קשיו הכלכליים של חן, על אכזבתו משירותי הרווחה ועל
תסכולו כהורה! מה לזה ולרצח? ולמה שחן יהיה סוער ובחמת זעם, גם בבוקר שלאחר הרצח? ואם אכן,
הרצח היה ב"חמת זעם", מדוע מסר חן, לאחר הרצח, את הכרטיס החדש, לפלישיה?

104. עוד מפנה המאשימה ל"התפתחות הזיכרון" אצל חן, שתחילה אינו זוכר דברים ולאחר מכן זכרונם
משתפר. לטענת המאשימה, הדבר הינו בלתי הגיוני. איני סבור כן! כזכור, ולו חן אכן חף מכל
פשע, הרי שאין כל סיבה שיזכור בתחילה כל פרט שאז נראה היה בעיניו טפל, ורק שעה שמואשם
הוא ברצח, מנסה הוא לדלות מזכרונם פרטים נוספים, ואזי אכן זכרונם, כביכול, "משתבח".
מנקודת מבט זו, יש גם להשקיף על כך, שחן טען שפלישיה קיבלה שיחה מחברה שלה באותו
ערב, דבר שבדיעבד הסתבר כהפוך, דהיינו שהיא התקשרה למ'. כאמור, פרט זה, באותו ערב
ובהנחה שאכן חן לא הרוצח, אינו פרט מהותי, ולא מצופה שחן יזכור אותו. מכל מקום, טענת

105. המאשימה שחן בכוונת מכון, ועל מנת להפיל את פלישה, מסר פרט זה, אינה הגיונית בעליל!
תילי תילים של פרשנות נותנת המאשימה לחוזה השכירות (ת/1 - להלן - "החוזה") שנחתם בין חן למנוחה בדבר השכרת הדירה, כמו גם לנספח לו, ממנו מסיקה המאשימה שהייתה מערכת יחסים בעייתית וחדשנית בין המנוחה לחן וזאת בניגוד לטענתו של חן, ולפיה, היחסים שבין חן לאמו, היו מצוינים.
106. בכל הכבוד הראוי, איני שותף לפרשנותה זו של המאשימה. אכן, צורף נספח לחוזה - נספח התחייבות אישית של חן. אולם, בהחלט ניתן להניח, ומשום כבוד המשפחה, איני מרחיב בכך, שנספח זה נעשה ונכתב לבקשת בני המשפחה האחרים ועקב הרקע שהיה בעבר סביב ירושת האב המנוח, וסביב רצונו של חן להתגורר בדירה. כזכור, רוני העידה שכבר מלכתחילה התנגדה להשכרת הדירה לחן!
107. כך גם איני נותן משקל של ממש, לכל נסיבות הרקע ולפיהן המנוחה באותו יום, שוחחה עם אביטל והודיעה לה שברצונה לסלק את חן מדירתה.
כזכור, חן כלל לא הכחיש ומהרגע הראשון, שאמו המנוחה אכן אמרה לו שברצונה היה לשוחח עמו. כך גם לא הכחיש הוא את האולטימטום לעניין פלישה. יש לזכור גם, כי דברים אלו באו לאחר סכסוך אלים בינו לבין פלישה (אירוע התנור שתואר לעיל) כך שיכול שבקשה זו נפלה אצל חן על אוזניים קשובות, מה גם שאביטל העידה שחן כבר שקל בעבר להתגרש מפלישה (עמ' 392, שורות 24-25).
משכך אפוא, איני סבור שעניין הרחקת פלישה, יכול היה להוות מניע לרצח האמא.
גם ויכוח, וככל שהיה על 500 ₪, או סכום דומה, ובכל הכבוד הראוי, אין בו כדי להוות מניע לרצח!
108. זאת ועוד וכאמור לעיל, הלא פלישה אישרה (וזאת מנין לה? לא אדע! אבל היא עדת תביעה כזכור!) שבאותו ערב, שמעה את המנוחה אומרת לחן שהיא מוכנה לתת לו צ'ק!! ואם כך הוא, אזי ברור שלא הייתה לחן סיבה של ממש לכעוס על אמו.
ושוב יש לזכור, מתח במשפחה, ככל שהיה, היה דווקא בין חן לרוני ואולי בין רוני לאחיותיה למחצה! לא שמענו מפי עד אחד (לבד מפלישה) שהיו בעבר ויכוחים, עימותים, מריבות או צעקות בין חן לבין אמו!
עם זאת, כן הוכח בפנינו, שבאותו יום חזרה לחן הוראת קבע באשר לשכר הלימוד של עדן (ראה לעניין זה גם ת/115 שם מאשרת גיא חודורוב- שמיר, שאכן ביום 12.04.16 שלחה לחן הודעה ולפיה הוראת קבע, על סך 1,310 ₪ לא כובדה!) כשם שגם לא נסתרה, על ידי אף לא אחד מן העדים, טענת חן, שאכן שירותי הרווחה עכבו את הטיפול בבעיותיו.
משכך, ניתן להסיק בוודאות גבוהה, שגם אם חן היה נסער באותו ערב, הדבר לא היה עקב ויכוח עם אמו, אלא אמו היא דווקא זו שהרגיעה אותו, והוויכוח, או תחושת חוסר האונים שלו, נבעו ממקורות אחרים וחיצוניים!
- התייחסות לטענות נוספות של המאשימה**
109. ב"כ המאשימה מפנה, לדו"ח הפתולוגי, ת/8, כתומך ומחזק את גרסת פלישה.
אבחן אפוא האמור בת/8 וכדלהלן:
מסקנת חוות הדעת הינה, שאכן המנוחה נרצחה בחנק ושחניקת המנוחה בוצעה בלחץ על הצוואר, קרוב לוודאי ידני, יתכן בשילוב חסימת פתחי הנשימה.

בחלקים מגופה של המנוחה נמצאו דימומים תוך ותת עוריים שנגרמו מחבלות קהות. עוד נמצאו שברים מרובים בצלעותיה של המנוחה וכן שברים בעצמות האגן מצד ימין, שסביר שנגרמו מנפילת המנוחה מכיסא או ממיטה, על צדו הימני של העכוז.
עוד נקבע ואני מצטט :

"בגפיים העליונים והתחתונים נמצאו דימומים תת - ותוך עוריים, שנגרמו מחבלות קהות. ריבוי הממצאים, מיקומם והמישורים השונים בהם נמצאו מתיישבים עם כך שרובן נגרמו מחבלות ישירות- מכות או אחיזה כוחנית. דימומים עגלגלים בזרוע הימנית עשויים להתיישב עם אחיזה באמצעות קצות האצבעות. פצעי השפשוף והשריטה בגפיים נגרמו מחיכוך במשטח מחוספס. פצעי השריטה יכולים להיגרם מחפץ בעל קצה קוצני, כגון קצות ציפורניים, או חפת דומה" (ת/8 עמ' 10).

110. על סמך כל האמור, מסיק ב"כ המאשימה שיש בחוות הדעת חיזוק משמעותי לעדותה של פלישה (סעיף 237 לסיכומי) ולעומת זאת, יש קושי משמעותי ליישב ממצאים אלו, עם גרסתו של הנאשם ולפיה, פלישה רצחה את המנוחה.

111. טועה המאשימה ובכל הכבוד ולמרבה הצער בשתי הנחות אלו וכדלהלן;

א. כל שניתן להסיק מהדו"ח הפתולוגי הוא, שהסימנים למכות מרובות מראים שהרוצח נהג כלפי המנוחה באלימות רבה. לעניין זה טוענת המאשימה כי **"התנהגות כזו מתיישבת עם התפרצות זעם ומתאימה לנסיבות שבהן היה הנאשם בעת שיחתו עם המנוחה ..."** (סעיף 237 לסיכומי המאשימה). אכן נכון, שיכול ומסקנות הדו"ח מצביעות על התפרצות זעם, או על "סדזים" לשמו, אבל מה הקשר בין זה לבין הנאשם? כלום, לא יתכן באותה מידה של סבירות, שרוצח "פסיכופת" ו"סדיסט" אחר עשה זאת? כלום רק בגין העובדה שחן היה נסער, זה הופך אותו לרוצח?

זאת ועוד, כבר הראינו לעיל, שהיה שלב מסוים והרבה אחרי הגעתו של חן לדירה, שחן, גם לטענת פלישה, היה רגוע לחלוטין! ומתי אם כן חמתו בערה בו שוב? ובכלל, התפרצות ב"חמת זעם", מכות, איומים, נפילה מגובה רב, כל אלו יוצרים רעש רב ובהכרח קדמו לחניקה וכיצד אפוא, פלישה לא שמעה דבר מכל זה?! והרי אך ברור הוא שמי שמקבל מכות, צועק ובקול גדול! מה גם שהדו"ח מתאר גם פצעים שנגרמו למנוחה מ"פצעי הגנה" דהיינו, שהיה מאבק פיזי בין המנוחה לרוצח, וכיצד פלישה לא שמעה דבר וחצי דבר מכך?!

האם רק העובדה שנקבע בדוח הפתולוגי שהמנוחה נרצחה בחניקה ודבר זה מתאים לעדותה של פלישה, קושרת את הנאשם לרצח ומעידה שפלישה דוברת אמת? והלא כבר הראיתי לעיל שפלישה ידעה להגיד למדובבת, בטרם "הודאת האמת" שלה, שחושדים בה "שלחצתי או מחצתי את המנוחה".

עוד מוסיף ב"כ המאשימה וטוען, שנקבע בחוות הדעת ש"הדימומים הסגלגלים בזרועה של המנוחה יכולים להתיישב עם אחיזה בקצוות האצבעות", דבר התואם לעדותה של פלישה שהיא וכן נשאו את המנוחה בידיים וברגליים מהמטבח לחדר השינה.

בכל הכבוד הראוי, גם כאן לא דקא פורתא המאשימה, כל שנקבע בחוות הדעת "שיש דימומים סגלגלים בזרוע הימנית". הנה כי כן, בזרוע הימנית בלבד! יש סימנים, שיכול

ומעידים הם על אחיזה באמצעות קצות האצבעות!

היכן אותם סימנים בארבעת הגפיים? וככל שכלל סימן של אחיזה באמצעות קצות האצבעות

מעיד על נשיאת המנוחה? כלום כאשר נושאים מישהו אוחזים אותו בקצות האצבעות בלבד?

ב. מוסיף וטוען ב"כ המאשימה, שחוות הדעת אינה מתיישבת עם גרסתו של הנאשם ולפיה,

פלישיה רצחה את המנוחה במיטתה בחנק! והיכן הנאשם אמר זאת, שהחניקה, וככל

שהיא מיוחסת לפלישיה הייתה במיטתה של המנוחה? ייתכן שפלישיה היא זו שהכתה את

המנוחה ואז גררה אותה (ועל כך להלן) ואחזה בה בזרועה הימנית כדי להעלותה למיטה?

ומנין התזה של המאשימה (סעיף 237 לסיכומיה) ולפיה פלישיה כבר הייתה רגועה לגמרי

וירדה בשעה 23:15 כשהיא תחת השפעת תרופות מרדימות ומרגיעות? והלא פלישיה

העידה, שבאותו ערב לא לקחה תרופות! והלא לפלישיה הייתה באותו ערב שיחה סוערת

עם מ', וויכוח נוקב עם חן (לפחות לגרסתו שלו) ומה בכך שהייתה רגועה בשעה שהלך

לישון, ואולי אחר כך ועקב אי לקיחת התרופות, קיבלה התקף זעם!

כאמור לעיל, ולשם הזהירות, אני שב ומדגיש אין באמור לעיל, כדי לקבוע שפלישיה היא

הרוצחת, כאמור זה לא מתפקידנו. דברים שאמרתי הינם אך ורק על צד הספק וכתשובה

לטענת ב"כ המאשימה שאין בדו"ח הפתולוגי, משום סיוע לטענת הנאשם שפלישיה רצחה

את אמו.

זאת ועוד וכמפורט לעיל, הנאשם רק חשד בפלישיה ומכל מקום לא עליו הנטל להוכיח מי רצח!

הנטל היחידי המוטל עליו הוא לעורר ספק סביר!

ג. כאמור, נמצאו על גופת המנוחה סימני גרירה על משטח מחוספס, וכזכור ממצא זה כלל

לא נבדק בזירה!

איך זה מתיישב עם גרסת פלישיה שהיא וכן הרימו את גופת המנוחה ונשאו אותה

בידיים? דומני דווקא, שדבר זה מתיישב עם מישהו שגרר את המנוחה באמצעות ידיה

מהמטבח למיטתה!! תרחיש זה מתיישב לא פחות, ואולי אף יותר, עם מסקנות הדו"ח

ת/8.

ד. על שום מה ולמה קובעת המאשימה, שלא ברור כיצד פלישיה נכנסה לדירה? והרי גם

חן, לפחות בלילה שלאחר הרצח או בליל הרצח (בשעה 03:00?) לא יכול היה להיכנס

לדירה, כשם שגם ברור, או כך מסתבר לפחות, שמישהו נעל את הדירה מבחוץ, וכשם

שיכול שלחן היה מפתח, אזי באותה מידה יכול שלפלישיה היה מפתח!

ה. מוסיפה וטוענת המאשימה, כי גם אם נכנסה פלישיה דרך הדלת הראשית לאחר שדפקה,

הרי שהיה עליה להעביר את המנוחה בכוחות עצמה למיטה דבר שהוא כמעט בלתי

אפשרי, מה גם שהיא הייתה חשופה לכך שיכול וכן ישמע "רעשים" וירד למטה. אולם,

ואם נמשיך את קו המחשבה הזו, הרי, שברור, שעד לשלב המוות של המנוחה, לא שמע

חן רעשים ומשכך יכולה הייתה פלישיה (ושוב על דרך התיאוריה בלבד) להניח, שחן לא

שמע דבר וגם לא ישמע את פעולות הגרירה של המנוחה למיטתה.

ובכלל, כלום מצפים אנו ממי שפועל בחמת זעם לשקול שיקולי היגיון? ומדוע ועל סמך

מה קובעת המאשימה שפלישיה לא יכולה הייתה להרים לבדה את המנוחה? רק על סמך

זה שכך אמרה פלישיה בחקירותיה?! והרי כולנו ראינו את ממדי גופה של פלישיה וככל

הנראה כוחה רב לה, ואין לדחות את האפשרות שפלישיה גררה את המנוחה ולאחר מכן

הרימה אותה, גם אם בשלבים, תחילה בגפיים העליוניים ואחר כך בתחתונים למיטתה!
יודגש ויובהר בשנית ואף בשלישית, איני מתיימר לקבוע שזה התרחיש שהיה, איני צריך
לכך, וגם הנאשם אינו צריך לכך!
דברים שכתבתי, הינם אך ורק על שום שהמאשימה קבעה, שחוות הדעת מחזקת את
התרחיש שחן רצח את המנוחה ולא את האפשרות שפלישיה עשתה זאת. לא אלאה
מלחזור ולומר שייתכן ויש אפשרות שלישית שכאמור כלל לא נבדקה!

112. עניין נוסף ממנו מנסה להבנות המאשימה הוא העובדה, שבשחזור ידעה פלישיה להעיד
שהנאשם סידר את נעלי הבית של המנוחה על יד מיטתה, דבר התואם את תמונות הזירה! בכך
שפלישיה ידעה פרט זה, רואה המאשימה כפרט המחזק את מהימנותה, אלא ששוב המאשימה
מתעלמת מהתרחיש ההפוך, שמא פלישיה הייתה שותפה לרצח ומשכך ידוע לה פרט זה! כשם
שמתעלמת המאשימה מכך שפלישיה לכל הדעות, הייתה במשך כמה דקות לצד הנאשם, במועד
גילוי הגופה, בחדרה של המנוחה, ואין זה מן הנמנע, כי אז שמה לב לעובדת היות הכפכפים
בסמוך למיטה. פרט נוסף, מוצא לנכון לציין ב"כ המאשימה (סעיף 111 לסיכומיו) שהכפכפים
הכחולים היו מונחים כשחלקם הקדמי מופנה כלפי המיטה, "ולא מהמיטה והלאה בצורה בה אדם
היושב על המיטה יוריד את הכפכפים", אודה שלא הבנתי טיעון זה של המאשימה!, כלום
מושכלות יסוד הם או ידיעה שיפוטית, כיצד אדם מן השורה מניח את כפכפיו על יד מיטתו?!

113. תמיכות נוספות לגרסתה של פלישיה מוצאת המאשימה בדרך בה התנהג הנאשם בבוקר ה-
13.4.16 ולאחר מכן. בכל הכבוד ובטרם שאדרש לזה, הרי שכבר הראיתי לעיל, שהתנהגותה של
פלישיה ביום ה- 13.4.16 הייתה התנהגות מפלילה לא פחות, ואולי אף יותר, מזו של הנאשם.
מכל מקום ולגופם של דברים מצביעה המאשימה על כך שהנאשם דפק למחרת בבוקר על דלת
ביתה של המנוחה, כך גם לגרסתו וגם לגרסת פלישיה.
כאמור פלישיה בגרסתה טענה, שבכך רצה הנאשם להרחיק חשד הימנו ואולם לא ברור לי, כיצד
זה, אם אין שכנים שראו שחן דופק בדלתה של אמו, מוביל הדבר להרחקת החשד ממנו?
מאידך גיסא, גרסתו של הנאשם לשיטתו שלו, מסתברת. ערב קודם הייתה לו שיחה קשה עם
אמו, ולשיטתו שלו, חשב שהיא הלכה לישון "בלב כבד" עקב דאגתה לו, ולכן מצא לנכון לדפוק
בדירתה!

114. בעיה נוספת מוצאת המאשימה בכך שהנאשם טען שהתקשר פעם לטלפון הנייח ופעם לנייד (של
אמו), הגם שבפלט השיחות נמצא, כי התקשר 3 פעמים ורק לטלפון הנייח! בכל הכבוד, איני
רואה בעיה בכך. כזכור וכנטען, אותו בוקר אמור היה להיות בוקר שגרתי בשגרת חייו של הנאשם
ובהנחה שהוא חף מפשע, איך הוא אמור לזכור לאיזה טלפון התקשר?
נהפוך הוא, לו רצה הנאשם לייצר לעצמו "אליבי", היה מקפיד להתקשר בפועל גם לטלפון
הנייד, ומכל מקום למה לו לשקר בנקודה זו? איזה רווח יכול היה להפיק מכך? וכזכור המאשימה
מייחסת לנאשם תחכום רב. נאשם, שכבר בחקירותיו הראשונות התחיל "בזריעת זרעים" להרשעת
פלישיה! נאשם שלטענת המאשימה, ועל כך להלן, יודע שעושים לו תרגילי חקירה ומנסה
להתחמק מהם! כלום נאשם כזה ישקר במודע באשר לדבר שניתן לגילוי בנקל? לטעמי,

115. היצמדותו לכך, שאכן התקשר פעם לנייד ופעם לנייח, אינה פוגמת באמינותו כלל ועיקר. מוסיפה המאשימה ומייחסת לטיעוני הנאשם חוסר סבירות בכך, שלמרות שחשד בפלישיה בפגיעה באמו, הרי שהעובדה שאמו לא ענתה לדפיקותיו בדלת, כמו גם העובדה שלא ענתה לשיחות הטלפון שלו, לא הביאה כל חשד ללב. בכל הכבוד, המאשימה מקדימה את המאחר. באותו מועד, חן, לטענתו, לא חשד בכלום ולא חשב כלום, ולכן אין לראות בכך, שדפיקתו בדלת לא נענתה, כמו גם בכך ששיחותיו לא נענו, משום סימן מחשיד כלשהו.
- למעשה, גם כאן היפוכם של דברים הוא הנכון, לו רצה חן ל"תפור" תיק לפלישיה, מה פשוט היה מלהוסיף ולהתקשר יותר מ- 4, 6 שניות (טענה נוספת של המאשימה ל"חיזוק החשד" נגד הנאשם, כך בסעיף 248 לסיכומיה).
- מה פשוט היה מלהתקשר אכן גם לטלפון הנייד? מה פשוט היה מלסובב את רכבו, לחזור ב"דהרה" לקיבוץ, ל"פרוץ" לדירה, לגלות את אמו מוטלת מתה במיטתה, ואז להעליל כל זאת על פלישיה, בצירוף כל שאמר בחקירותיו המאוחרות?
116. כך וכאמור גם ביחס לטענת המאשימה שהדפיקה בדלת וניסיונות ההתקשרות נועדו אך ורק כדי לייצר לחן אליבי. לעניין הדפיקה בדלת כבר נדרשתי לעיל. לעניין שיחות הטלפון, שוב וכאמור לעיל, לו באליבי עסקינן, מה מנע מהנאשם מלבצע ניסיונות חיוג של דקות ארוכות? והלא וכאמור, צריך לדעת הוא, שפלטי התקשורת שלו יבדקו ולכן אם "מתוחכם" הוא כטענת המאשימה, אזי שהיה דואג לייצר לעצמו "אליבי" מושלם.
117. בבחינה של למעלה מן הצורך, אפנה גם להתנהגותה של רוני (ולא שחלילה חושד אני בה, אלא רק לכך שהאפשרות שאמא שלה לא ענתה לשיחות טלפון, אינה לכשעצמה סיבה מיידית לדאגה) שגם היא לא נתקפה "בהתקף חרדה", הגם שאמה קבעה לצאת ליום קניות עם ילדיה ולא ענתה מספר רב של פעמים לשיחות הטלפון שלה!
118. התנגדות הנאשם לנתיחה - אכן לא קיבלנו תשובות משכנעות מהנאשם להתנגדות זו. אולם ברור שהסבר, גם אם בדוחק יש, שהיה בהלם ועוד.
- מכל מקום, כך או כך, דווקא לגרסת המאשימה ולפיה, מהרגע הראשון "זרע" הנאשם את "זרעי" האשמת פלישיה, הרי שצריך היה להסכים מיידית לנתיחת הגופה, ואז לשלוף את טענת "המחץ" שלו, ולפיה פלישיה אמרה לו בלילה, "I did it", שהיא זו שרצחה את המנוחה!
119. עניין נוסף אליו נתפסת המאשימה הוא אמרתו של הנאשם בבוקר גילוי הגופה שלא הספיק לבקש סליחה מהמנוחה. לעניין זה מסתמכת המאשימה על עדותו של השוטר דדון, לגביה כבר הערתי לעיל שאינה נקייה מספקות, שכן זו לא נרשמה בזמן אמת, ואף לא ניתן הסבר מאוחר, מניח את הדעת, מדוע זו לא נרשמה.
- זאת ועוד ועיקר, טבעי הדבר שבכל מוות פתאומי של קרוב משפחה מדרגה ראשונה מתבטאים הקרובים האחרים באמירה דומה לזו ולפיה, "מצטערים הם שלא ביקשו סליחה מהמנוח", אין בכך דבר וחצי דבר באשר לאשמו של הנאשם.
- זאת ועוד, גם הטענה ככל שנכונה היא, שהנאשם ביקש לוודא שהשוטר "סגר" את העדות ורק אז אמר מה שאמר כדי שדבריו לא ירשמו, אינה עולה בקנה אחד, עם "התחכום" אותה מייחסת המאשימה לנאשם! למה לו לומר דבר כזה שיפיל אותו? והלא הוא תכנן באופן "מושלם" את הסוואת הרצח, הוא יצר מצג של מוות טבעי, הוא פעל בקור רוח, וייצר לעצמו "אליבי" בדמות

דפיקה על דלת אמו וניסיונות חיוג אליה, הוא נסע להרצות בתל-חי (או למסירת מבחן שם, לא ברור) ואין בפנינו עדות שהיה נסער, היסטרי וכדומה. מדוע אפוא, שיגרום לעצמו נזק שכזה? האם באמת ובתמים חשב שהשוטר לא יכתוב, או לא יעיד אחר כך על מה שאמר לו? לטעמי, וגם אם כך היה, אזי יכול שהדבר נובע מאופיו של הנאשם, ואולי מתפיסתו ולפיה, דבר שאין בו צורך לחקירה אין צורך שירשם.

120. כך או כך, בוודאי שעל סמך אמירה שכזו לא ניתן לייחס לנאשם חשד סביר למעשה רצח! סירובו של הנאשם לספר על תוכן השיחה עם אמו - אכן חגית ורוני העידו שכך היה. המאשימה סבורה שלו הייתה השיחה כפי שתיאר אותה, אזי מה הבעיה לספר שהשיחה נסבה על מצבו הכלכלי הקשה ועל דמי השכירות הגבוהים ועל הדרישה שיפנה את הדירה, או שיסלק את פלישיה מהדירה.

בכל הכבוד לטיעון זה, הרי שניתן לדחותו בנקל. ראשית, כבר ציינתי לעיל, לשם מה בכלל היה על חן לספר על שיחה קשה או "אפילו" מאוד קשה, הרי בהכרח הדבר מפליל אותו ומדוע לו לעשות כן?

שנית, כבר הראינו לעיל, שמערכת היחסים בין רוני לחן ואולי גם בין חגית לחן, לא היו מהמשופרות. כזכור, רוני התנגדה מלכתחילה לכך שחן ישכור את הדירה. משכך ברור הוא, שאין ברצונו לספר על הקשיים בתשלום דמי השכירות ועל דרישותיה של אמו ממנו בנוגע להמשך השכירות.

כשם שסביר הוא שחן לא רוצה לספר לאחיותיו (שככל הנראה, אינן קרובות אליו) על שלל הבעיות הכלכליות שלו.

לא ברור לי, כיצד רואה גם "בזה" המאשימה משום חיזוק לגרסתה של פלישיה! וכיצד מסיק מזה ב"כ המאשימה, "שחן היה צריך לזמן כדי לבדות סיפור על שיחתו האחרונה עם המנוחה....". הרי וכאמור לעיל, לטענת המאשימה, חן "ביים" מוות טבעי, חן "ביים" מעשי אליבי למיניהם, אזי הייתה לו בעיה ל"בנות" סיפור טוב??

121. ירידת הנאשם לפנות בוקר לדירת אמו - חיזוק נוסף לאשם כנגד חן מוצאת המאשימה בכך, שפלישיה סיפרה להילה, והילה העידה על כך בפנינו כזכור, ש"בלילה בחמש בבוקר הוא ירד לבית אמו להיות איתה לשתות קפה".

כזכור, הילה הסבירה זאת בביטוי מטאפורי שפירושו, להתייחד עם זכרה של המנוחה. מכל מקום, ברור הוא שלו רצה חן להרחיק עצמו מהזירה, למה לו לרדת בשעה 05:00 לדירת אמו המנוחה? והלא לכל הדעות הדבר היה, אם היה, ב- 14.4.16. לטענת המאשימה הדבר נעשה על ידי חן כדי לבצע "פעולה כזו או אחרת בזירה כדי למנוע ממצאים" (סעיף 261 לסיכומי המאשימה).

איזה פעולות בדיוק? איזו ממצאים למנוע? הגופה נלקחה! מז"פ כבר היו (פעמים), כרטיס האשראי החדש, כבר הוחזר יום קודם ובכן איזה "ממצאים נוספים" רצה הנאשם למנוע? שמא להחזיר את הכרטיס הישן ולקחת את החדש! למה לו לעשות כן? והרי זה החדש, נמצא אצל פלישיה ולא ברשותו? ובכלל, טענת המאשימה ולפיה, חן נכנס עם מפתח שהיה ברשותו, לא הוכחה בשום שלב במשפט! ולמעשה כלל לא נבדקה!

122. כך גם הטענה ולפיה נכנס חן דרך חלון ההזזה, כאמור גם עניין זה כלל וכלל לא נבדק!!! חששו של הנאשם מהאזנת הסתר - המאשימה פותחת פרק זה לסיכומיה בכך שהנאשם לא זכר

כיצד קיבל ב"מדויק" את ההודעה שאמו נרצחה. אכן זו שאלה, ואולם לא שאלה היורדת לשורשו של עניין והסברו, שעדין טרם עיכל עובדה זו, לא נסתר.

יוער, שמהתרשמותי מהנאשם וכפי שכבר פורט לעיל, ניכר היה להבחין בנקל, כי לא מדובר באדם המגיב, ככל אדם אחר מן היישוב. כל נסיבות היכרותו, נישואיו וחיי המשותפים עם פלישיה, יש בהם כדי להעיד, ולא אאריך בזה, כי לא באדם "רגיל" (עד כמה שיש משמעות לביטוי זה) עסקין.

באופן זה, יש גם להתייחס להסברו של הנאשם בדבר העובדה, שלא רצה לדבר עם פלישיה ועם עינת על כל פרט הקשור לחקירה שכן חשב שהכל "סודי" ואסור לדבר עם אף אחד.

עוד אוסיף, כי גם אם אין בפנינו הסבר מניח את הדעת, להתנהגותו זו של הנאשם, אין בכך בהכרח משום חיזוק לחשדות כנגדו ויכולים להיות גם הסברים אחרים ולפיהן בשלב זה ניסה אולי לחפות על פלישיה! (מה גם שכאמור לעיל, שעה שחסרה הליבה, אין די בחיזוקים!)

על האמור אבקש להוסיף, כי בתמליל של אותה האזנה ברכב (ת/80) נשמע חן אומר לפלישיה "הם חקרו אותי. אני חושב שהם שחררו אותנו ונתנו לנו ללכת ביחד, כי הם יודעים טוב מאוד שאנחנו נדבר על זה. אני חושב שאלו חוקרים מקצועיים". אכן אמירה זו מעלה חשד כנגד הנאשם, אך מאידך, אם הנאשם יודע שמקליטים אותו, למה שיאמר משפט מפליל שכזה? ושוב לטענת המאשימה, מדובר בנאשם מתוחכם, ודומני שנאשם מתוחכם לא היה נופל בפח שכזה.

זאת ועוד, וברמז אומר, שיש גם תרחיש נוסף, שכלל לא נבדק, לא נבחן וממילא לא נשלל ולא נסתר, שמא דווקא חן הוא זה שחיפה על פלישיה! שמא חן אכן ידע, ב"זמן אמת", שפלישיה היא הרוצחת, ולכן רצה למנוע ממנה מלהפליל את עצמה. כזכור, פלישיה הודתה ששיתפה פעולה עם הצגה זו!

123. באשר לשיחה עם עינת הירש - אכן זו העידה, שהנאשם אמר לה שברצונו לדבר איתה מחוץ לבית ובסופו של דבר, אכן דיברו מחוץ לבית. אולם הנאשם, כך לפי עדותה של עינת, לא אמר לה שום דבר המפליל אותו ברצח. מכך, יש חיזוק לתפיסתו, המעוותת אמנם, של הנאשם, כי חשב שאסור לו להגיד לאף אחד שאמו נרצחה. למעשה, הפרט היחידי שמסר לעינת היה שאמו נרצחה, ולדבריו אמר לה זאת, כי מבחינתו היא "חלק מהמשפחה".

צא ולמד אפוא, כי מה שאמר, סופו של דבר, הנאשם לעינת, הוא הדבר אותו לא רצה, או פחד להשמיע שעה שחשב שמאזינים לו.

מעניין, שסופו של דבר, גם פלישיה עצמה לא העידה, כי בשיחתם מחוץ לרכב, בעת ההפסקה בנסיעה, דיברו על פרט שקשור לרצח או על בקשתו ממנה שוב, ש"תשמור על סודו". למעשה, כל שטוענת המאשימה שהוא "גילה" לפלישיה שאמו נרצחה (סעיף 270 לסיכומי המאשימה) גם מכך ניתן ללמוד שהנאשם באמת ובתמים לא רצה שהחוקרים ישמעו מפיו, באמצעות אותה האזנה, שהוא מסר למישהו, שאכן אמו נרצחה משום שפחד שזה עלול להביא את החוקרים לחשוד בו שהוא משבש את החקירה.

כאמור הסבר זה אינו חף מקשיים לוגיים, אולם, הוא בהחלט מסתדר עם אישיותו הסבוכה של הנאשם.

124. נתונים מהטלפון הסלולרי של הנאשם - ב"כ המאשימה מפרט באריכות, כי לנאשם יש בטלפון הסלולרי שלו, תוכנה שמקליטה שיחות וחרף זאת נראה כאילו יש מחיקה של שיחות רבות. בחלק מהשיחות המוקלטות (שלא נמחק) מבקשת המאשימה לשכנע אותנו, כי הנאשם לא פחד

מפלישה כטענתו במהלך המשפט, ומהחלק שנמחק מבקשת המאשימה לשכנע אותנו, כי שיחות "מפלילות" או מסבכות נמחקו.

125. שתי הטענות, ובכל הכבוד, אינן משכנעות דיין.

באשר לשיחות "טובות", שבין הנאשם לפלישה הרי, שאין חולק שמעת לעת היחסים ביניהם היו תקינים וכשם שלטענת המאשימה אין להתרשם יתר על המידה מהמריבות ביניהם (סעיף 11 לסיכומי המאשימה), כך אין להתרשם יתר על המידה מהשיחות ה"טובות" ביניהם. באשר למחיקות הנטענות, לא ראיתי בטיעוני המאשימה דבר מהותי, לבד מהשערות, שיש בו די להוות חיזוק לחשדות כנגד הנאשם.

כך למשל טוענת המאשימה (סעיף 281 לסיכומיה) שביום 13.4.16 יש בפלט השיחות (ת/88ב) בשעה 07:22 שיחה של פלישה לנאשם שנמשכת 25 שניות ואולם, שיחה זו אינה מופיעה כלל בשיחה שהוקלטה בטלפון של הנאשם. מכאן מסיקה המאשימה, כי או שהנאשם מחק שיחה זו בלי שהדבר הותר רישום - גם לא המחיקה - בטלפון שלו (טיעון זה סותר את האמור בסעיף 276 לסיכומי המאשימה) או שהנאשם בחר מראש ששיחה זו לא תוקלט. מדובר בהשערות לא מבוססות, וחשוב מזה, עניין זה כלל לא הוטח בחן בחקירותיו בפנינו ולא ניתנה לו כל אפשרות להסביר עניין זה!

זאת ועוד, פלישה שסיפרה על ניסיונות הסתרה והשתקה אחרים של הנאשם, לא העידה דבר וחצי דבר על תוכן שיחה זו ומשכך, יש להניח, שלא היה בשיחה זו דבר מפליל כלשהו! בהמשך, שוב טוען ב"כ המאשימה דבר והיפוכו, מחד גיסא, יש טענה ולפיה, בטלפון של הנאשם נרשם כאילו יש שיחות עם פלישה שהוקלטו ונמחקו, ואילו בפלט השיחות אין אפילו ניסיונות חיוג שלו לפלישה (סעיף 281). המסקנה היא, שככל הנראה, משהו משני דוחות אלו לא אמין, שכן יש סתירה ביניהם!

126. ראיה נוספת מוצאת המאשימה בכך, שיש בין חן לפלישה שיחה מוקלטת מיום 14.4.16 בשעה 14:00, שם פלישה בוכה במשך דקות ארוכות על המנוחה, שהייתה אישה מדהימה ומתה צעירה. לטענת המאשימה, פלישה לא ידעה ששיחותיה מוקלטות (וזאת מנין לנו? כלום פלישה נשאלה על כך? ואולי דווקא, פלישה ידעה שחן מקליט את מרבית שיחותיו, שכן מדובר בתקופה ארוכה שהוא עושה כן, והיא מדברת לצרכי הקלטה בלבד!) ומשכך, אין לה סיבה לנהוג כך. אולם, גם מאידך, שאלה יש, אם פלישה יודעת בדיוק מה אירע ואינה חושבת שהיא מוקלטת, מדוע שתתפך בבכי ומדוע שתגיד שהמנוחה הייתה אישה מדהימה, שלא הגיע לה למות צעירה? והלא כבר הראינו לעיל, שפלישה לא התייחסה לחמותה כאישה מדהימה. כך גם המשפט "לא הגיע לה למות צעירה", הוא חסר פשר ומובן, וזאת אם גרסתה של פלישה נכונה שהיא יודעת בוודאות שמרים נרצחה על ידי חן!

127. עוד מבקשת המאשימה להפנות לכך, שבפלט השיחות של הנאשם לא מופיעות ניסיונות חיוג של הנאשם לפלישה וזאת חרף טענתו של הנאשם שניסה להתקשר אליה והיא לא ענתה ואילו בטלפון של הנאשם יש שיחות של הנאשם לפלישה שהוקלטו ונמחקו.

גם עניין זה לא הוטח בנאשם בחקירותיו בפנינו ומכל מקום וכאמור לעיל, אחת משתיים או, שפלט השיחות אינו מדויק או שעבודת המומחה אשר הפיק נתונים של שיחות שהוקלטו ונמחקו ממכשיר הטלפון של הנאשם, לא הייתה מדויקת.

128. עוד מפנה המאשימה לכך, שבעוד ששיחתו המוקלטת עם הילה, בה מודיע לה הנאשם על מות אמו, הייתה בקול שקט, תוך שהוא מוסיף שפלישיה לא עונה לו הרי שבשיחתו עם פלישיה הוא בוכה בכי תמרורים. בכל הכבוד, איני מבין טענה זו, בהחלט יתכן שבשיחתו עם העובדת הסוציאלית מצליח חן לשמור על איפוק (בוודאי לאחר העימות שלו איתה בבוקר) ואילו בשיחה עם בן משפחה קרוב, הוא מתפרץ בבכי.

129. כך גם הטענה ולפיה הנאשם, בכוונת מכוון, מחק את שיחותיו עם פלישיה, אין בה יותר מסברה בלבד, מה גם שחן כלל לא נשאל על כך, במהלך חקירתו הנגדית הארוכה!

התנהגות הנאשם בבדיקת הפוליגרף

130. פרק נרחב מקדישה המאשימה לעניין בדיקת הפוליגרף ולהתנהגותו של הנאשם בבדיקה זו. כזכור, ראתה המאשימה הן בניסיון הנאשם להסדיר נשימותיו והן בכך, שידע פרט מוכמן ולפיה המנוחה נרצחה בחניקה, משום ראיות נוספות הקושרות את הנאשם לרצח.

131. אקדים ואומר, כי אמנם היתרנו באותו שלב את העדת בודק הפוליגרף, הגם שמדובר היה בעניין חריג, שהרי סירובו של נאשם להיבדק בבדיקת פוליגרף אינו קביל כראיה וממילא באותה אנלוגיה יכול שגם ניסיונותיו ל"רמות" את בודק הפוליגרף, אינן יכולות להוות, משום ראיה. מכל מקום ואם נעבור את מחסום הקבילות, הרי שעל שתיים מבקשת המאשימה, וכאמור, להסתמך.

132. לאחר ניתוח עדותו של המומחה המשטרי, תוך שימת לב גם לטענות מומחה ההגנה, אשר סבר, שאין בקצב הנשימה של הנאשם בעת הבדיקה כדי להעיד על דבר חריג במיוחד, סבורני, כי אכן בכל הקשור לעניין "קצב הנשימה" מדובר בראיה שמשקלה אפסי, אם בכלל. איני סבור, בכל הכבוד הראוי, שצריך להתעמק יתר על המידה בעניין שולי זה ודי אם אציין כי ניסין עצמו אישר, כי חלק מפעולותיו של הנאשם, כמו "משחק עם הבטן", יכול היה להיות בגדר פעולות בלתי רצוניות (עמ' 430, שורות 22 - 24) וקצב נשימות, עד כמה שהיה קריטי, יכול להתיישב עם אדם שמנסה להירגע (ראה לדוגמא עמ' 432, שורות 6 - 9). יוער, כי כך גם העיד העד המומחה מטעם ההגנה, אשר לא נתן משקל כלל לתופעות אותו תיאר ניסין.

133. העניין הנוסף הוא הפרט המוכמן - רצח בחניקה, ואפילו בכרית, לעומת אפשרויות אחרות של "דקירה, הטבעה, ירייה, הפלה, הרעלה וסימום" (יוער במאמר מוסגר, כי הרעלה וסימום - חד הם!) כשנשאל הנאשם על ידי ניסין (ודוק, ניסין אינו חוקר!) וללא אזהרה כנדרש! מדוע סבר שמדובר בחניקה ובכרית - השיב "כי הוא גר מעליה". ברור הוא, כי בתשובתו זו, מנסה הנאשם להסביר כי לו היה מדובר בירייה למשל היה שומע זאת.

לעניין זה יוער, כי סברתו של הנאשם שהמנוחה נחנקה בכרית, היא אכן סברה בעלמא, שכן בדו"ח הפתולוגי אין אישוש לכך!

כך או כך, שעה שכאמור האפשרויות של טביעה, דקירה, ירייה והפלה (בוודאי נכון לאותה עת ושעה שהמנוחה נמצאה במיטתה, והגרסה ולפיה הונחה שם לאחר מותה, ובהנחה שהנאשם אינו הרוצח, לא אמורה הייתה להיות בידיעתו!), אינן סבירות, אזי נותרנו אפוא עם הרעלה וסימום שחד הן, וחניקה, כך שניתן בהחלט להניח שברמת "הניחוש" הינה מסתברת יותר.

זאת ועוד, הנאשם טען, ובעניין זה לא נסתר, שהמדובר הוא זה שאמר לו, שמדובר בחניקה ואפילו בכרית (ראה עמ' 602, שורות 1 - 11).

על האמור אוסיף עוד, כי הנאשם לא נחקר בחקירתו הנגדית על כך שמסר לבודק הפוליגרף שאמו מתה בחניקה, כשם שלא נחקר על כך, שאכן המדובב הוא זה שאמר לו שאמו מתה בחניקה!

134. עניין נוסף אליו מפנה המאשימה הוא, שבמהלך חקירתו ביום 31.5.16 לאחר ששב מבדיקת הפוליגרף אמר בין השאר "... אני הרגשתי שאמא שלי, אמא שלי לא תיתן לי לעבור את הפוליגרף, כי אני לא התמודדתי עם הדבר הכי מהותי כרגע בכל העסק הזה ... הפחד, הפחד הזה ... אני הייתי פשוט מתוח כמו קפיץ" (הציטוט לקוח מסעיף 293 לסיכומי המאשימה).

צודקות ב"כ הנאשם, כי הפחד המהותי אותו תיאר הנאשם, בשלב זה, היה פחדו מפלישיה, וצודקות ב"כ הנאשם, כי לעת הזו, הנאשם סבר, או נטה לחשוב (או אפילו שכנע עצמו), כי פלישיה מעורבת ברצח אמו. משכך בהחלט סביר להניח שהנאשם יסבור, שהוא מחפה או מסתיר מידע כלשהו שעצור בתוכו, על הרצח, ומכאן מובן שיכול היה לסבור שנכשל בבדיקת הפוליגרף. כך או כך, וכאמור לעיל, וגם לו היה נכשל בבדיקת הפוליגרף לא היה מהווה הדבר ראייה ומשכך, גם הסבריו התאורטיים, מדוע נכשל לשיטתו בבדיקה, אינם יכולים להוות ראייה.

שאלות לגבי גרסתה של פלישיה

135. בפרק שלפני האחרון בסיכומיו, מנסה המאשימה להתמודד עם שאלות משאלות שונות לגבי גרסתה של פלישיה. לדוגמא, איך יצא הנאשם מהדירה, איך קרה שהכסף נמצא למרות טענת פלישיה שחן לקח את הכסף ואיך הגיע (חזר) הכרטיס החדש לארנק בבוקר ה- 13.4.16. למרבית אלה כבר נדרשתי לעיל. עם זאת יובהר, כי גם המאשימה אינה מצליחה ליתן הסברים לשאלות אלו ומסתפקת היא בהצבת אפשרויות כאלה ואחרות, שכזכור כלל לא נבדקו על ידי הגוף החוקר.

כך למשל, מעלה היא סברה שמא שכפל חן מפתח לדירה. כזכור, עניין זה לא נבדק! כך למשל, מעלה היא סברה שחן יצא מהחלון, אלא שכזכור, גם עניין זה לא נבדק! כך, מעלה היא סברה שמא יצא מהדלת האחורית לא נעל אותה ולאחר גילוי הגופה, נעל אותה מפנים.

גם כאן, מדובר באפשרות תיאורטית ורחוקה! שכלל לא נבדקה, לא אושרה ואף לא נשללה! גם אם יכול היה הנאשם, כך לגרסת המאשימה, ליתן הסבר סביר לטביעות אצבעותיו על חלקה הפנימי של הדלת החיצונית (שכן לטענת המאשימה בחקירתו מיום 2.6.16 העיד שאמר לסמדר שביום גילוי הגופה בדק שהדלת האחורית אכן נעולה) הרי שלא היה ביכולתו ליתן הסבר סביר לטביעות אצבע שלו, לו נמצאו, בחלקה החיצוני של הדלת האחורית. לו כך היה, הרי שהיה בכך סיוע לתיאוריה אותה מנסה המאשימה להציג עתה. אולם וכאמור, טביעות אצבע לא נלקחו מהדלת האחורית בוודאי שלא מחלקה החיצונית, כשם שגם לא נבדקו סימני עקבות נעליים או סימנים אחרים המובילים מהדלת החיצונית.

כך גם סברותיו והשערותיו של ב"כ המאשימה (סעיפים 301 - 312 לסיכומיו) לעניין הכסף והכרטיס החדש שנמצא, הינן ובכל הכבוד בגדר סברות והשערות בלבד, ודומה שגם שאלות אלו, הגם שאינן עיקר, מחלישות מאוד את גרסת פלישיה. מה גם שכאמור לעיל, פלישיה לא נתנה הסבר מניח את הדעת לעובדה, שהכרטיס חזר לארנק וטענותיה, שהיא החזירה זאת לארנק בעת חיפוש תעודת הזהות של המנוחה, נסתרו לחלוטין, שכן רוני העידה שראתה את כרטיס האשראי החדש בארנק לפני (!) שפלישיה הגיעה לדירה (ראה שוב עמ' 103 שורות 26-7 לפרוטוקול מיום

(13.11.16)

חקירותיו של הנאשם

136. פרק שלם מקדישה ב"כ המאשימה להתפתחות גרסתו של הנאשם בחקירותיו. כמפורט לעיל, סבורני שאין בזה לבדו משום קביעה, כי אכן הוכח מעל לכל ספק סביר, שהנאשם רצח את אמו, מה גם שכבר נדרשתי לעיל ובאריכות לאישיותו, הסבוכה משהו, של הנאשם, כמו גם להסברים האפשריים בהתפתחות גרסתו.

137. עם זאת, אבקש להידרש לעניין מטריד אחר, שעלה כחוט השני בחקירותיו של הנאשם והוא להיטות היתר, שלווה לעיתים באגרסיביות של צוות החוקרים כלפי הנאשם. עניין זה בא לידי ביטוי במיוחד בצפייה ב"דיסק" המתעד את חקירתו של חן, זו שבין שני העימותים (מיום 31.5.16, ת/75 ב'). שם, במשך דקות ארוכות, צועקים החוקרים, בזה אחר זה, על הנאשם, מטיחים בו בצעקות שהוא "רוצח שפל", "שיש לו דם על הידיים", שהוא "מגעיל אותם", שהוא "כ"כ טיפש", שהוא מתועב ועוד ועוד. צפייה ב"דיסק" העימות, מהשעה 3:48:00 ועד 6:14:00, מגלה בנקל, עד כמה מדובר היה בחקירה אגרסיבית שלא לצורך, ושלא תרמה דבר בסופו של עניין.

יוער, כי לאורך כ- 12 דקות מטיחים החוקרים, בזה אחר זה, בחן את האשמותיהם, לרבות האמירות שצוינו קודם והנאשם נראה די המום ואינו מצליח ל"הכניס" מילה. לעיתים, מתקרבים הם אליו בתנוחה מאיימת עד למרחק ס"מ ספורים מראשו, לעיתים הם רוכנים כלפיו בצורה מאיימת ולעיתים הם אף מזיזים את ראשו, מצד לצד. בסופו של דבר, משמטיחים בו שרצח את אמו בגלל כסף ובגלל הדירה, מסביר להם הנאשם "לא רצחתי את אמא..." ובכל מקרה, ידוע לו היטב שהדירה אמורה להתחלק בין חמשת האחים, (דבר שאנו יודעים שהוא אמת).

בכל הכבוד, תשובותיו אלו הגיוניות, והוא מבהיר לחוקרים שלא היה לו כל מניע לרצוח את אמו! 138. בטרם סיום פרק זה מפנה ב"כ המאשימה לע"פ 8808/14 פחימי נ' מדינת ישראל ואצטט מתוכו, וכדלהלן:

"אכן, אין לחדד כי נותרו תהיות ושאלות בלתי-פתורות סביב הפרשה שבפנינו, ואולם דומני כי אותם חלקים חסרים ומעורפלים אינם חיוניים להבנת התמונה הכוללת העולה ממכלול הראיות. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בפסק דינם המשותף של השופט מ' נאור ושל השופט י' דנציגר בע"פ 4354/08 מדינת ישראל נ' רבינוביץ [פורסם בנבו] (22.4.2010):

"אמנם ישנם 'חללים' מסוימים בסיפור המעשה כפי שאירע. ואולם, בהכרעת הדין אין חובה לספק הסבר לכל מה שהיה או לא היה ואין חובה לפתור את כל 'החידות' העולות. מלאכת הרכבת התמונה הכוללת המצטיירת מן הראיות, איננה מחייבת שכל אבני תמונת ההרכבה 'ימצאו' ויונחו במקומן. די בכך שהמעין בתמונה המורכבת מאבני תמונת ההרכבה הקיימות, אף שאינן מלאות, יוכל לקבוע בוודאות: אני רואה בית, אני רואה עץ, אני רואה שמיים. די בכך שבית המשפט הקובע את העובדות, אף שלא כל רכיביה של תמונת ההרכבה מצויים לנגד עיניו, יהיה מסוגל להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה, אף שלא את התמונה המלאה לפרטי פרטיה. אכן, התמונה אינה מלאה, אך היא תמונה מספקת" (שם, פסקה 50).

כך, נותרו, למשל, אופן גרימת מותן של המנוחות, כמו גם מיקום ביתור גופתן לוט בערפל. אך אין בכך כדי לשנות מן המסקנה המרשיעה נגד המערער העומדת על

קרקע איתנה".

אכן, אין צורך במלוא תמונת ההרכבה, די בכך כפי שנקבע שם, ש"המעין יראה בית, יראה שמים, יראה ארץ ... די בכך, שניתן יהיה להרכיב את חלקיה המהותיים של התמונה ...".
אלא שבנדון שבפנינו, ושוב כמשל, איני רואה בית, איני רואה עץ, איני רואה שמים, ובעיקר איני יכול להשלים על סמך מה שהונח בפנינו, את שצריך להוכיח במשפט פלילי, שאכן הוכח החלק המהותי, ומעל לכל ספק סביר, דהיינו, שחן רצח את אמו.
התמונה שצוירה בפנינו, חסרה באופן מהותי ואינה מספקת, בוודאי שלא ברמה הדרושה במשפט הפלילי, ואין בכוחה לקבוע וזאת כמובן מעל לכל ספק סביר, כי אכן חן רצח את אמו.

139. סוף דבר אפוא כתחילתו, מכלול הנתונים שהוצגו בפנינו אינם מצביעים ברמה הנדרשת במשפט הפלילי על חן כמי שרצח את אמו.
ממילא גם, הם אינם מצביעים על מעורבות כלשהי של חן בגניבה, או בשימוש בכרטיס האשראי של המנוחה, שכן אך ברור הוא שלעניין זה, רק עדותה, הבלתי מהימנה כאמור, של פלישה, בפנינו.

אשר קולה, שופט
אב"ד

דני צרפתי, שופט;

1. אני מסכים ומצטרף לנימוקיו המפורטים והבהירים של חברי, המצדיקים את זיכוי הנאשם מכל ההאשמות המיוחסות לו בכתב האישום.

2. אב בית הדין, חברי השופט א. קולה, נדרש בנימוקיו לכל נקודה, היבט, טענה וסוגיה בטיעוני וראיות הצדדים מבלי להותיר אבן על אבן, אשר לא נהפכו, נבחנו ולובנו עד תום על ידו. מלאכה מקיפה ומורכבת זו, הציגה והוכיחה באופן מושכל וברור כי המאשימה כשלה בניסיונה להוכיח כי הנאשם אשם ברצח אמו המנוחה.

3. משוחרר מהצורך להידרש למכלול הנימוקים, הראיות וההפניות המלמדים על זיכוי הנאשם שבפנינו, אסתפק מצדי בלייחד מספר עמודים ממעוף הציפור, לעיקרי הרשמים והמסקנות מנקודת מבטי האישית.

בטיעוניי להלן גם אמנע מהפניה למראי מקומות, שעה שמלאכה זו הושלמה גם היא באופן יסודי על ידי חברי.

4. העדה המרכזית והיחידה למעשה מטעם המאשימה הייתה גב' פלישה - אשתו של הנאשם.

מלבד גרסת פלישה לאירועים, לא הציגה המאשימה כל ראיות ממשיות או פורנזיות הקושרות את הנאשם לרצח. המאשימה ביקשה לחזק את עדות פלישה בראיות נסיבתיות, לשיטתה; במניע אפשרי,

- ובהפניה להתנהגות מחשידה כזו או אחרת מצד הנאשם, אשר המשותף לאלו הוא משקלם הזניח והדל.
5. פלישיה אשר הייתה מלכתחילה החשודה המרכזית ברצח, על פי צוות החקירה המשטרתית, הציגה בשלב מאוחר במהלך החקירה ולראשונה בעיצומו של עימות עם הנאשם, גרסה המפלילה את הנאשם ולפיה הודה הנאשם בפניה כי רצח את אמו, זאת שעה שגופתה מוטלת למרגלותיו. לגרסת פלישיה היא אף סייעה לו להעביר את גופת המנוחה למיטתה, כך שייראה כי מתה מוות טבעי.
- צוות החקירה בחר לאמץ את גרסת פלישיה ובעיקר על בסיסה הוגש כתב אישום נגד הנאשם.
6. פלישיה העידה בפנינו ארוכות והתאפשר לי להתרשם ממנה באופן בלתי אמצעי. פלישיה הותירה בי רושם בלתי אמין בעליל, רושם של אישה עם צדדים אפלים ומניפולטיביים באישיותה, אשר לא בוררו במלואם.
7. נוכחתי כי פלישיה אינה בוחלת באמירת דברי שקר ואינה נרתעת גם כשלכאורה מתגלים שקרים. יש בה קווים אלימים, היא חסרת עכבות מוסריות, כאשר חייה מילדות כנראה חישלו אותה להתמודד עם תרחישים קשים ומצוקה.
8. בנדון די להפנות לשקר השפל שהציגה בפני הנאשם, על שאביה לכאורה מת, כתירוץ לנסוע לדרום אפריקה, להכחשותיה את דבר גניבת כרטיסי האשראי (גם בשנת 2014), אף בשעה שמוצגות בפניה תמונותיה מול הכספומט, לאליומות הפיזית כלפי הנאשם וכלפי עמיתה לעבודה בבית האבות ולאליומות המילולית הנשקפת מהודעותיה לאחותה.
- על פי תבנית זו לטעמי, יש לבחון בזהירות את הכחשותיה הגורפות לכל מעורבות באירוע הרצח, זאת על פני שלושה שבועות בהם הייתה נתונה במעצר ונחקרה בעניין, תוך שהיא מהתלת בחוקריה ומנסה לתמרן אותם, היא נינוחה ומתעמתת לפי צרכיה, עד אשר היא חשה בסכנה ששיאה הטוחות הנאשם כלפיה בעימות, או אז היא מבצעת תפנית לחלץ עצמה מהמצוקה ומפנה אצבע מאשימה כלפי הנאשם, תוך התעשתות מהירה והצגת גרסה עשירה ומתפתחת לדברים.
9. פלישיה לצד היותה מטופלת פסיכיאטרית, על החזות העיפה והמנומנמת שהציגה בפנינו בהקשר זה, הייתה בהחלט ערנית וחדה במהלך עדותה בפנינו. לא השתכנעתי, כטענת ב"כ המאשימה, כי היא זכאית "להנחות" בשל מצבה הנפשי או שיש לתלות את הסתירות הרבות בגרסאותיה, במצבה זה.
- הוא הדין לעניין קשיי השפה לכאורה.
10. במהלך עדותה בחרה פלישיה באופן מודע ובעיקר בפעמים שנוכחה כי היא נקלעת למבוי סתום אל מול שאלות נוקבות המוצגות לה, לטעון לעייפות, לבעיית זיכרון ובלבול או פשוט לשתוק. כדוגמא מובהקת לדברים אפנה למצוקה בעקבות השאלות סביב כרטיסי האשראי כמו גם בהקשר לגירסתה המאוחרת על כי שמעה מחלונה קולות חניקה של המנוחה.
11. צפייה בחקירותיה של פלישיה במשטרה מלמדות גם הן כי היא על פי רוב ערנית, נינוחה, מודעת היטב למכשולים שמבקשים להערים בפניה, כאשר היא אינה מהססת לנקוט צעד קיצוני דוגמת ניסיון "הימלטות" מחדר החקירה, שעה שהיא חשה "בסכנה" מתקרבת.
- שקרי ונוכלויות העבר של פלישיה, כפי שנחשפו במהלך חקירתה ועל רובם לא חלקה, מהווים חיזוק לרושם השלילי עליו הצבעתי.
12. בעדה שכזו לטעמי לא ניתן לתת כל אמון, ועל פיה לא ניתן לבסס ממצאי עובדה

מהימנים, כל שכן לא ניתן על פיה להפליל אדם ברצח אמו. על אחת כמה וכמה שעה שעסקין בגרסה כבושה ומתפתחת, אשר בעזרתה נחלצה פלישה ממעמדה כחשודה מרכזית באירוע הרצח.

לטעמי לא יכולה להיות מחלוקת כי נדרשת מידת זהירות מוגברת ומוכפלת טרם שניתן יהיה לסמוך הרשעה בפלילים על עדות שכזו, זאת גם מבלי להידרש לסוגיות משפטיות לעניין "עד מדינה לשיטתו" וכדומה.

13. חברי מנה ביסודיות ובאופן מקיף ומעמיק את מכלול הסתירות והתמיהות העולות מבחינת גרסאותיה של פלישה ובפרט אלו המפלילות את הנאשם.

מבלי כמובן לשוב ולהידרש לאלו אפנה לחלק מהמרכזיות שבהן, לטעמי;

14. העיתוי והאופן בו הופלל הנאשם על ידי פלישה אינם מתיישבים עם גרסת אמת; עד שהובאה לעימות עם הנאשם הייתה פלישה עצורה יותר משלושה שבועות. לאורך חקירותיה בימים אלו הכחישה כל קשר לרצח, או כי ידעה ידיעה כלשהיא הקשורה לזהות מבצע הרצח ודיברה בביטחון מול החוקרים.

במהלך העימות ולאורך מספר דקות מטיח הנאשם בפלישה את חשדו כי היא רצחה את אמו כולל אמירות מחשידות ששמע ממנה. כשהאמור מצטרף לאמירות החוקרים בפניה, מוקדם לכך, כי הנאשם מפליל אותה. למרות האמור ובכל השלבים הנ"ל לא מפלילה פלישה את הנאשם. ראשית, בלתי סביר בעיני כי הנאשם, אשר לגרסת פלישה תלוי בחסדיה ובידיה, כמי שרצח את אמו, יבחר להפליל דווקא את אשת סודו, תוך שהוא מקנטר ומתגרה בה בפני החוקרים. שנית, לא הגיוני כי פלישה שומעת הטחות מפלילות אלו, מפיו של הרוצח עצמו לגרסתה, ואשר בגללו היא במעצר ובכל זאת, תמנע מלהתפרץ ולחשוף את סודה (לפחות כשם שהתפרצה בחקירה עת הוטח בפניה כי רצחה את המנוחה).

פלישה אף נשמעת מנסה לדבר אל לבו של הנאשם, שהוא טועה ורק בשלב מאוחר יחסית היא מטיחה בו כי הוא הרוצח כפי שסיפר לה.

15. התנהלות כאמור לא אופיינית לכל אדם ועל אחת כמה וכמה שאינה אופיינית לפלישה, על פי קווי האישיות שפורטו, לרבות חוסר הנאמנות לנאשם והדאגה בראש ובראשונה לעצמה ולצרכיה. לטעמי סביר כי פלישה לא הייתה מהססת להפליל את הנאשם מלכתחילה, אילו היה מדובר בגרסת אמת.

[בהקשר זה אוסיף כי פלישה אף הפלילה את הנאשם, בכל הנוגע לכרטיסי האשראי, מוקדם לעימות לאחר שלא הצליחה למצוא הסבר לשאלות החוקרים בעניין (כאשר גם בגרסתה הראשונית לעניין הצעקות והוויכוחים ששמעה מדירת המנוחה, ניתן לראות הפללה של הנאשם).

16. צפייה בדרך התנהגותה של פלישה בעימות מתיישבת עם מסקנה לפיה הפללת הנאשם היא בבחינת דרך מילוט אותה מצאה פלישה (מהמצוקה אליה נקלעה) ולא מעבר לכך.

17. גם כשמטיחה פלישה במהלך העימות בנאשם את גרסתה, כי רצח את אמו, היא אינה טוענת כי נכחה בזירת הרצח וכי אף עזרה לנאשם להעביר את הגופה למיטתה, כפי שהיה מתבקש שתספר כבר אז.

רק כשפלישה נחקרת **בנפרד** לאחר העימות, היא מוסיפה ומספרת תוך הדגמות נלהבות את נוכחותה בזירה והעזרה שנתנה לנאשם. הרושם שהותירה בי הצפייה בחקירה הנ"ל היא של חשודה בעלת דמיון

ותושייה הטווה סיפור מעשה מתפתח מרגע לרגע.

18. כאן המקום לציין את מחדלי החוקרים אשר נמנעו, באופן תמוה יש לומר, מלערוך עימות

ממשי וראוי בין הנאשם לפלישיה לאחר הטחיתה הדרמטיות בנאשם, או מלהקשות במשהו על פלישיה. היה מצופה כי הטחות כאמור יעשו כבר במהלך העימות כאמור או למצער בחקירה שנערכה לה לאחר העימות, כשהכל טרי וראשוני לרבות על רקע אי ההתאמות, עליהן פירט חברי בנימוקיו, בראשן העובדה לפיה בעימות לא טענה היא כי נכחה בדירה וסייעה לנאשם.

19. אבהיר גם אני כי אינני מבקש ואינני מתיימר לקבוע או להסיק כי פלישיה רצחה את המנוחה.

בירור זה אינו מתפקידנו. במפורט לעיל אני מבקש להצביע על האפשרות לפיה פלישיה ראתה להפיל את הנאשם למצער, על מנת לחלץ עצמה מהחשדות כלפיה, אף אם ייתכן וגם חשדות אלו היו חשדות שאינם נכונים.

20. פלישיה לא מסרה כל הסבר ראוי ואחיד להחזקתם של כרטיסי האשראי של המנוחה, ובפרט

הכרטיס החדש.

דבר השימוש של פלישיה בכרטיסי האשראי של המנוחה, הוא בבחינת ראייה מפלילה לחובתה. כך באותה מידה העובדה כי כרטיס האשראי החדש בו השתמשה פלישיה בבוקר שלמחרת הרצח, נמצא חזרה בביתה ובארנקה של המנוחה, פחות משעתיים לאחר מכן.

בהעדר הוכחה או אפילו הסבר מתקבל לתרחיש אחר וכך הם פני הדברים בפנינו, הנסיבות האופפות את האחזקה והשימוש בכרטיס האשראי פועלות לחובת פלישיה דווקא, כשם שפועלים לחובתה ניסיונותיה להרחיק עצמה מכרטיסי אשראי אלו.

21. לא למותר להוסיף כי לא הוצגה כל ראייה או נסיבה הקושרת את הנאשם לכרטיסי אשראי

אלו או לשימוש בהם, זאת מלבד גרסתה של פלישיה, שהינה בעלת מניע ברור וישיר לנסות להרחיק עצמה מכרטיסים אלו ובהזדמנות זו גם מהשימוש בכרטיס ב- 2014. כפי שפירט חברי גרסתה של פלישיה לפיה הנאשם הוא שמסר לה את כרטיסי האשראי, לרבות בערב הרצח, כחלק מ"חלוקת השלל", נסתרת גם היא מנימוקים שונים.

22. גרסת פלישיה לפיה סיפר לה הנאשם סמוך לרצח כי רצח את אמו, זאת כשהיו יחד בדירת

המנוחה כשהגופה מוטלת, עלתה כאמור, וגם זאת בחלקה, רק במהלך העימות. כבישת עדות זאת, בבחינת עדות ראייה **ודאית** (במובחן כמובן מכבישת **החשדות בעלמא** כלפי פלישיה מצד הנאשם), מחייבת בחינה במשנה זהירות, ובוודאי כשהיא באה מחשודה מרכזית.

23. הספקות בענייננו כנגד תוקף גרסה זו מתחזקים גם מראיות נוספות:

· פלישיה מתבטאת בהודעה לאחותה, ביום מציאת הגופה, באופן המלמד כי אינה יודעת מי הרוצח ואף מתקשה לחשוד בעניין בנאשם. (לציין כי בגרסה אחרת במשטרה דווקא טענה פלישיה כי סיפרה לאחותה שהנאשם רצח את אמו, כאשר לגרסה זו אין תימוכין בתייעוד והמדובר בעוד שקר מיני רבים).

· פלישיה בשיחת הטלפון עם הנאשם בבוקר הרצח מתנהגת כאילו אינה יודעת

מי הרוצח כשהסבריה בפנינו לפיהם "הציגה" למקרה ומאזינים לשיחה, לא שכנעו.

(להוסיף כי פלישיה בניגוד לאמור טענה מאידך שבשיחה הנ"ל הרגיעה את הנאשם ש"סודו שמור עימה" כאשר אמירה זו אינה בנמצא באותה שיחה, אותה הקליט הנאשם).

24. פלישה לא מסרה גרסה אחידה והגיונית לכל מהלך האירועים בערב הרצח, לרבות מה ראתה, מה שמעה ומתי, הכל כמפורט בנימוקי חברי.
- אף הגרסה אותה מבקשת שנאמץ המאשימה ולפיה עסקין בהתרחשות בין הנאשם ואמו המנוחה אשר נמשכה על פני כארבע שעות, במהלכם נשמעו צעקות, מריבות, קולות חנק ועוד, אינה סבירה בעליל.
25. אינני מאמין כי פלישה "צפתה" בחלונה, שעות כה ארוכות או שמעה את ששמעה כטענתה, החל מנושאי הויכוח ותוכנם ועד לקולות החנק. גרסה כאמור לא הגיונית וחלקה נסתרת כפי שכבר ציין חברי, בראיות שהוצגו ופורטו.
- (אציין כי אילו החקירה שבפנינו הייתה מתנהלת באופן סביר, הכרח היה בנדון לתחקר את השכנים כמו גם להתחקות אחר תנועותיו של הבן איתן שהופיע בחדר המדרגות בשלבים הקריטיים של ההתרחשות, באופן שהיה אולי מאפשר לאשש או לקעקע את גרסת פלישה).
26. גם הסיפור של "חלוקת השלל", כאמור, על גבי גופת המנוחה, הינו הזוי לטעמי, אינו מתיישב עם "המניעים הכלכליים" המיוחסים לנאשם ועם כל הכבוד גם לא עם דמותו של הנאשם.
27. גרסת פלישה למעשיה או למעשי הנאשם לאחר הרצח, כשחזרו לדירתם, אינה עקבית, גם אם בוחנים את אלו על בסיס גרסאות פלישה, לאחר שבחירה להפליל את הנאשם. הסתירות, גם בפרטים הלכאורה שוליים; מי לקח את הילד להתפנות, מי שוחח ועם מי, מי הלך לישון ומתי, עם מי נסעה למחרת ומתי, מי התקשר למי, מלמדים גם הם על חוסר אמינות.
28. משעה שפלישה הייתה החשודה המרכזית של חוקרי המשטרה, במצטבר לקשיים המהותיים העולים מגרסתה המאוחרת והמפלילה של פלישה, כפי שפורט ובהעדרן של ראיות ממשיות לחובת הנאשם, התחייב כי המאשימה תציג בפנינו נימוקים והסברים מה הביא את חוקרי המשטרה, למקד את חשדותיהם בנאשם, לבחור להגיש נגדו כתב אישום ולהרפות מפלישה.
- התמיהות בנדון מתחדדות, שעה שהחוקרים אף נמנעים מלעמת את פלישה עם הבקיעים בגרסתה המפלילה או, למצער לאפשר לנאשם להתעמת איתה בעניין. אני עצמי מתקשה להימנע מהרושם כי החוקרים לכאורה מתנהלים כמי שחפצים כי גרסה מפלילה זו לא תיפגם ותישמר.
29. **משנוכחתי כי גרסתה של פלישה אינה ראויה לאמון ולא ניתן לבסס עליה הרשעה בפלילים ובוודאי לא בתיק רצח, הרי מתחייבת המסקנה לפיה המאשימה כשלה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם.**
- הראיות הנסיבתיות, הדחוקות כשלעצמן אליהן הפנתה המאשימה כמתווספות לגרסת פלישה הפכו חסרות כל משקל למעשה עם דחיית גרסתה של פלישה ואשר בה התיימרו לתמוך ראיות אלו.
30. **על אף שהדברים אינם מוצגים במפורש בטיעוני המאשימה, נדמה כי המאשימה רואה בשקרי הנאשם והתנהלותו המפלילה לשיטתה, את החיזוק המרכזי לכאורה בראיותיה.**
- מלבד ההלכה הפסוקה המחייבת משנה זהירות קודם שמייחסים משמעות ראייתית לשקרי הנאשם או להתנהגות מפלילה שלו, כפי שפירט בהרחבה בעניין חברי, הרי בעניינו אף לא נוכחתי כי כך הם פני הדברים, מכל וכל;
31. נדמה כי כולנו תמימי דעים שלנאשם אישיות חריגה ושונה "מהישראלי הטיפוסי". לעתים הנאשם שלנו מסוגר ושקט ולעתים מלא בפרטים ו"מתפלסף". זמנים הוא נחזה שלו ואדיש וזמנים סוער, נרגש ולא יציב, הכל על פי רוב, או לפחות לפעמים, לא מותאם לסיטואציה. נדמה כי קווי אישיות אלה הם שהקימו על הנאשם את חשדות החוקרים מחד והם שאפשרו לו לשרוד

את כל תקופת המעצר והחקירה הקשה והמשפט מאידך. מכל מקום לא נוכחתי, גם אחרי בחינה ביקורתית כי יש בהתנהגויות השונות של הנאשם, כפי שנסקרו ביחס לאירועים בפרשתנו, בבחינת התנהגות מפלילה לענייננו.

32. להזכיר כי הנאשם נעדר כל עבר פלילי, אין כל ביטויי אלימות בעברו או בהתנהגותו, הוא שימש כמפרנס וכהורה העיקרי במשפחתו הגרעינית וככלל תפקד באופן חיובי בתפקידים אלו.

33. מערכת היחסים הזוגית בין פלישיה לנאשם התבררה כמורכבת ביותר, ועכורה. הנאשם חשש מקווים באישיותה של פלישיה ולכל הפחות מיכולתה לשבש את מהלך חייו, בעיקר בהקשר לילדיהם המשותפים.

34. אין חולק כי חלה התפתחות בגרסת הנאשם באשר לאירועי ערב הרצח, בדגש להיבטים המפלילים את פלישיה, עד לטענתו כי שמע אותה בעודו מנומנם וטרם שקע בשינה, ממלמלת משפט שנשמע כמו "עשיתי זאת" באנגלית.

35. מכל מקום, התנהגויות וההתבטאויות השונות של הנאשם, לרבות התפתחויות שהיו בגרסתו לאירועים, לכל היותר באות בבחינת צדקנות יתר, או ניסיון לשכנע בצדקת גרסתו, והדברים נכונים בפרט בהקשר לחשדותיו באחריות פלישיה לרצח, אולם לא מעבר לכך.

36. ההסבר לפיו חל אצל הנאשם תהליך שהביא ל"גיבוש" חשדותיו נגד פלישיה, אם על יסוד ראיות שהוצגו בפניו, אם משפשפש בזיכרונות אותו ערב, אם בשל תהליכים של "שחרור" או משנוכח כי הוא חייב לחלץ עצמו מהחשדות נגדו, או בשל כל אלו או חלקם, הינו הסבר מסתבר יותר ובוודאי לא פחות מתרחישי המאשימה בעניין.

37. חשוב להדגיש כי חשדות הנאשם כלפי פלישיה תמיד נותרו בגדר **חשדות**, הנסמכים על אינטואיציות, היסקים או רמזים לכל היותר.

ברמה שכזו קשה להפנות אצבע מאשימה מחשידה כלפי הנאשם, על שבזמן אמת, לא ירד באישון לילה לדירת אמו, על שלא פרץ את הדלת בביתה בבוקר המחרת, על שלא שיתף או כבש את חשדותיו מפני משפחתו או מפני החוקרים ועוד כהנה וכהנה תמיהות קלושות.

שונים הם פני הדברים כאמור ביחס לגרסת פלישיה, אשר לטענתה חזתה בעיניה ושמעה באוזניה את מעורבות הנאשם ברצח, וראתה לגרסתה לכבוש עדותה ולהציג הצגות, עד שבחרה להטיח האשמותיה בנאשם.

38. זאת ועוד, נזכיר כי על פי הנאשם, ערב הרצח היה בבחינת ערב לא חריג במיוחד, ומשכך, מובן כי לא כל פרטי ההתרחשויות והאמירות שהתרחשו בו נחקקו או צפו בזיכרונו. מאידך לפלישיה, על פי גרסתה עסקין בערב חריג וסוער בו נחשפה לכך שבעלה רצח את אמו. חזקה כי ערב שכזה על פרטיו ודקדוקיו צריכים היו להיחקק היטב בזיכרונו ולא כפי שהתרשמו.

39. טרם שאתייחס בקצרה ל"חשדות" הנוספים עליהם ביקשה לבסס המאשימה את אשמו של הנאשם, אני רואה לחזור ולהפנות ל"תמונת הראי" אותה הציב חברי והמלמדת כי על סמך אותם חשדות, היפים על דרך קל וחומר כלפי פלישיה, היה מקום לבסס כתב אישום דווקא כנגדה. תמונה קולעת זו יש בה להמחיש את דלות טיעוני המאשימה כמכלול.

40. "המניע" אליו מבקש להפנות בא כוח המאשימה בדמות המצוקה הכלכלית וה"רווח" שהיה צפוי לנאשם ממות המנוחה, הינו לטעמי לא פחות ממגוון ומלאכותי. (אציין כי הניסיון של החוקרים להטיח בנאשם "מניע" זה, הוא ש"הצליח להוציא מכליו" אפילו את הנאשם, אשר הצליח לשמור על איפוק גם כשהוטחו בפניו האשמות קשות יותר).
41. לא מצאתי בסיס להנחה כי הנאשם ראה במות המנוחה פתרון למצוקה כלכלית, אשר כשלעצמה ובהיבט אובייקטיבי, לא הייתה ממשית ועמוקה מכל וכל. בהפניות לקטעי אמירות מצד בני המשפחה על האפשרות שהנאשם יירש או "יתנחל" בדירת המנוחה (בה גר בשכירות), לא מצאתי ממש וחלקן אף הוצאו מהקשרן.
- על פי הנאשם ירושת אמו צפויה וצריכה הייתה להתחלק בין כלל ילדיה (חמישה במספר), כפי שבפועל נקבע בצוואת המנוחה.
- הנאשם אף השלים עם הצורך לפנות את הדירה לאחר מות המנוחה, כפי שעלה מתיעוד השיחות שניהל במהלך ה"שבעה" וההנחה כי תכנן לקבוע עובדות אחרות בשטח הועלתה בעלמא.
42. הוא הדין ביחס לטענה לפיה, כעס על אמו על רקע מצוקתו הכלכלית והעובדה שחזרה הוראת הקבע שניתנה למעון של הבת עדן. הנאשם, בהקשר זה, ראה בגורמים ממסדיים שונים את האשמים למצב, כאשר במנוחה ראה, בעיקר, משענת בפניה יוכל להלין ולשתף בצרותיו.
- גם בהנחה וביקש עזרה כספית כזו או אחרת מאמו, דבר שכשלעצמו לא הוכח, אין באמור דבר וחצי דבר עם מניע לרצח.
43. כל שהוכח בפנינו וגם זאת בעיקר מפיו של הנאשם עצמו, היה כי בערב הרצח התקיימה מבחינתו שגרת ערב מעט חריגה, בה ירד הנאשם לבית אמו, בעיקר על מנת לשתפה בצרותיו. הנאשם חזר לביתו מעט מיוסר על שהכביד על אמו, וציער אותה, כאשר בבוקר ביקש להרגיע ש"הכל יסתדר".
- התסריט לפיו הנאשם נתקף חמת זעם, שידעה עליות ומורדות, מספר שעות זאת בשל "מצוקותיו הכלכליות" במצטבר לדרישת האם כי פלישיה תעזוב את הדירה או תעזוב המשפחה כולה, הינו לא פחות מתסריט התלוש מהמציאות ובבחינת הוצאת הדברים מהקשרם. תסריט זה גם אינו מתיישב עם הראיות שהוצגו.
44. הוא הדין באשר לניסיון ללמוד רמזים מחשידים מהתבטאויות הנאשם כי הייתה לו "שיחה קשה" עם המנוחה (מבלי לפרט), כי לא הספיק "לבקש ממנה סליחה" או כי ירד למחרת הפטירה "להתייחד" עמה (מטאפורית, כפי שהתברר).
- מעבר לכך שמדובר באמירות טבעיות של בן אשר אמו נפטרה בפתאומיות, האמירות מתיישבות היטב עם קווי אישיותו של הנאשם, אישיות המרבה להתייגר ולנתח סיטואציות רגשיות, הנוטה לדרמטיזציה והמשתפת את האחר בפרטים לא חיוניים.
- דווקא אילו היה בפנינו רוצח שפל, חזקה כי כל "האמירות המפלילות" לכאורה הנ"ל, היכולות לפעול לחובתו - לא היו נאמרות.
45. על פי התרשמותי, מערכת היחסים בין הנאשם לאמו לא הייתה חריגה, הוא היה קשור אליה כבן והוא ראה בה חברת נפש, לרבות על רקע מערכת היחסים המעורערת עם אשתו ומי מאחיותיו.
46. הנאשם אכן נמנע מלשוחח על הרצח על רקע האזנות. לטעמי גם התנהלות זו מתיישבת עם

אישיותו של הנאשם, עם פחדיו וחששותיו הלא מוסברים, החשש שמא משהו ישתבש או כי "תתרחש עליו רעה" אם יפר את הוראת החוקרים לשמור על סודיות, או שמא החשש המודחק כי פלישיה מעורבת במשהו יקבל חיזוק ואז המרקם השברירי של המשפחה ובטחון הילדים יתפורר.

על כל פנים, סופו של יום, שעה שאנו באים לבחון מה אמר הנאשם לפלישיה, לסומכת ענת או לידידה שביקשה להתעדכן בחדשות, הרי אין חולק כי לא הוצגה כל אמירה שיש בה בפועל להפליל את הנאשם כאשר היה הגיון שלא תאמר תחת האזנה.

47. השיחות הטלפוניות שהוקלטו על ידי הנאשם אינן מאפיינות התנהלות של רוצח מתוחכם כנטען. רוצח ששיתף את בת זוגו בסודו האפל, לא "יהמר" ויקליט אותה (דוגמת השיחה בה בישר לה על פטירת אמו), לא יקליט את שיחותיו הזועמות עם גורמי הרווחה ועוד. הטענה לשימור שיחות סלקטיות בלבד, תוך מחיקת הקלטות מפלילות, לא הוכחה, מכל וכל. הטענה כי דפק בדלת דירת אמו למחרת הרצח, או טלפן לאמו למחרת הרצח רק כדי ליצור אשליה ולהרחיק חשדות ממנו מוטב אילולא הועלתה. הוכח כי שכנים "להרשים" לא היו בסביבה. השיחות היו בבחינת התנהלות טבעית ותמימה, כך גם "אורך" השיחות או להיכן מוענו (טלפון נייד או נייד).

48. בפרשת "הפולגרף של הנאשם", ביקשה המאשימה "לקלל" ונמצאה "מברכת". להבנתי לא הוצגה כל התנהלות מפלילה מצד הנאשם בפרשת הפולגרף. הן לסוגיית קצב הנשימות, והן לעניין "הפרט המוכמן" לכאורה באשר לאופן בו נרצחה המנוחה. חברי פירט בהרחבה והבהיר הבהר היטב את המסקנות המתבקשות בעניין ואמנע מלחזור על הדברים.

49. אוסיף כי לדעתי ובראיה בדיעבד, ניסיון המאשימה ליצור הבחנה בין נתוני בדיקת הפולגרף עצמה, אשר למדנו כי הושלמה ונתקבלו בה תוצאות (האסורות להצגה) לבין ההתנהלות "החקירתית" סביב אותה בדיקה היא בבחינת הבחנה מלאכותית אשר אינה ניתנת לניתוק, לפחות בענייננו. בענייננו כדוגמא לא ניתן להסיק כי התנהלות הנאשם סביב הבדיקה היא בבחינת התנהלות מפלילה מקום בו אכן נמצא דובר אמת בבדיקה, בפרט על רקע קווי אישיותו של הנאשם דן.

50. התנהגות הנאשם לאורך כל חקירותיו במשטרה מלמדת היטב על דמותו וקווי אישיותו כפי שפירטנו. מכל מקום, לא מצאתי בהתנהלות זו נתונים מפלילים. המסקנה האמורה בהכרח מתחייבת, אם בוחנים את התנהגות הנאשם בהשוואה להתנהגות פלישיה בחקירותיה. על כל פנים הנאשם בחקירותיו, נראה על פי רוב מכונס, המום ומאופק, לעיתים דווקא מקמץ במילים ואינו מגיב להאשמות ופרובוקציות, ולעיתים מרחיב בהסברים ותיאורים ומטריח לפרטי פרטים, גם בנקודות שאינן חשובות. לפעמים משתף בהגיגיו, חשדותיו ולבטיו ורק לעיתים רחוקות מתפרץ וכועס.

51. צפייה בשעות החקירה המתועדות, מלמדת כי בחלק מהחקירות נחקר הנאשם **באגרסיביות רבה**. הנאשם למרות המצוקה בה היה נתון, אם בשל הטרגדיה הכרוכה במות אמו והיותו חשוד ברציחתה, ואם בשל אופן החקירה, שמר על גרסה **עקבית** ועמד על חפזו (להתפתחות "בחשדות" הנאשם כנגד פלישיה, התייחסתי לעיל).

52. האגרסיביות בה נחקר הנאשם והמתועדת בת/75 (בפרט לאחר "העימות" הקצר השני), הינה חריגה ביותר לטעמי ויש בה להותיר בצופה תחושת אי נוחות קשה.
- החוקרים מתועדים עולבים וצועקים בנאשם שלא לצורך, מטיחים בו האשמות שווא חובבניות, דקות ארוכות ביותר. בשלבים שונים של החקירה הרשו לעצמם החוקרים מגע גופני עם הנאשם, כולל הפניית ראשו ועוד, כשחוקרים רבים צועקים ופונים בערבוביה לנאשם. חקירה זו כאמור אינה ראויה, לא היה בה כל צורך והיא לטעמי בבחינת מחדל חקירתי נוסף, לשורת מחדלי החקירה אותם מנה חברי והמוסיפים לתמיהה שהעלינו - מה הביא את החוקרים לתפנית החקירתית שהביאה את הנאשם למעמד של חשוד מרכזי, במקום פלישיה, ולהגשת כתב אישום נגדו.
53. **לסיכום, נחה דעתי כי הראיות שהציגה המאשימה לחובת הנאשם, עומדות ברף נמוך בלבד אשר אין די בו לעמוד אף בנטל ההוכחה הדרוש להליך אזרחי ועל אחת כמה וכמה שאין די על מנת להרשיע נאשם בהליך פלילי וביחס לחמורה שבעבירות.**
54. **על פי המקובץ גם אני בדעה כי מן הדין היה, ללא כל דיחוי, לזכות את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.**

דני צרפתי, שופט

רננה גלפז, שופטת;

קראתי את חוות דעתו המפורטת והמנומקת של חברי אב"ד כב' השופט א. קולה ואני מצרפת דעתי למסקנותיו ולדרך הנמקתו את הכרעתנו לזכות את הנאשם מן האישומים אשר יוחסו לו. כך גם, מצטרפת אני להערותיו של חברי כב' השופט ד. צרפתי, אשר בראייה כוללת, מחד מבלי להיכנס לפרטי הפרטים ומאידך, תוך התייחסות מעמיקה לתמונה אשר הוצגה בפנינו, הוסיף והבהיר אודות משקלה הנמוך של עדות פלישיה והעדר ראיות ממשיות אחרות.

המלאכה אשר הוטלה על הרכב השופטים בתיק זה, היא לקבוע האם עמדה המאשימה בעול להוכיח מעבר לספק סביר כי הוכחה אשמתו של הנאשם. בית המשפט אינו נדרש לפענח את תעלומת מותה של המנוחה, ודאי שלא לקבוע מי ביצע את המעשה הנתעב. במוקד הדיון ועל כן במוקד הכרעת הדין, האישומים אשר יוחסו לנאשם שלפנינו.

לאחר שנשמעו הראיות כולן, המסקנה היא, כפי שנומקה בהרחבה בחוות דעתו של כב' השופט קולה, כי לא הוכח, ודאי לא במידה הדרושה, כי הנאשם אשר הובא בפנינו ואשר לו יוחסה העבירה החמורה של רצח אימו המנוחה, הוא אשר ביצע את המעשה.

לא אלאה, אך אבקש להדגיש, את שכבר הודגש, כי בבסיס הראיות אשר טרחה והביאה המאשימה, עדותה המפלילה של אשת הנאשם, פלישיה. הנאשם לא הודה, בשום שלב, אף לא בראשית הודיה, בביצוע המעשה

הנורא אשר יוחס לו.

"ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א-1971). הראיה הממשית היחידה, לכאורה, כי המעשה בוצע על ידי הנאשם, באה מפיה של פלישה, בחלוף שבועות ממועד מעצרה היא, כחשודה בביצוע הרצח.

עדות כבושה זו, עדות מתפתחת, עמוסה בסתירות ובתמיהות, אשר כל אלו, בליווי אישיותה הבעייתית של העדה והאופן שבו מסרה את עדותה בפנינו, כפי שתואר בהרחבה על ידי חברי, הובילו למסקנה כי לא ניתן ליתן אמון בה. בשים לב למשקלה של עדות זו, לא מצאתי בכל יתר ראיות המאשימה וטיעוניה, ראיה אשר יהא בה כדי להוכיח את אשמת הנאשם.

האם ניתן היה להפיק מן החקירה ראיות טובות, אחרות, אשר יהא בהן כדי להוביל להרשעת הנאשם או לחילופין לאיתור אחר שביצע את הרצח? חברי עסקו בעניין זה באריכות וגם בעניין זה, מצרפת אני דעתי.

כידוע, על המשטרה לערוך **"חקירה יסודית ומלאה ככל הניתן, אשר תפרוש תמונה מלאה ושלימה ותאפשר ירידה לחקר האמת"** (ע"פ 1229/10 טארק מג'דוב נ' מדינת ישראל (31/5/2010)), ואכן, כפי שנאמר באותו פסק דין, **"בשל אילוצי תקציב ומגבלות כח אדם אין המשטרה מחוייבת לבצע כל פעולת חקירה אפשרית שעה שתשתית הראיות שבידה מספיקה כדי להציג תמונה מלאה של האירוע וכדי להוכיח את האישום המיוחס לנאשם"**. ואולם בענייננו, ואפנה שוב לחוות דעתם של חברי, לא בוצעו פעולות החקירה הבסיסיות, היסודיות, המתחייבות בתיק חקירה חמור שכזה. גם אם סבר הגוף החוקר, עם הגעתו לזירה, כי עסקינן במוות טבעי, אזי הובהר בפנינו, כי כבר במועד הגעת בני המשפחה לדירת המנוחה, הועלה החשד על ידי בתה וחתנה, כי אין כך הדבר ואכן, גופת המנוחה נשלחה, על פי בקשת המשפחה, לנתיחה שלאחר המוות ובוצעו פעולות חקירתיות ספורות בדירה. מדוע אלו בוצעו באופן שטחי, מדוע לא נסגרה הדירה באופן שימנע כניסה אל הדירה ומדוע לא נחקרו עדים ובוצעו פעולות חקירה דרושות נוספות? מענה לכך לא ניתן והתחושה הבלתי נמנעת היא שחקירה יסודית ומקיפה, יכולה הייתה לשפוך אור על נסיבות מותה של המנוחה.

כאמור, מצטרפת אני לנימוקי חברי על יסודם מצאנו לזכות את הנאשם.

רננה גלפז מוקדי, שופטת

תם ולא נשלם

המנוחה מרים אילתי אשר הייתה בשנת ה-74 לחייה, נרצחה. ככל הנראה, ולמרבה הצער, את סודה לקחה היא עימה אלי קבר.

תעלומת מותה נותרת בלתי פתורה, ולא נותר לנו אלא להצר על כך - אבל אנו אין לנו אלא מורא הדין והחוק. על פי שיטת המשפט הפלילי הנהוגה אין להרשיע אדם אלא אם הוכח אשמו מעל לכל ספק סביר.

לא זה המקרה ועל כן הורינו בפתח דברינו על זיכוי של הנאשם מכל האישומים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית משפט העליון.

ניתנה והודעה היום א'
אייר תשע"ז,
27/04/2017 במעמד
הנוכחים.
אשר קולה, שופט
[אב"ד]

רננה גלפז מוקדי,
שופטת

דני צרפתי, שופט

הוקלדעלידיזיוהשימעון